XVI. évfolyam 32. szám
Ára: 1 forint
1960. augusztus 11.

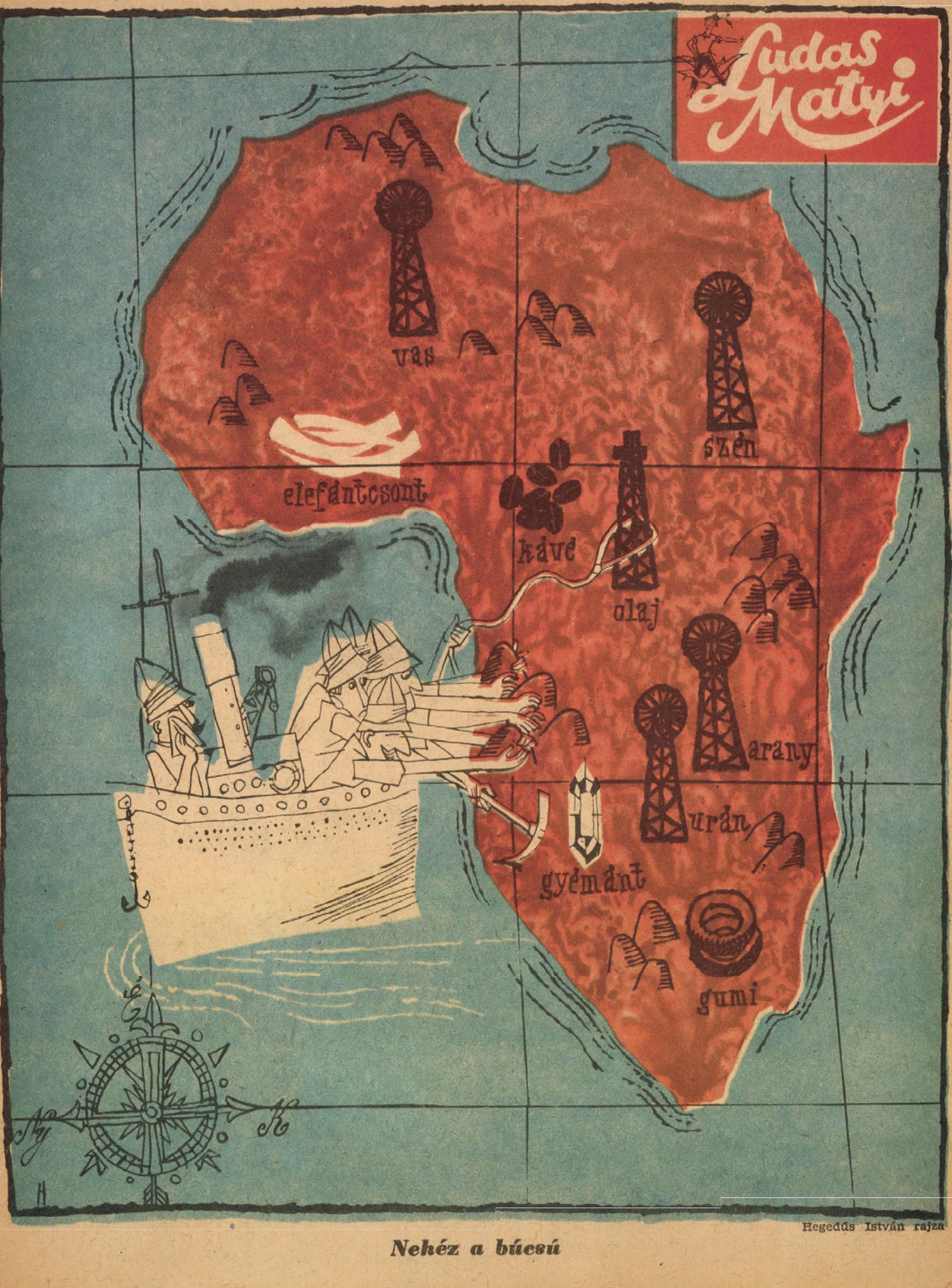
Ludas Matyi
vas
szén
elefántcsont
kávé
olaj
arany
urán
gyémánt
gumi
É
Ny
K
H

Hegedűs István rajza

Nehéz a búcsú

ELMENTEM AZ ORVOSHOZ

Már reggel olyan különösen éreztem magam. Valahogy nagyon frissen ébredtem és eleven voltam, mint a csík. Azonnal megállapítottam, hogy nincs fejgörcsöm. Megnyomtam a vesémet: nem fájt. Mi van velem? Kissé nyugtalankodva mentem ki a fürdőszobába. Alighogy borotválkozni kezdtem, rögtön észrevettem, hogy nincsenek látási zavaraim, sőt a nyelvem is olyan piros, mint a rózsa. Tehát gyomorrontásom sincs. Kissé belebokszoltam a gyomromba, megnyomkodtam a beleimet: semmi. Megmértem a lázamat: harminchat kettő. Egyre nyugtalanabb lettem. Nincs nekem bazedovom? Ki van zárva, olyan nyakam van, mint egy hattyúnak. S a szemem, mint a világszép királykisasszonyé. Pulzusom normális. Nyúltagyam nem fáj.

Óvatosan ültem le a reggelihez. Elgondolkozva megettem három lágytojást, néhány szelet sonkát, vajat, dzsemet, szardíniát. Amikor a pirított kenyérbe beleharaptam, abban a pillanatban éreztem, hogy nem nyilallt a fogamba. Abba a fogamba, amelybe már három hónapja, minden reggel belenyilall, most nem nyilallt bele. Megvizsgáltam az arcüregemet és homloküregemet, minden üreget megvizsgáltam. Teljes normalitás. Még a tyúkszemem sem fájt, pedig kétszer belerúgtam.

Ruganyos léptekkel és bizonytalan lélekkel távoztam hazulról. Szép, napsütéses idő fogadott kinn, üde légáramlat legyezte arcomat, amelyet nem vágtam meg a borotválkozásnál. Kedves, mosolygós emberek mentek el mellettem, csinos kis nő közeledett, válláról lecsúsztatott ruhácskában. Hirtelen megfordultam utána és nem kaptam sem porcleválást, sem hexenschussot. A kislány visszamosolygott rám, ez is rendben van. A villamoson elég ideges volt a hangulat, egy nyolcvanéves bácsit pofonütött egy tizennégy éves sportfiú, de én nem avatkoztam bele, szép csendesen leszálltam. Nem voltam ideges. Halálfélelmem sem volt.

Csak délután öt óra tájban mentem el az orvoshoz. Ezt az orvost már régen ajánlották nekem, fel volt írva a neve a noteszomba. Doktor Tunyoki Balázsnak hívják, de csak komplikált ügyekkel foglalkozik, mert nagyon nagy tudása van. Még csak harminckét éves, de már írt egy vastag könyvet a vékonybélről. Egyszer volt Londonban is egy konferencián, ahol a hasnyálmirigyről másfél óráig beszélt angol nyelven. Doktor Tunyoki alaposan megvizsgált. Nyomkodott, kopogtatott, hallgatózott, megütötte a térdemet, felemelte a sarkamat, majd megcsóválta a fejét és így szólt:

– Nem találok semmit. Mégis, mi a konkrét panasz?

Elmondtam észleleteimet, mire az orvos rosszkedvűen legyintett.

– Maga teljesen egészséges. Nem értem, miért jött hozzám?

– Éppen ezért! – szóltam és epedve néztem a tudós doktorra. – Szeretném, ha megállapítaná, doktor úr, mitől vagyok egészséges. Ha ezt tudnám, talán soha többé nem lennék beteg.

Doktor Tunyoki gyanakodva nézett rám, aztán újból, még alaposabban megvizsgált, majd így szólt:

– Ismétlem, maga egészséges, de fogalmam sincs róla, mitől.

Kifizettem száz forintot és távoztam. Másnap reggel harminckilenc fokos lázam volt, rázott a hideg és még a hajam is fájt. Kihívattam doktor Tunyokit. Rögtön megállapította, hogy vírusos influenzám van, mert elkaptam valakitől. Ezt bezzeg tudta!

Gádor Béla

Ezt olvastuk

Lóvátett katona

Az Élet és Irodalom Visszhang rovatában olvastuk: *„Ha szülőföldjéről olvas az ember, úgy jár, mint az obsitos katona a trombitaszóval: rögtön hegyezi a fülét.”*

Tudomásunk szerint a fenti szólás a katonalóról tartja ezt, annál is inkább, mert az ember nem tudja a fülét hegyezni. Legfeljebb egy hibás hasonlatra!

Öngól!

A Népszabadság sportrovatában olvastuk:

„Rottenbiller mindössze húsz éves és a csepeliek vele vélik megoldani a csatársor gólképtelenségét.”

Miért kell megoldani azt, ami megvan? A csepeliek éppen ellenkezőleg: megszüntetni szeretnék vele a gólképtelenséget. Nem mindegy!

Mitológiai félreértés

A Népszabadságban kritika jelent meg Révai József irodalmi tanulmányairól, mely többek között azt állítja, hogy *„a fiatal Révai . . . több mint egy évtizednyi sziszifuszi tanulás után lép csak elő mint ideológus”*. Sziszifusz azonban a hiábavaló, eredmény nélküli munka megszemélyesítője. A kritikus bizonyára Révai József heroikus tanulására gondolhatott, de sziszifuszi küzdelmet vívott a helyes jelzőért.

Ez aztán a gyors hírszolgálat!

A Népszava – amely köztudomás szerint a *reggeli* órákban jut el az olvasókhoz – az alábbi hírt jelentette: „. . . a SZOT titkára *ma délután* fogadta a Francia Általános Munkásszövetség nyolctagú küldöttségét . . .”

Szorgalmas királynő

A Népszabadságnak a Várról írt riportjában jelent meg:

„1794-ben Mária Terézia megkezdte egy új, barokkstílű palota építtetését.”

Ez a nyughatatlan vérű Mária Terézia mi mindenre képes! Palotát építtet tizennégy évvel – a halála után . . .

Dr. Árgus

A X. Vasutasnapon

Pusztai Pál rajza

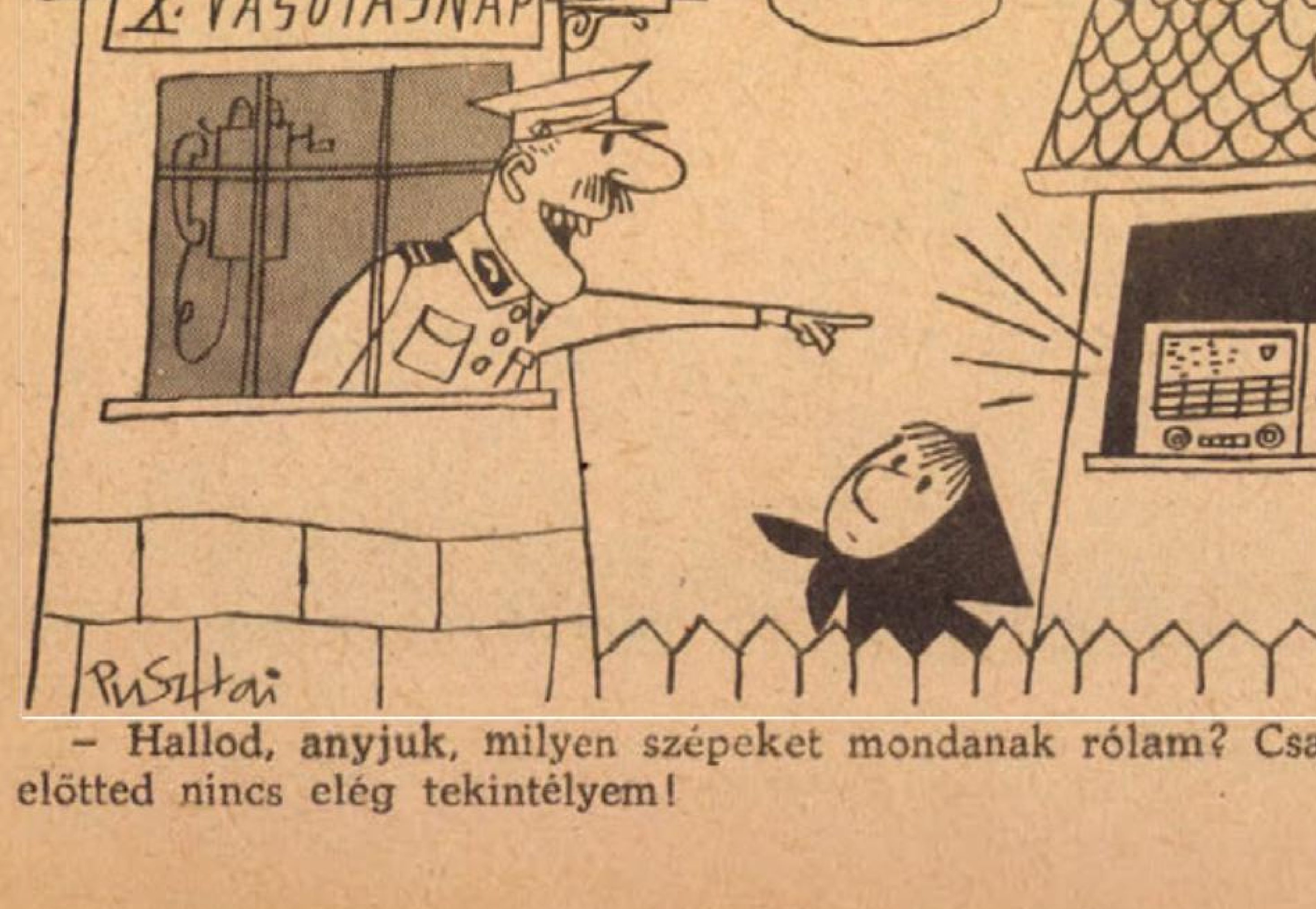

– Hallod, anyjuk, milyen szépeket mondanak rólam? Csak előtted nincs elég tekintélyem!

Az első bánat

Toncz Tibor rajza

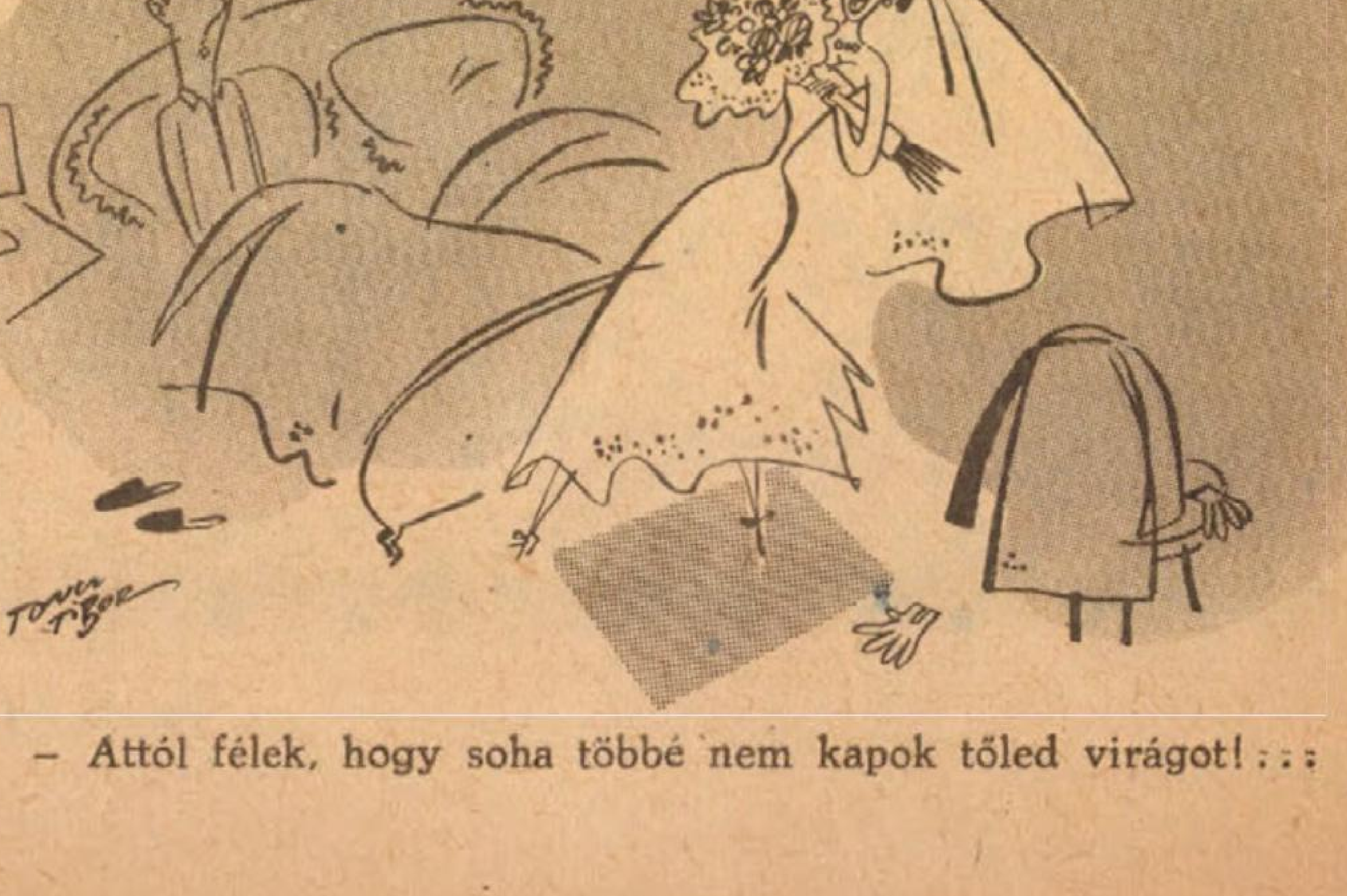

– Attól félek, hogy soha többé nem kapok tőled virágot! . . .

A VÉGPUSZTULÁS

A most következő történet tényalapra épült. Egy olaszországi szekta szerint a világnak 1960. július 14-én el kellett volna pusztulnia. A szekta tagjai a Mont Blancon óhajtották megvárni a világ végét. A világ megmaradásának váratlan fordulata súlyos pénzügyi helyzetbe taszította a szekta csaknem valamennyi tagját, mivel a közeli végre való tekintettel mindenüket elherdálták, sőt rengeteg adósságot csináltak.

Hatalmas detonáció rázta meg a levegőt. Egy nő velőtrázó sikolyt hallatott, többen térdre borultak, mindenki lehunyta a szemét. Itt a vég! Elpusztul a bűnös világ!

Örökkévalóságnak tetsző néhány másodperc múlva néhányan félszemüket megkockáztatva körülnéztek. A világ vége helyett egyik testvérük orrát törölgette, az imént ugyanis egy nagyot tüszszentett, ezt vélték a többiek a végpusztulás robajának. A Mont Blanc eléggé huzatos lévén, többen megfáztak a szekta tagjai közül. Egyikük sem kezelte már magát, elvégre oly mindegy, hogy valaki náthásan vagy pedig kifogástalanul szelelő orrlyukakkal éri-e meg a világ végét. Különben is a bűnös világ egyik visszataszító megnyilvánulása az az akaratosság, amellyel az ember a betegségek ellen küzd, s mindenféle körmönfont módon igyekszik elpusztítani élőlénytársait, az aprótermetű baktériumokat, hogy azok élete árán a maga piszkos bőrét mentse. De most itt a vég! A szekta kataklizmológusai pontosan kiszámították a napot, amelyen a világ elpusztul, s ez a nap végre elkövetkezett.

A kék ég ragyogóan tiszta volt, a nap fényesen ragyogott, a fenyőerdők felől madárdal hallatszott. Egyikükben-másikukban az a profán gondolat villant fel, hogy talán kár ezért a szép világért, de gyorsan elhessegették maguktól ezt a lágy liberalizmust.

Dél tájban többen megéheztek, s falatozni kezdtek, kockáztatva, hogy a legjobb falat kellős közepén éri őket a pusztulás. A legtöbben nem voltak éhesek, sőt rosszallóan néztek az eddegélők felé, akik csak azt példázták, hogy az ember szenvedélyeinek rabja, tehát megérett a pusztulásra. Ebéd után többen ásítoztak, de senkinek sem volt szándékában szunyókálni, nem akarván elmulasztani a végpusztulást. Ilyesmi csak egyszer akad az ember életében.

Feszült várakozásban telt el a délután. Estefelé egy kis csoport kártyázni kezdett, néhányan olvastak, mások társasjátékkal segítettek az időnek, hogy gyorsabban tudjon múlni.

Éjfélkor az alvók is felébredtek, de a pusztulás változatlanul késett. Már csüggedni kezdtek, amikor valaki rájött arra, hogy óráik nyári időszámítás szerint járnak, s valószínű, hogy a világ vége a greenwichi időhöz igazodik. Ez az óra is eltelt, s ekkor már a bizakodók is kezdtek beletörődni abba, hogy a kataklizmának többórás késése lehet. A legtöbben elaludtak, s amikor hajnalban felébredtek, megütközve tapasztalták, hogy a világ még mindig megvan. Néhány vészmadár és megrögzött pesszimista már kételkedni kezdett a világ végében, a többség azonban lehurrogta ezeket a szektaidegen elemeket. Nem hajt a tatár, van idejük, várhatnak, majd csak elpusztul az a szerencsétlen világ.

Még egy napot vártak, majd a szekta vezetője, Emman testvér összehívta őket, közölte velük, hogy a számításokba, úgy látszik, hiba csúszott be, utána kell számolni, könnyen lehetséges, hogy néhány millió évet tévedett. A gyülekezet csalódottan oszlott szét. A legtöbben képtelenek voltak belenyugodni a szörnyű valóságba. Lehetséges, hogy elmarad a végpusztulás? Van képe a világnak nem elpusztulni, csalódást okozni ennyi embernek, aki hitt és remélt? Lehetséges, hogy a világ pimaszul tovább pöffeszkedik, ahelyett, hogy megszűnne, mint egy csődbement színház? Pedig ez a világ megérett a pusztulásra, állapította meg a szekta egyik tagja, amikor Milánóban egyik hitelezője megverte. Ostoba uzsorás! Ki számított arra, hogy a világ nem pusztul el?

Feleki László

Különös házasság

Várnai György rajza

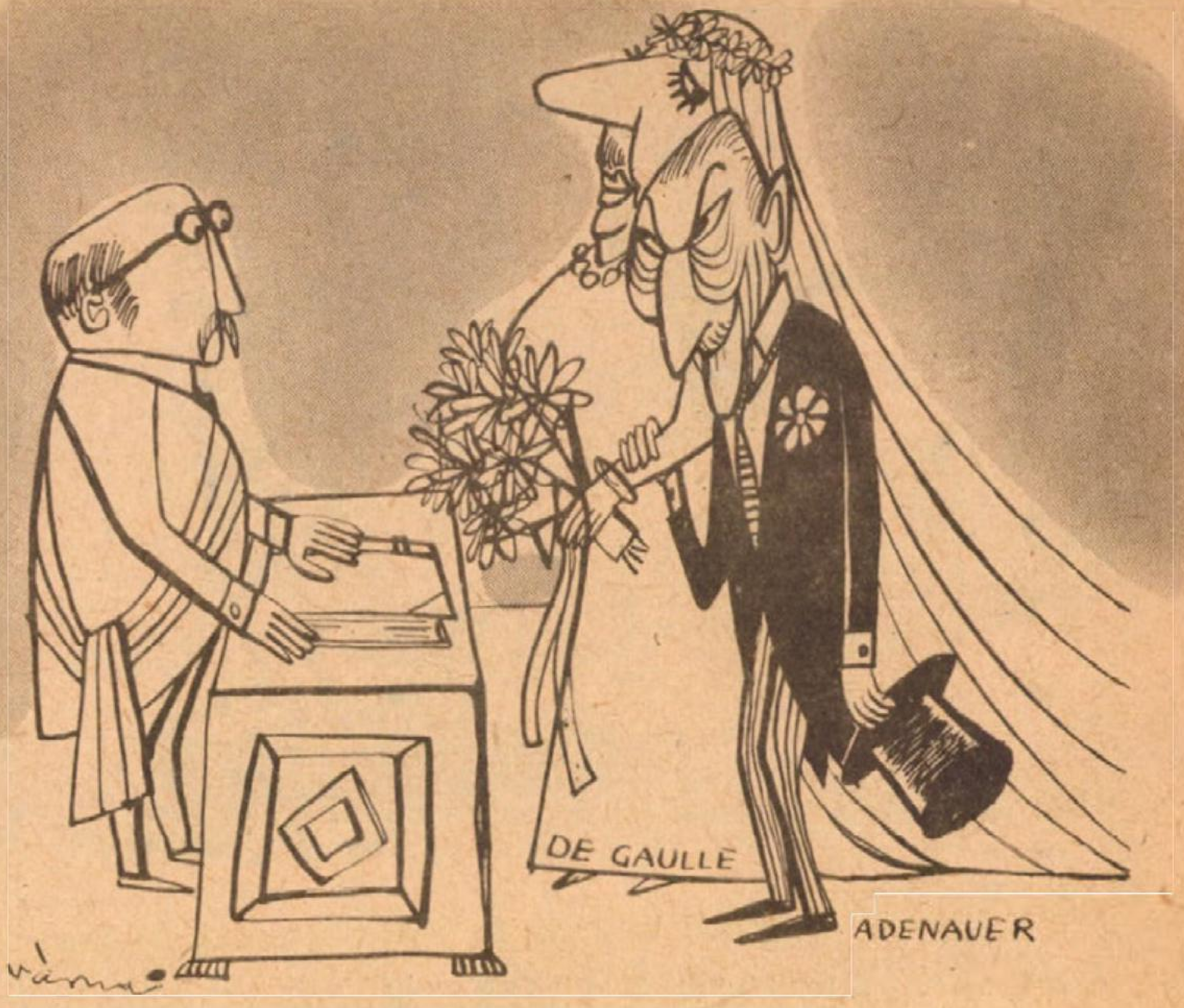

Szombat este

Toncz Tibor rajza

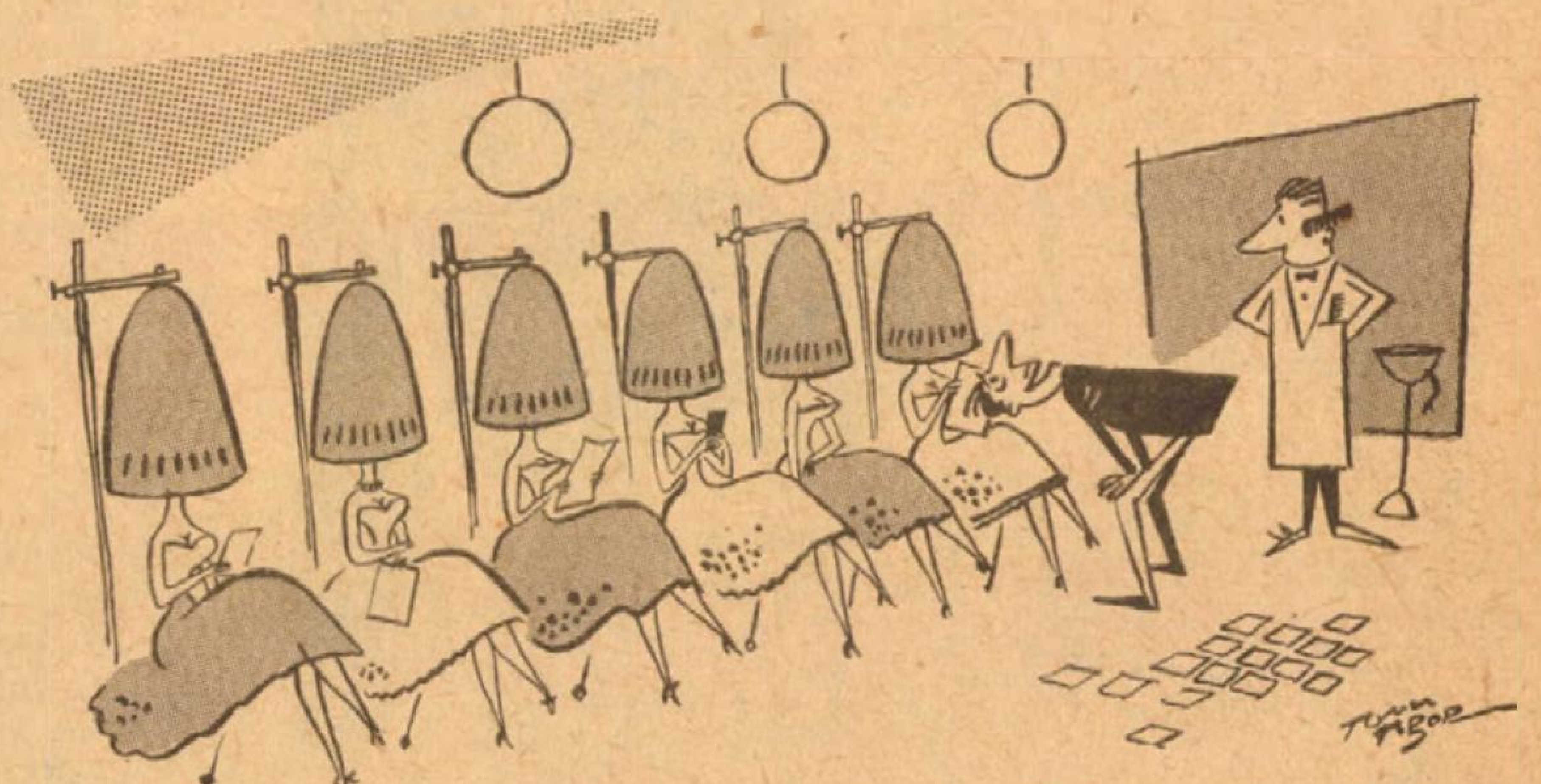

– Bocsánat, csak azt nézem, hogy itt van-e még a feleségem?

A rádió zajlemeztárában

Szűr-Szabó József rajza

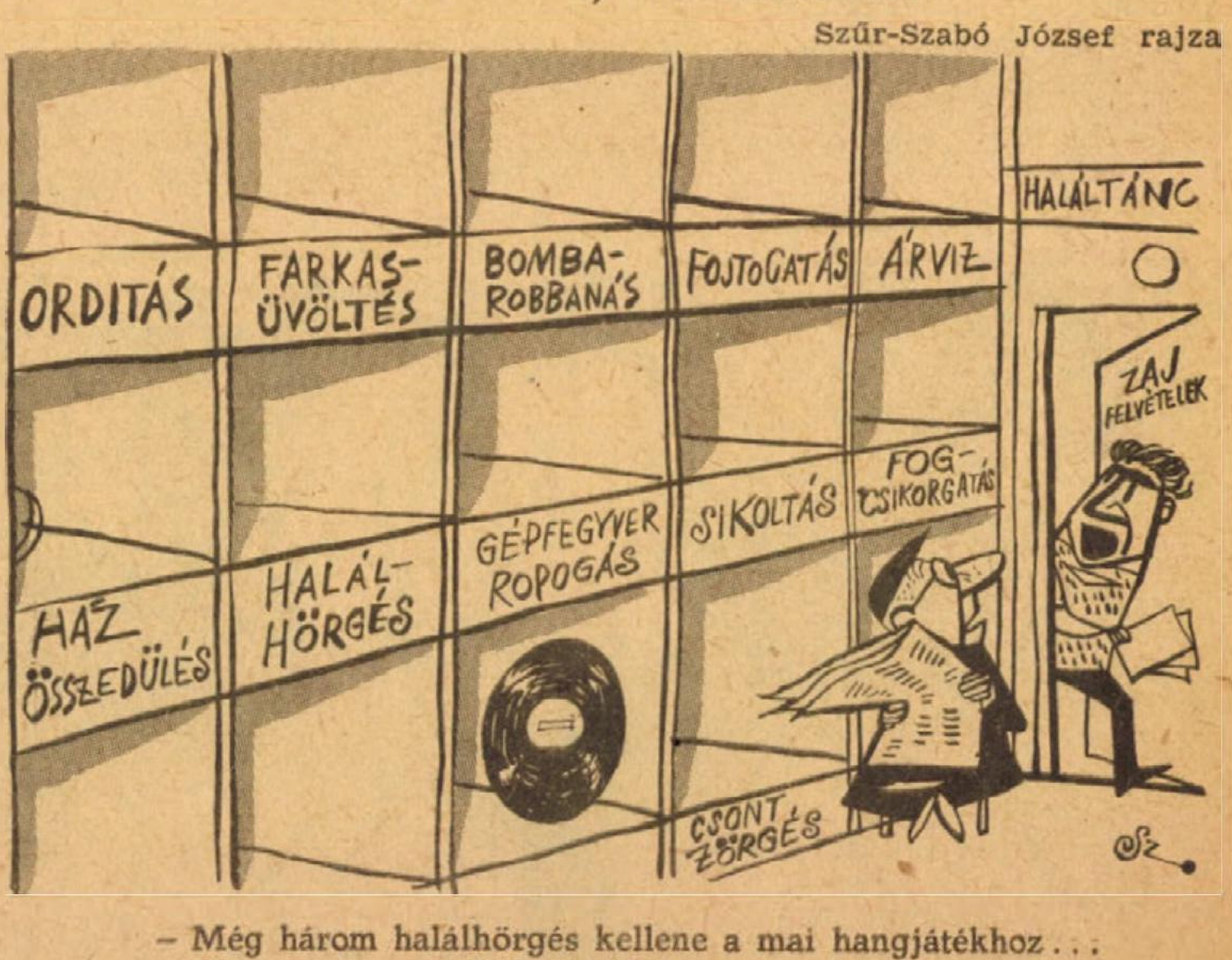

– Még három halálhörgés kellene a mai hangjátékhoz . . .
– Uram, már egy farkasüvöltésem sincs!

Háry János legújabb kalandja

Szegő Gizi rajza

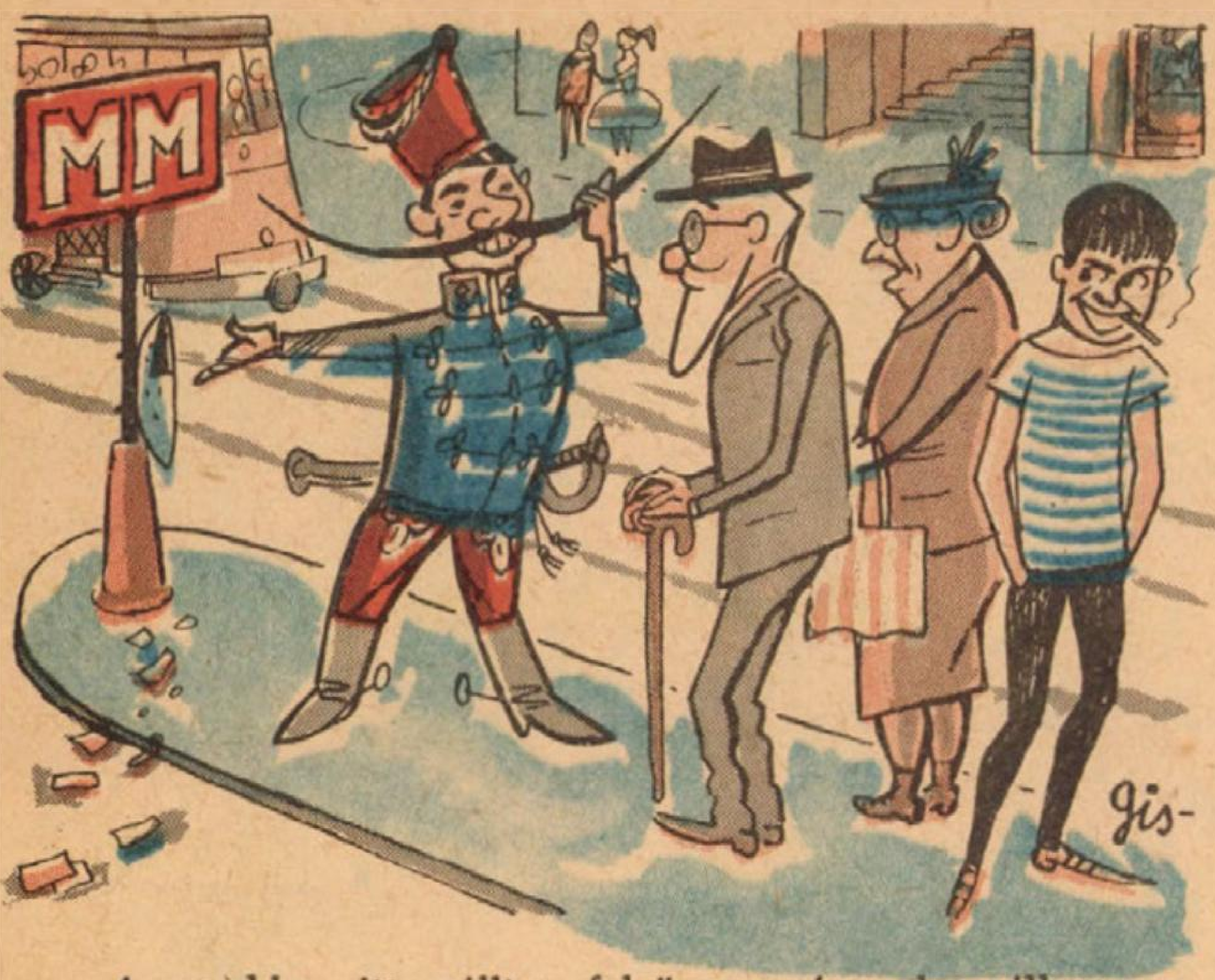

– A napokban itt szálltam fel öreganyámmal a villamosra. Ült benne nyolc fiatal fiú. Mind egyszerre adta át a helyét az öreganyámnak ...

Türelmetlen családtag

Toncz Tibor rajza

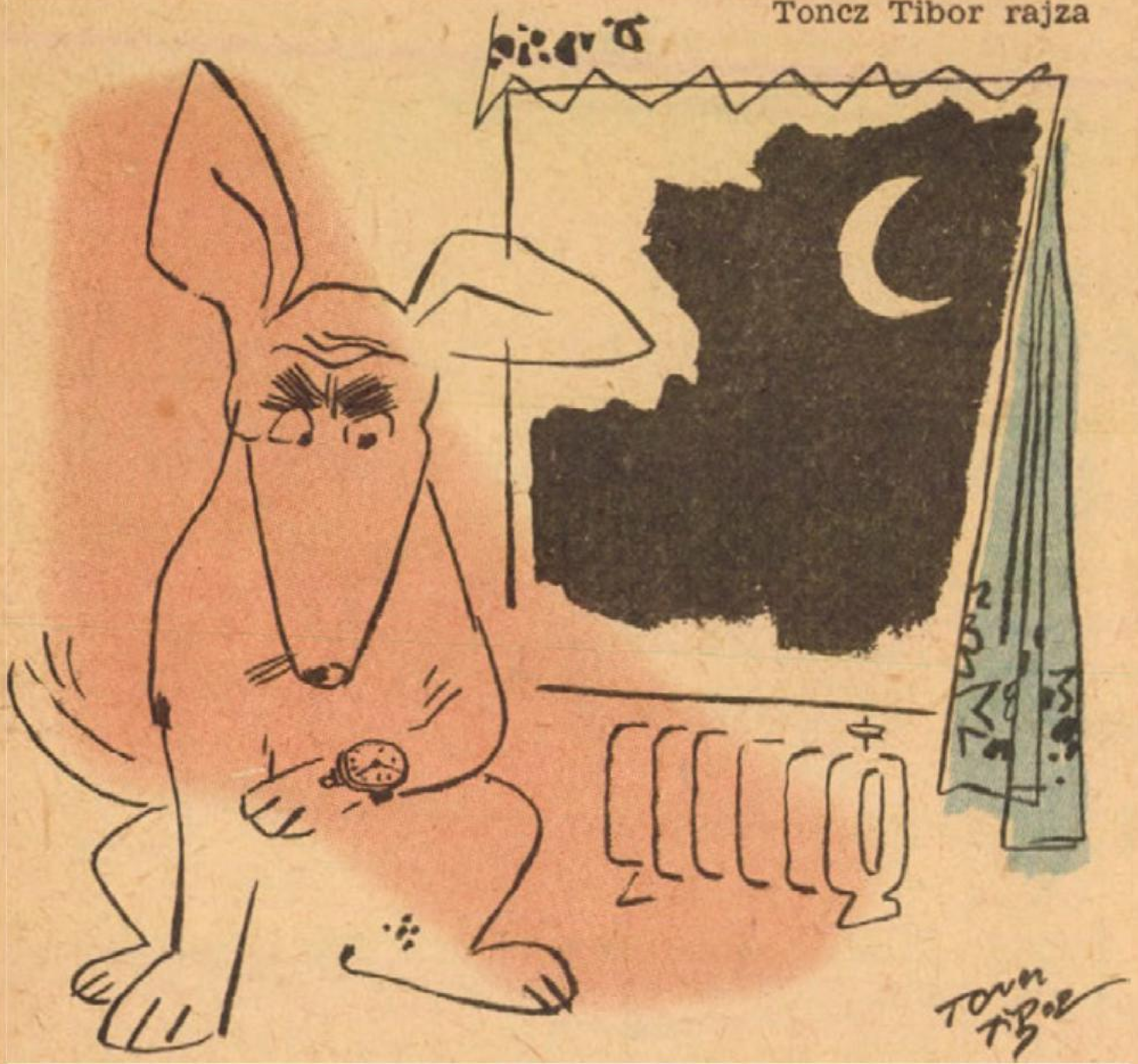

– Őrület, már fél tizenkettő és ezek még mindig nincsenek itthon!

Levél A KOZMETIKÁRÓL

Kedves Asszonyom!

Jó néhány esztendeje már, hogy a társadalmi munka egy bizonyos, mindkettőnknek szimpatikus területén együtt dolgozunk. Ezzel csak azt kívánom jelezni, hogy nem ma ismertük meg egymást. Ennek ellenére sem volt még alkalmam elmondani Önnek, Asszonyom, hogy átlagon felülien csinosnak, továbbá kellemes beszélgető partnernek tartom. Bevallom, nemcsak kitűnő alakja és megnyerő modora tetszik nekem, hanem feltűnően szőkére hidrogénezett, dúsan lobogó haja is. A rúzs, amellyel amúgy is formás ajkát még formásabbra íveli, kellemesen hat; gondosan ápolt kezei, sőt karminvörösre festett körmei is rokonszenvesek. Lehet, hogy elfogult vagyok Ön iránt, de szolgáljon mentségemre, hogy mind eme, lényegében külsőséges tényezők mellett nagyszerűen neveli két gyermekét és felelősségteljes munkáját kiválóan látja el, ami az Ön személyét illetően fokozott nagyrabecsülésre késztet engem és mindenkit, aki Önt ismeri.

Nyílt vallomásom meggyőzheti Önt arról, hogy nem vagyok sem maradi, sem az ifjúsággal — Önt legfeljebb harminc évesnek saccolom —, sem a divattal szemben álló házsártos felnőtt és őszinte elismeréssel adózom a kozmetika ezernyi rafinált alkalmazásának. Közérdekűnek vélem azonban ez úton elmondani, hogy amit a kozmetikai gyártmányok hatékony felhasználása tekintetében Önnél, amint látja, elismeréssel fogadok, nem helyeslem, sőt egyenesen ellenzem, a most érettségizett és első állásaként Ön mellé helyezett tizennyolc éves munkatársánál, Zsuzsikánál. Nem azért, mert Zsuzsika véletlenül egyik legkedvesebb barátom szolid, csendes és okos kis lánya, hanem azért, mert általában ellenzem, hogy fiatal lányok hosszúra növesztett, kárminpirosra meszelt karmokkal jelenjenek meg a munkahelyükön. Zsuzsika pedig így jelent meg a vállalati irodában, hogy az Ön irányításával ő is hozzálásson a szocializmus építéséhez.

Baráti helyzetemnél fogva elítélő véleményemet közöltem Zsuzsikával és a kislány másnap már kárminpiros körmök nélkül, de gondosan ápolt kézzel jelent meg a hivatalban. Ön megtudván a történteket, felhívott engem telefonon és felelősségre vont, amiért beleavatkoztam Zsuzsika magánügyeibe és kinyilatkoztatta, hogy az ilyenféle baráti gondoskodás, mint amilyen az enyém, csak arra alkalmas, hogy a gyerek elveszítse a lába alól a talajt.

Türelmes, meggyőző érveim hatására Ön végül is megértett engem és igazat adott abban, hogy a tizennyolc éves Zsuzsikák kozmetikai fejlődése lassúbb tempójú legyen és ne kezdjék mindjárt hosszúra növesztett, karminpiros körmökkel. Kezdetnek az is elég, ha rúzsozzák magukat ...

Földes György

Fucika nevel

Pusztai Pál rajza

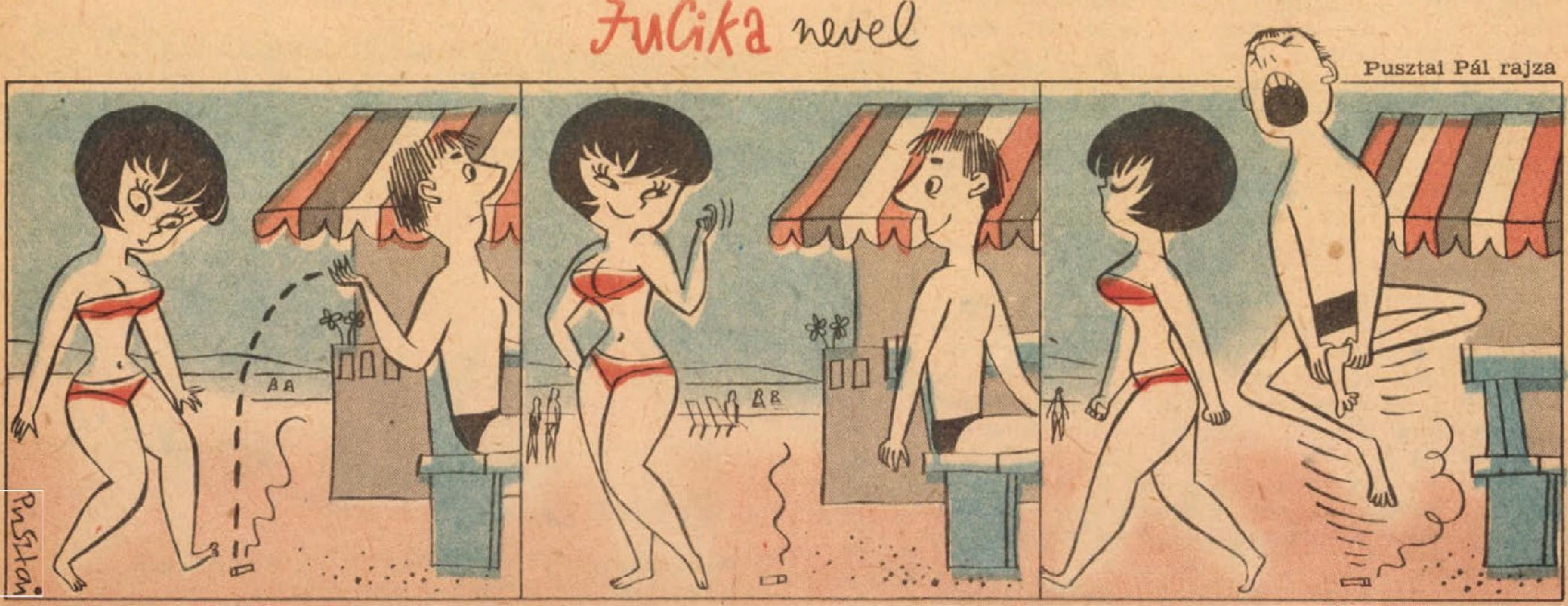

GRAFOLÓGIA

Bús Előd (aki szabad idejében grafologizált) egy szép napon elérkezettnek látta az időt, hogy utódokról gondoskodjék, természetesen a törvényes keretek között.

Legszebb törvényes keretnek egy bizonyos Mancika mutatkozott. Már-már úgy tűnt, hogy Bús Előd (aki szabad idejében grafologizált) a Mancikával kötött házasság keretében örökíti meg hasonmását a hálás utókornak, mikor egy pársoros üzenetet kapott Mancikától: „Ötkor várlak az iskola előtt. (A te kicsi Mancalód.)"

Bús Elődben, amikor az üzenetet elolvasta, sikoltva jajdult fel a grafológus. Rémülten konstatálta, hogy a kezdőbetűk cikornyái erős cifrálkodási hajlamról tanúskodnak, az A betűk jellegzetes hurkain nyakbavetett lasszók modelljei ismerhetők fel, a Mancaló lóval végződő tragikus kacskaringója pedig félreérthetetlenül utalt egy lóra, akivel levélíró a címzettet azonosítja.

Érthető, hogy Bús Előd (aki szabad idejében grafologizált) a sikerült utódok érdekében kiszállt Mancika gyorsvonatából, mely őt egy rossz házasság felé röpitette és még éppen elérte a csatlakozást a következő szerelemhez.

Katóka szép volt, fiatal volt, okos volt, és ráadásul lakástulajdonos. Szóval minden volt, csak analfabéta nem volt. Így Előd az O betűjében borzadva ismerte fel a tök ászt, a kontrát és rekontrát. Jellegzetes V betűi rumospohár alakúak voltak, és az ékezetek már a delíriumos víziók egérfarkait utánozták.

Bús Előd (aki szabad idejében grafologizált) kissé hökkenten hátrált a feltárult titkok előtt és utolsó kisérlet gyanánt feladott egy házassági apróhirdetést *„Kétszer csalódott"* jeligére. Így került kezébe Angyal Emőke csodálatos válaszlevele.

Emőke gyönyörű sorai a tisztesség, szerénység, háziasság, hűség és lelki harmónia valóságos gyöngyfüzéreit alkották. A Házasság betűi akár az oltárképek, és a Férj szó imádattal formált ékezetében határozottan felismerhető volt egy áhítatos glória.

Bár később kiderült, hogy Emőke minden lelki dísze mellett öreg és csúnyácska, Bús Előd (aki szabad idejében grafologizált) minden lelkiismeretfurdalás nélkül feleségül vette.

Ami pedig ezután következett, az tömören csak a grafológia csődjének nevezhető.

Emőke odaégette a lágytojást, és porronggyal törülte ki a mosatlan tányért, mielőtt leejtette. Ezzel szemben csodálatos ügyességgel lopta ki az ura nadrágzsebéből a pénzt, melyet részben a szeretőjének adott, részben elkártyázott. Aztán egy hisztériás rohamában villámgyorsan kihordta a bútort a zsibogóra, vett belőle egy bundát, eladta féláron és megitta.

Akkor Bús Előd (aki szabad idejében grafologizált) hitének romjain önmagát mardosva így szólt Emőkéhez:

– Ó, te nyomorúságok asszonya, aki megingattad hitem a grafológiában! Legalább áruld el, mi lehet az oka, hogy írásod alapján így félreismertelek?

– Szóra sem érdemes – felelt lesütött szemmel Emőke –, szabad időmben én is grafologizálok . . .

Fülöp György

A gyarmatosítók perspektívája

Kaján Tibor rajza

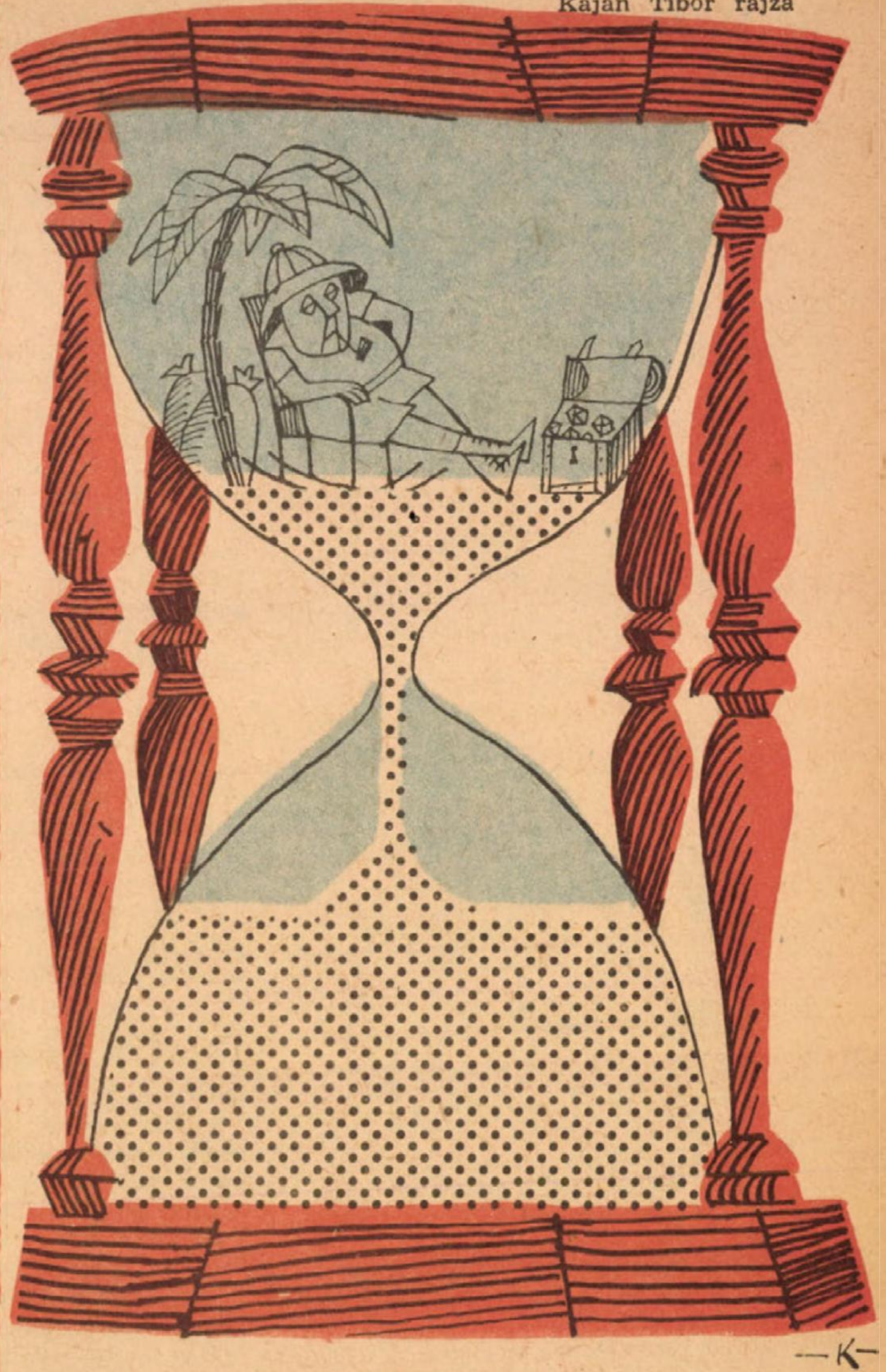

Fából faragott királyfi

Szűr-Szabó József rajza

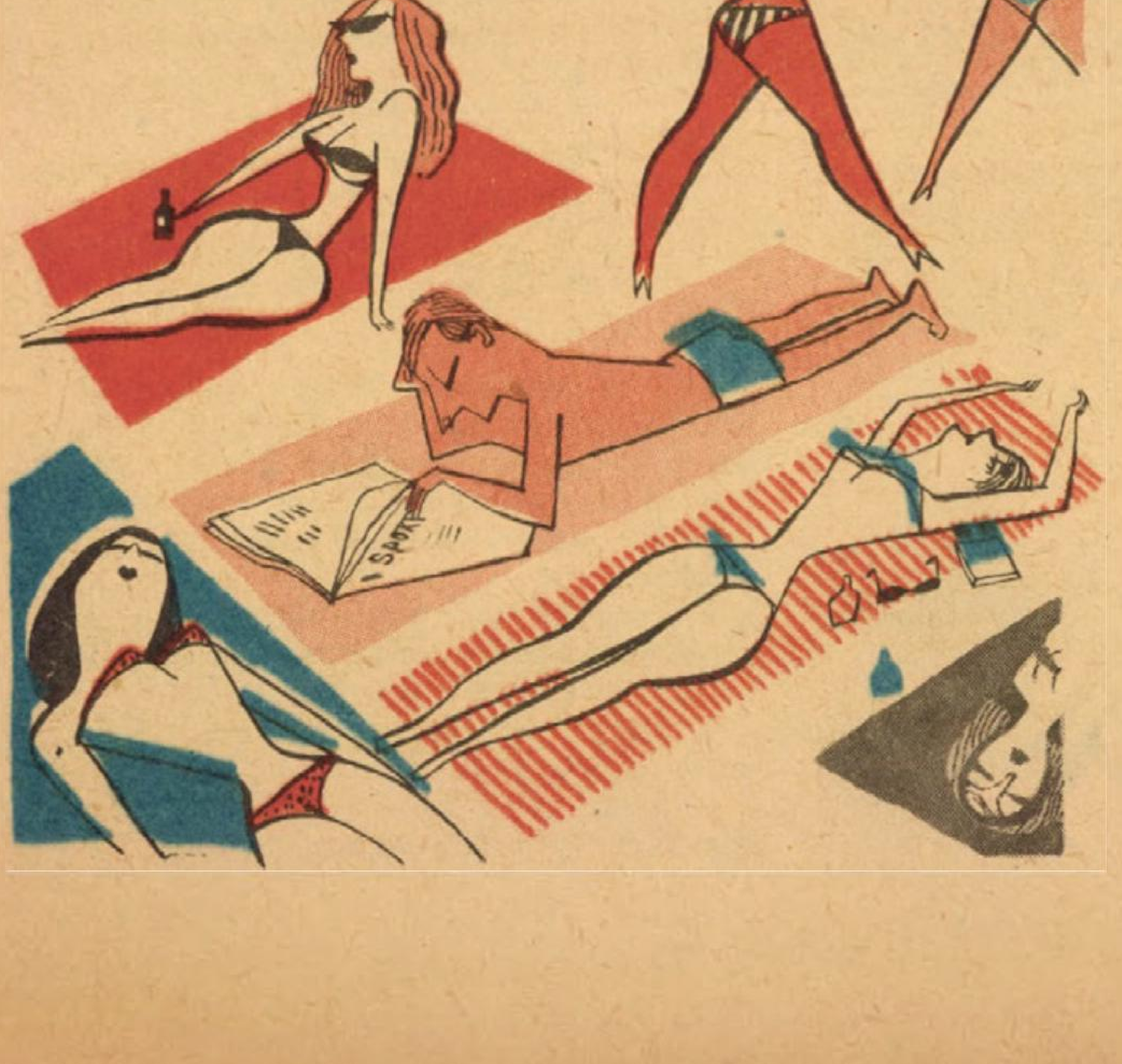

Kánikula

Pusztai Pál rajza

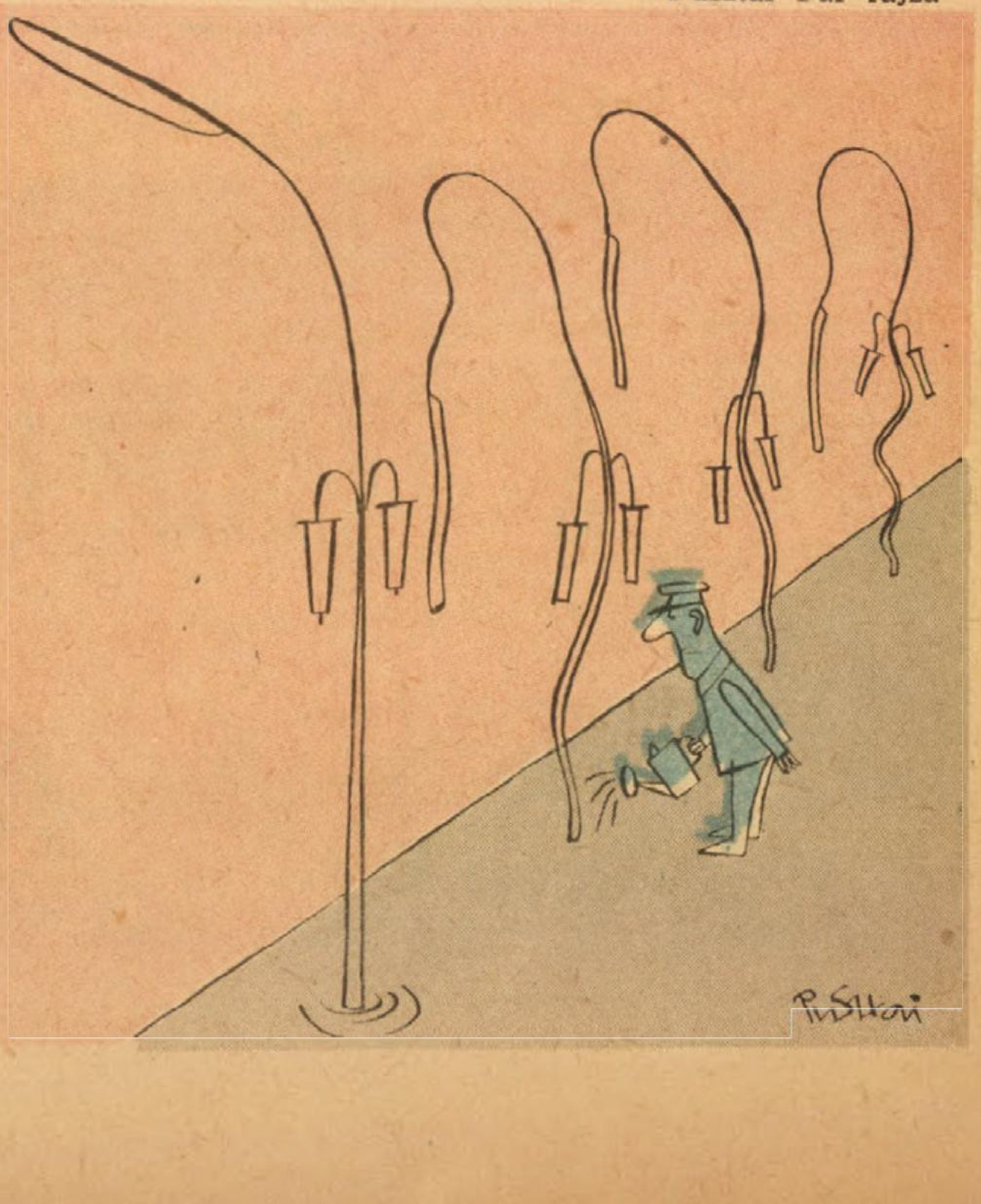

Szerelő, teljes felszereléssel

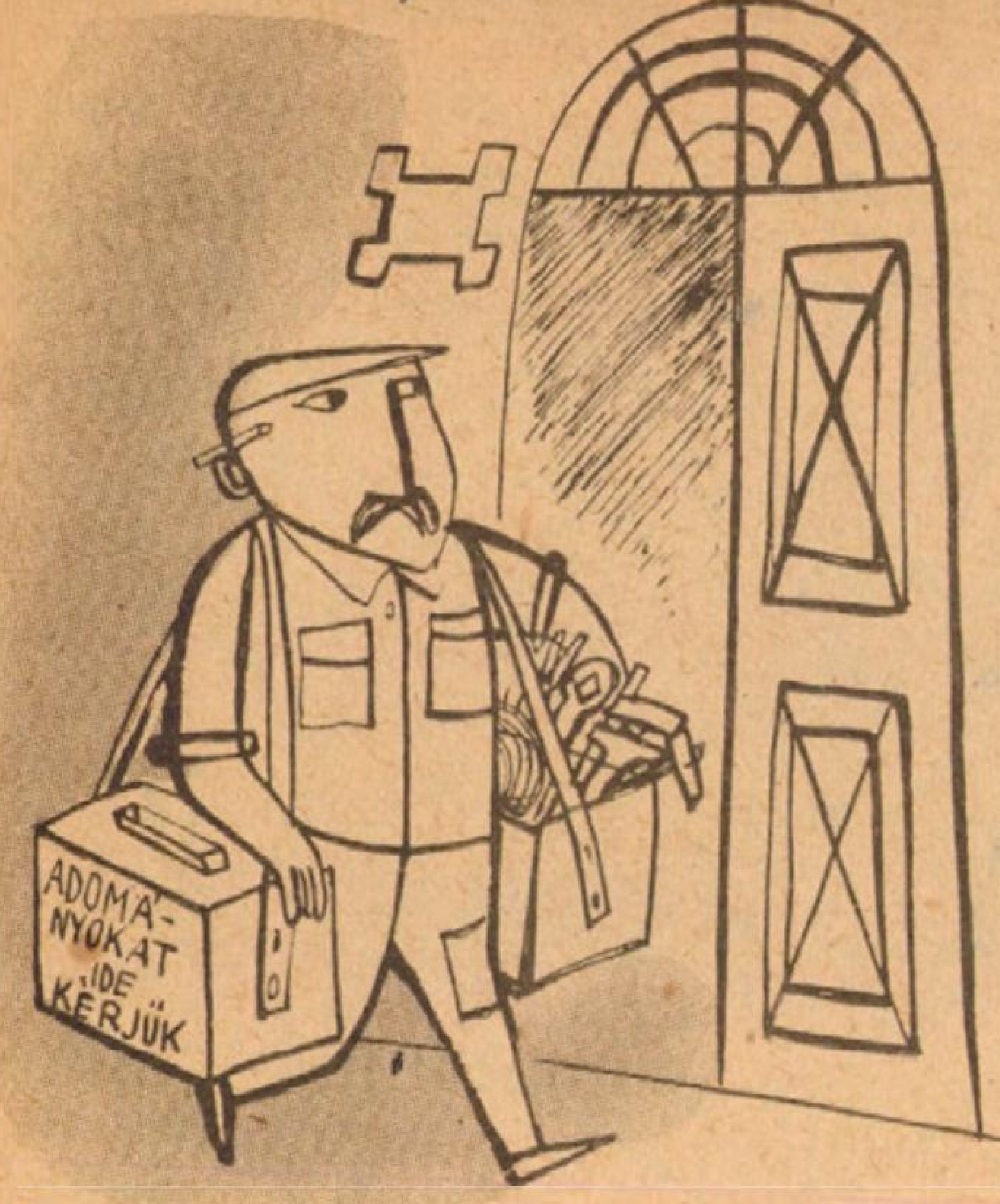

Riportkép

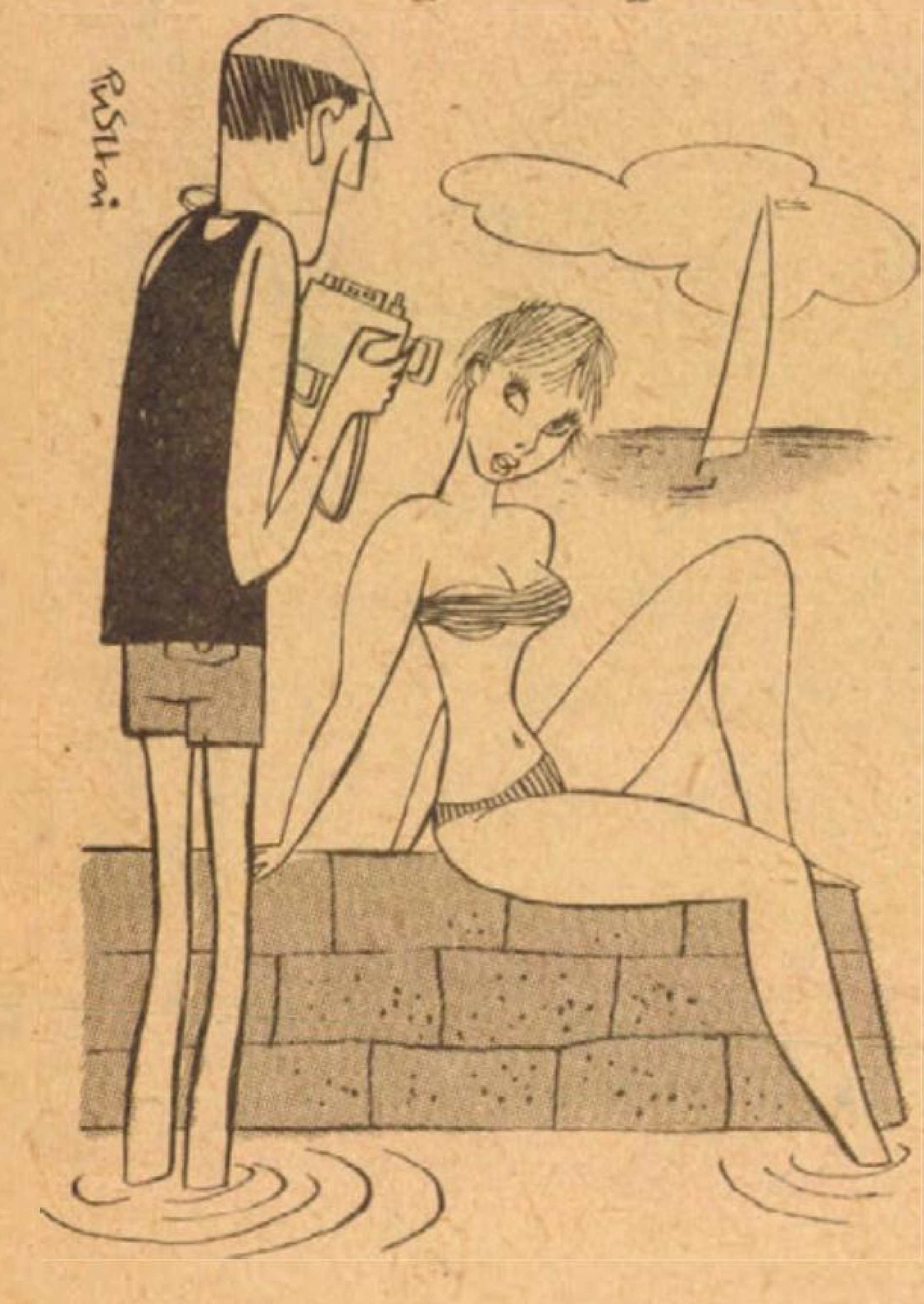

– Megengedi, hogy felvételt készítsek önről egy képeslap részére?
– Igen, de csak így ruhástul...

MIT ÉRDEMES HOZNI?

Barátom külföldre utazik. Messzire megy, Bergengóciába.

– Irigyellek – mondtam neki –, nincs szebb dolog, mint világot látni.

– Én is örülök az útnak – felelte a barátom –, csak azt nem tudom, mit hozzak? Szerinted mit érdemes hozni?

– Az attól függ, hogy mire van szükséged...

– Mire? Tulajdonképpen semmire. Mindenem van... De mégse jöhetek haza külföldről üres kézzel... Mit érdemes hozni? Mi az, ami olcsó, amit nem kapok itt Pesten?... Komoly gondjaim vannak...

– Lesz pénzed? – kérdeztem.

– Lesz. Nem sok, de lesz.

– Azt hallottam, hogy odakünn nevetségesen olcsó a víziló és alkudni is lehet... Érdemes volna vízilovat hozni...

– Megőrültél? Cipelni nem fogok. Nem mondom – tette hozzá elgondolkozva –, ha lehetne kapni törpe vízilovat, tíz-tizenöt dekásat, azt érdemes lenne venni...

– Hát persze, hogy érdemes lenne. Próbálj itthon venni vízilovat, pláne tíz-tizenöt dekásat! Ott biztosan fillérekbe kerül az ilyen, ha van...

– Jó, jó, de a víziló szereti a vizet. Mondjuk a fürdőkádban tartanám. De nem csinál egy ilyen állat locs-pocsot? A feleségem murizna miatta. De – teszem azt –, ha kapnék egy olyan kis vízilovat, amelyiknek víziszonya van, akkor feltétlenül vennék egyet. Érdemes lenne. Te is úgy találod?

– Feltétlenül. Ha valamit, akkor tíz-tizenöt dekás, víziszonyban szenvedő vízilovat érdemes venni – mondtam meggyőződéssel.

– Hol kapok én olyat Pesten? – morfondírozott a barátom.

– Sehol.

– Jó volna azonban tudni, mit eszik egy ilyen kis víziló? Mert ha sokat zabál, akkor nem érdemes hozni. De ha megelégszik az ételmaradékokkal – a feleségem kitűnően főz –, akkor érdemes volna hozni...

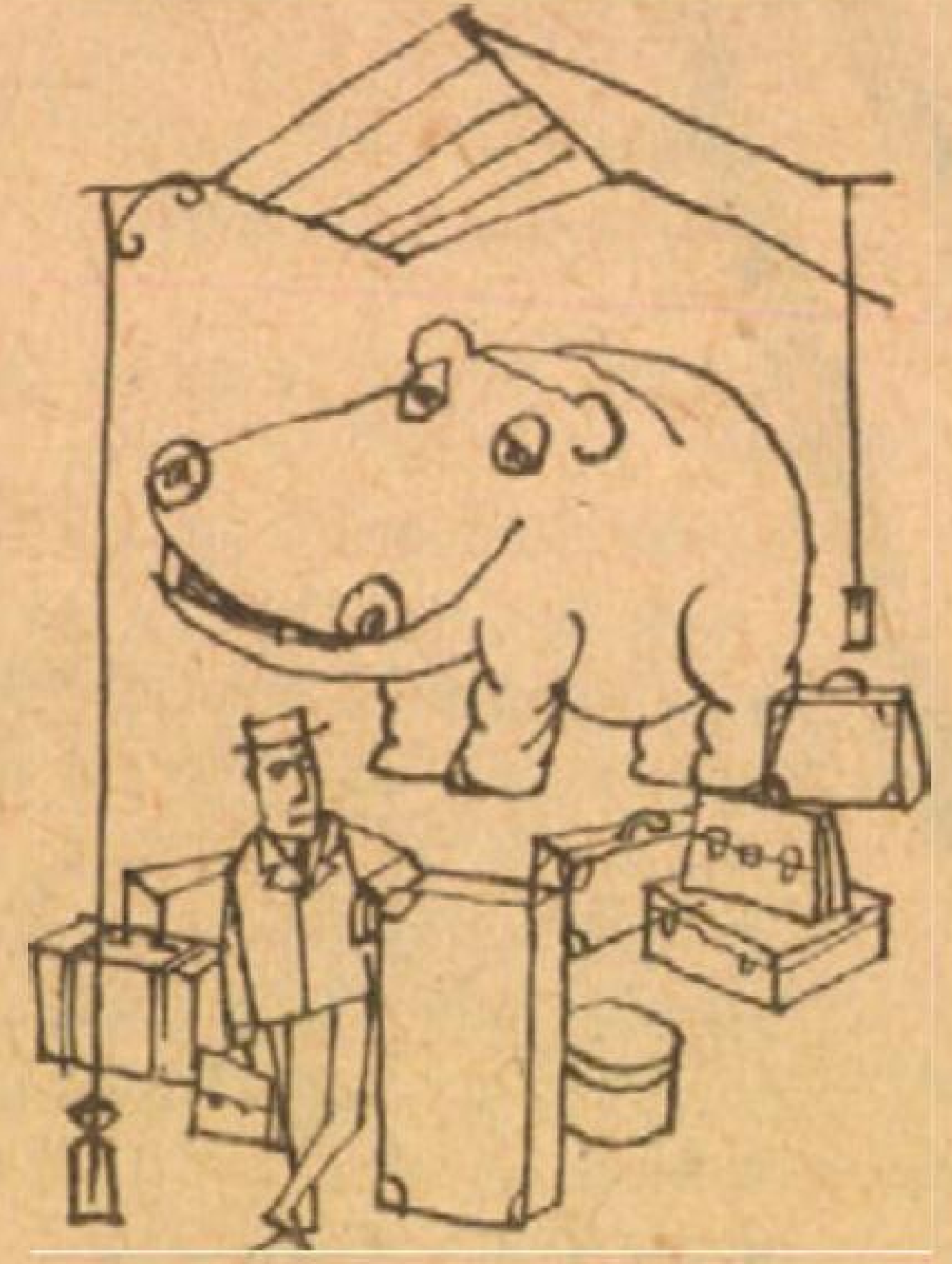

– Meghiszem azt.

Barátom töprengve nézett maga elé.

– Persze, mire jó egy ilyen kicsi víziló? Semmire. Ha pedig semmire se jó, akkor minek hozni? Nem mondom, ha fütyülni is tudna! Ha találok egy fütyülő, víziszonyban szenvedő, házikosztot szerető, kisétvágyú, tíz-tizenöt dekás vízilovat, gondolkozás nélkül veszek egyet, mert akkor érdemes. Esténként szívesen elhallgatnám dalolását...

– Szép is az – bólogattam. – Nincs szebb a víziló danájánál. Hidd el, nem bánnád meg. Csakis ilyen állatot érdemes venni odakünn. Hol kapsz te ilyet Pesten?

– Sehol – felelte barátom. – Azért lenne érdemes venni. Tudod, én akárhányszor külföldön jártam, mindig érdemleges dolgot hoztam. Most is olyat szeretnék hozni.

– Nézz jól körül odakünn!

– Bízd csak rám. Alaposan körül fogok nézni. S ha találok egy olyan pici vízilovat, amelyik még repülni is tud, akkor gondolkozás nélkül veszek egyet, mert akkor nagyon érdemes, igaz?

– Tökéletesen igazad van. Csak kis repülő vízilovat érdemes venni.

– Örülök, hogy egyetértesz velem. Tudod, elvem az: inkább *egy* hasznos dolgot veszek, mint *sok* fölöslegeset.

Végül megegyeztünk: Bergengóciából tíz-tizenöt dekás, víziszonyban szenvedő, házikoszton élő, kisétvágyú, fütyülő és repülő vízilovat érdemes hozni. Mást nem.

Mást Pesten is lehet kapni.

Mikes György

Sátorozás

Szűr-Szabó József rajza

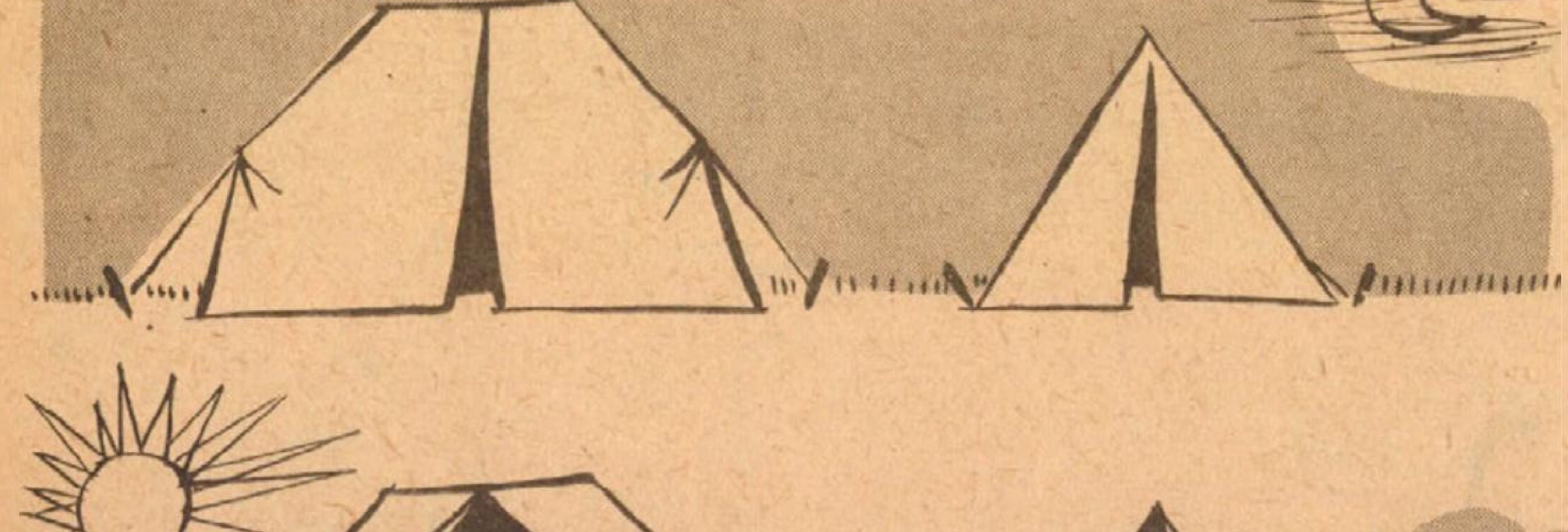

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Egy vidéki vándorcirkusz legnagyobb attrakciója egy kivénült, fogatlan oroszlán volt. Egy napon előadás közben, amikor épp az oroszlán száma volt soron, az istállómester rémülten rohant az igazgatóhoz:

– Igazgató úr, nagy baj történt, az oroszlánszelídítő revolvere produkció közben csütörtököt mondott.

– Miért kell neki a revolver? – kérdezte az igazgató.

– Azért, mert ha a lövöldözést abbahagyja, az oroszlán rögtön elalszik.

várakozás

Az oroszlán a ragadozók, az ember a várakozók közé tartozik. Hogy mit kell az embernek várakozni! Mindjárt a születésére kilenc hónapig, de azután is. Várakozni kell a villamosra, a szerelőre, a borbélyra, a pénzespostásra, az első tavaszi napra és ki tudná mind felsorolni. Nem tudom, van-e róla kimutatás, de azt hiszem, az ember életének felét-harmadát várakozással tölti.

Vegyük például a borbélyt. Ülsz a széken és várod, mikor kerül rád a sor. Előtted még vannak vagy tízen, de borbély is van szép számmal, úgyhogy egy órán belül biztosan sorra kerülsz. Addig van időd megfigyelni, hogy melyik borbély hogyan dolgozik, mert nem közömbös előtted, hogy melyik vesz téged kezelésbe. Az az öreg, aki folyton mesél és közben még cigarettázik is, attól isten mentsen. De mellette az a barna fiatalember nem volna rossz, úgy nézed, hogy az hivatásának magaslatán áll, az komolyan és figyelmesen csinálja a dolgát, az jó volna neked.

Ülsz és vársz. Lassanként fogynak előtted sorstársaid, már csak hárman vannak előtted, már csak ketten és most kezdhetsz szurkolni, hogy a te barna fiatalembered addig ne végezzen a kövér pasasával, míg ezek is el nem helyezkednek. No végre, az utolsó is elment előled, brávó, nagyszerű, most te következel. De most már jó volna, ha az a barna fiatalember végezne, nehogy az öreg fecsegő kiáltsa el hamarabb: kérem a következőt!

Ülsz és vársz. Közben majd szétdurransz, nem érted, hogy a te barnád mit vacakol azzal a kövérrel, hiszen már megnyírta, megborotválta, miért nem mondja már, hogy köszönöm szépen, végeztünk. De nem, még mindig vele piszmog, most a füle mögött matat, hagyja ott, mit törődik vele, ha eddig jó volt, ezután is jó lesz.

No végre, végre felkelt a kövér ember és te is felkelsz, hogy a helyére ülj. De megtorpansz, mert a kövér ember a szemöldökére mutat és újból leül. Hallottak már ilyet? A szemöldökét is megnyíratja, pedig ez az egyetlen szép rajta, a dús szemöldöke, te mit nem adtál volna érte, ha neked az életben csak egyszer ilyen dús szemöldököd lett volna és ez az alak megnyíratja, talán csak azért, mert látta, hogy te a helyére pályázol, hát most kibabrál veled, még egy kicsit megvárakoztat és kitesz annak a veszélynek, hogy egy öreg fecsegő kezébe jutsz. Hát nem rémesek az emberek?

Állsz és vársz. No végre. Végre itt ülsz a forgószéken és édes nyugalom tölti el szívedet. A tükörből látod a sorban ülő várakozókat, az egyiknek a szemével találkozik a szemed, amint téged néz. Mit néz? Ez biztosan azt sem bánná, ha a borbély elvágná a torkodat, csakhogy minél előbb sorra kerüljön. Csakugyan, rémesek az emberek. De te odaszólsz a barna fiatalembernek:

– Vigyázzon, kérem. Az én bőröm nagyon érzékeny. Csak lassan, lassan. Ráérünk.

Balázs Sándor

Nerwinski LENGYEL KARIKATURISTA KIÁLLÍTÁSA

A nyugatnémet külügyminisztérium páncélszekrénye

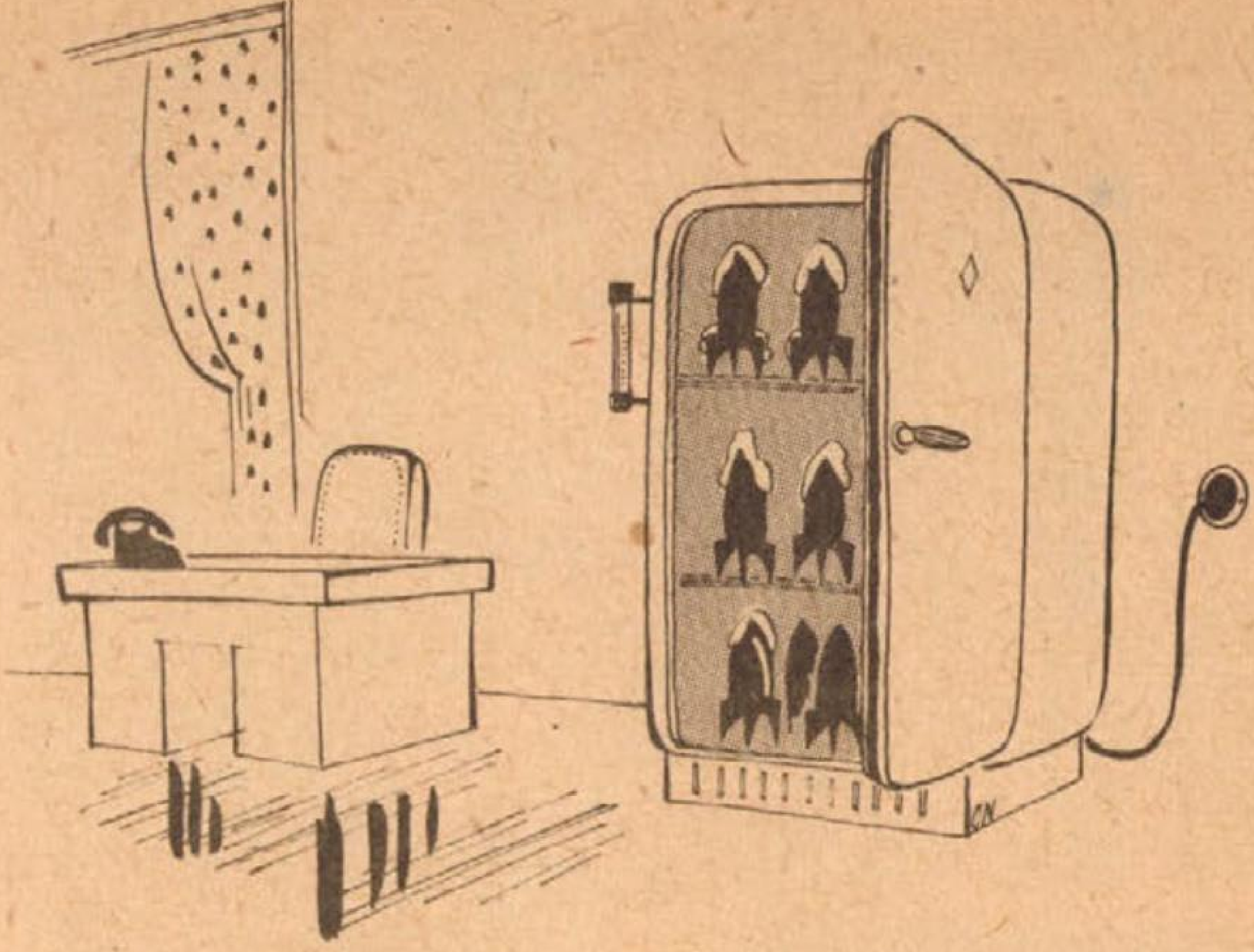

Kép szöveg nélkül

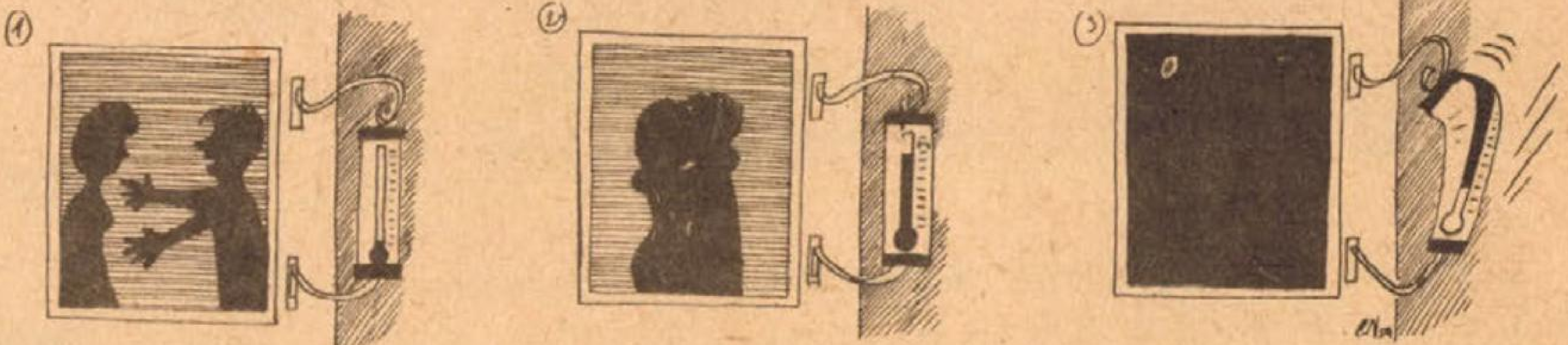

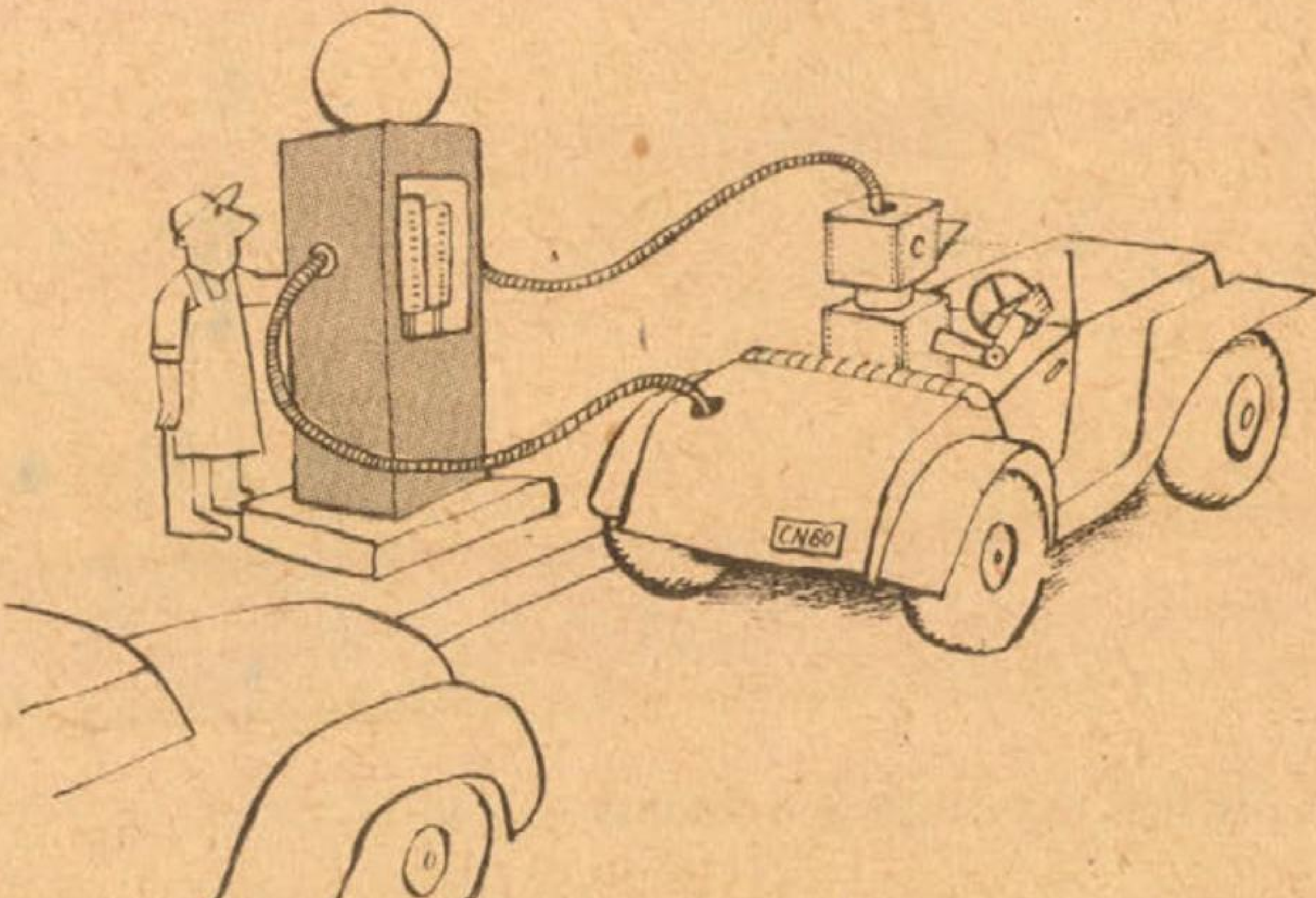

Üzemanyag-felvétel 1000 év múlva

Automatizálás a kapitalizmusban

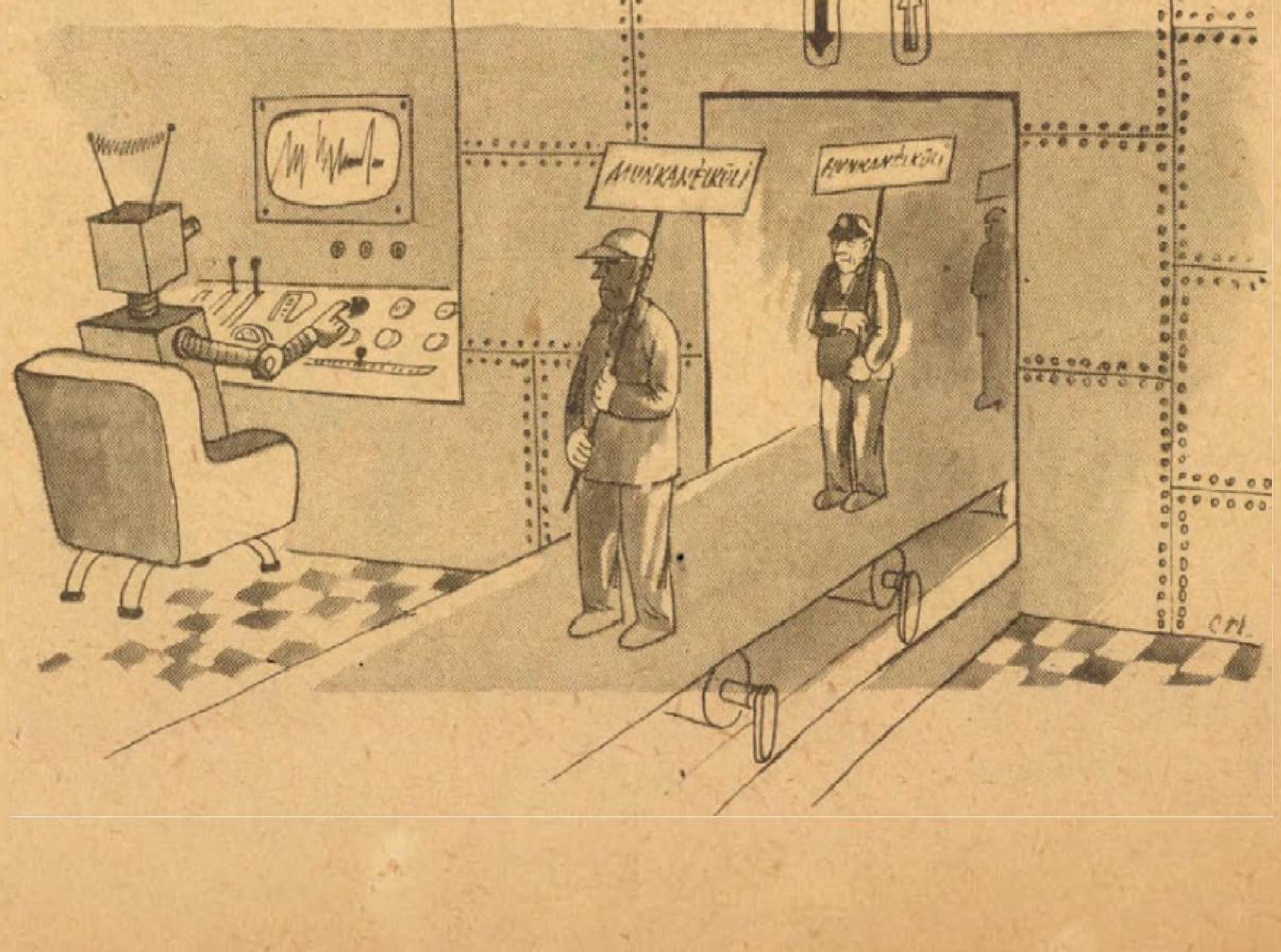

„Elsüllyedt" a Li Szin Man kormány

Erdei Sándor rajza

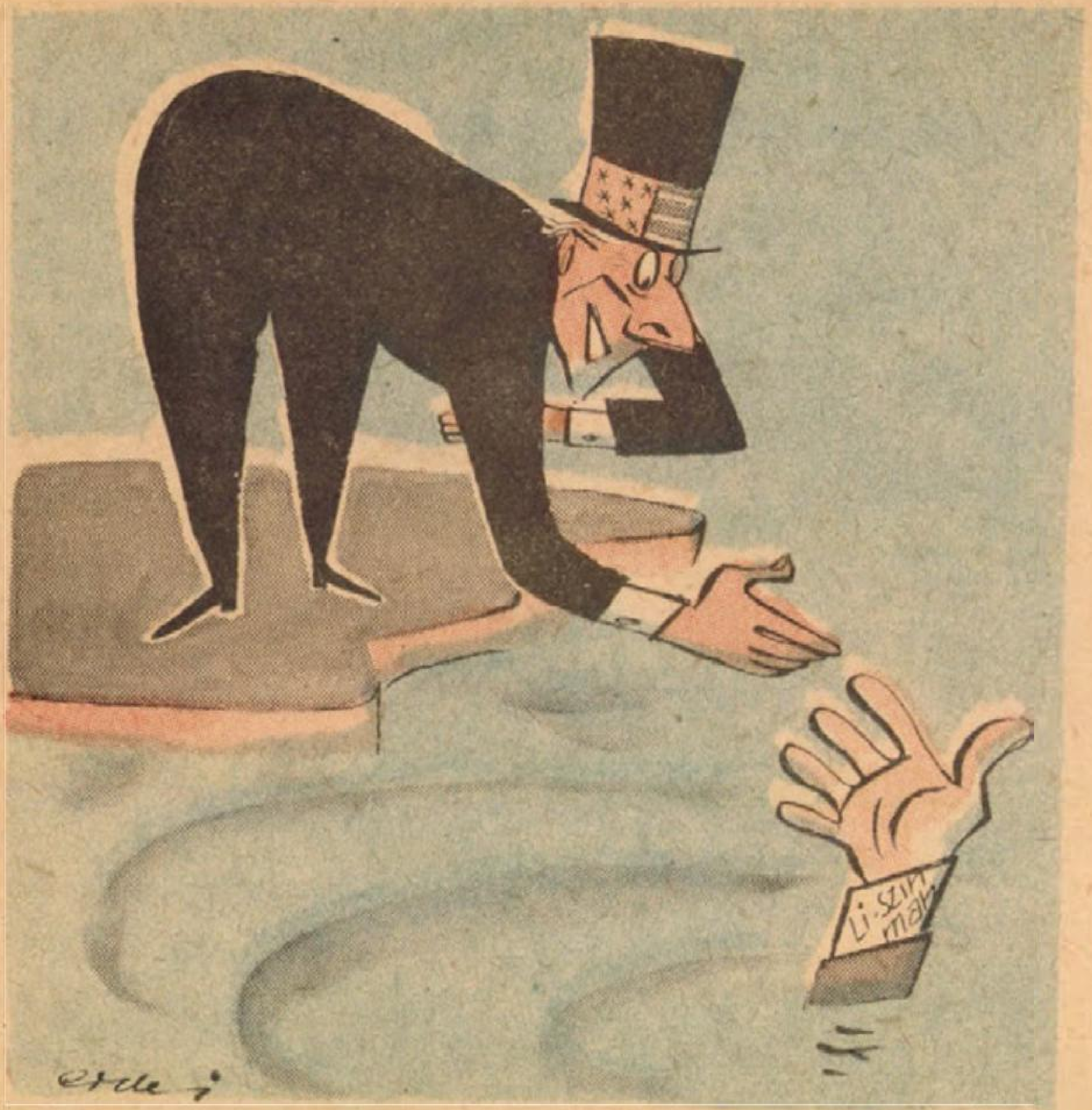

– Minden jót! Támogatásomra számíthat a jövőben is!

Sivatagi vikend

Toncz Tibor rajza

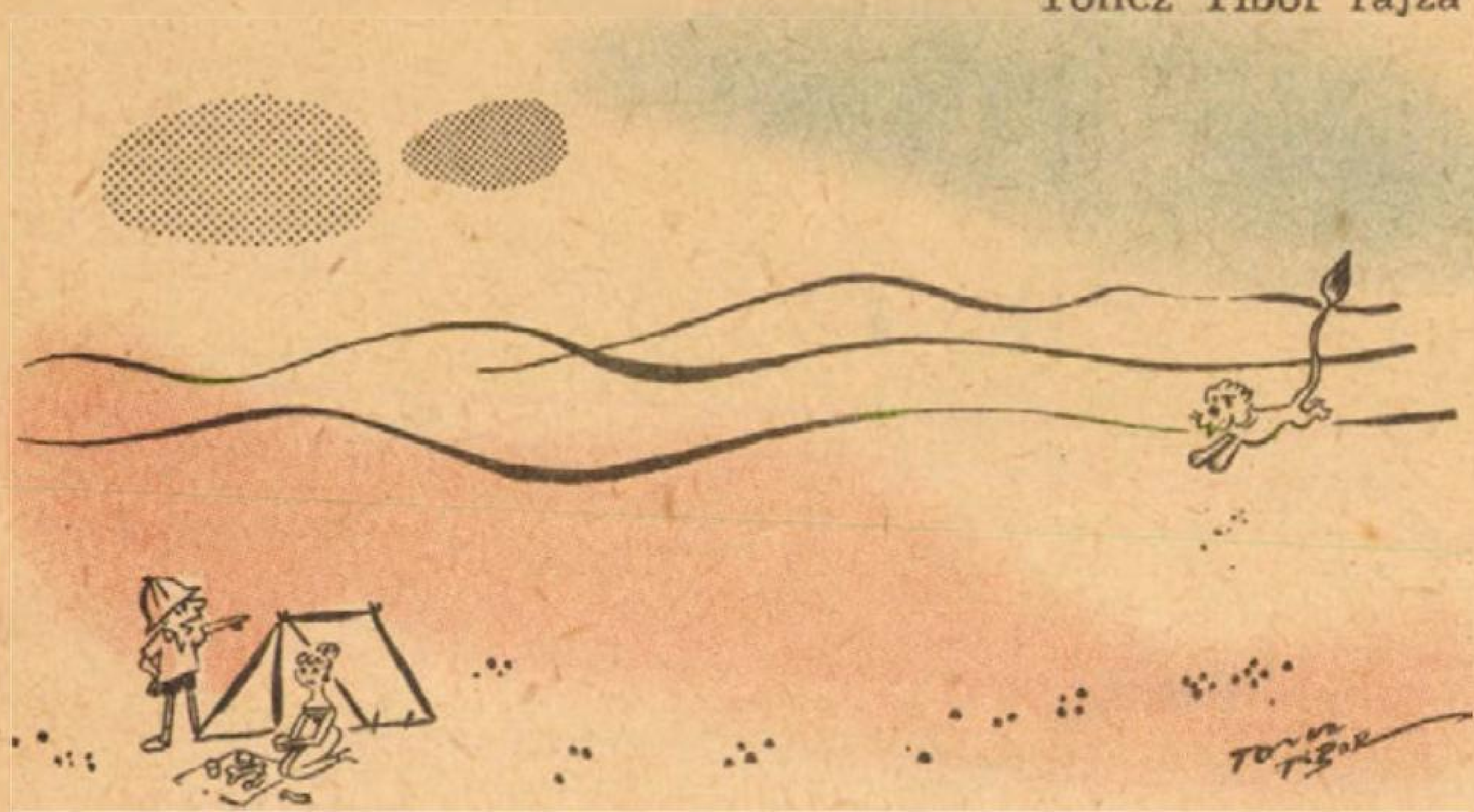

– Jön az oroszlán, szívem, szedd össze neki a csontokat!

Rejtvény?

Nézegetjük balról, nézegetjük jobbról, rézsút és megfordítva a Népszabadság egyik művészi fényképét, amely a július 31-i számban jelent meg ezzel az aláírással: „Nagy a forgalom szombat délben a Rákóczi út és a Tanács körút sarkán" – de akárhogy nézzük, nem találjuk a nagy forgalmat a képen.

Az igaz, hogy látni néhány járókelőt, a villamosmegállónál is ásitozik egy-két türelmes pesti és a Rákóczi úton is felfedezünk, hosszú vizsgálódás után, egy villamost, de hol a nagy forgalom, az a nagy forgalom, amely a városnak ezen a pontján csakugyan van?

Hol vannak a villamosok, autók, motorkerékpárok, robogók, hol vannak a félőrülten rohangáló, egymás sarkára lépő, félelmet nem ismerő, dacos pestiek? Hogyan tudta kiválasztani a fényképész azt a pillanatot, amikor ilyen szerény forgalom volt a Rákóczi út és Tanács körút sarkán?

Vagy talán ez a kép rejtvény? Keresd a forgalmat? A megtaláló jutalomban részesül? Ha rejtvény, akkor nagyon nehéz rejtvény, mert eddig még nem leltük meg rajta a forgalmat. Legjobb lett volna csillaggal megjelölni az egyik járókelőt és aláírni a következő szöveget:

„A csillaggal megjelölt járókelő éppen nagy forgalmat bonyolit le."

Rend a lelke mindennek –

Schwott Lajos rajza

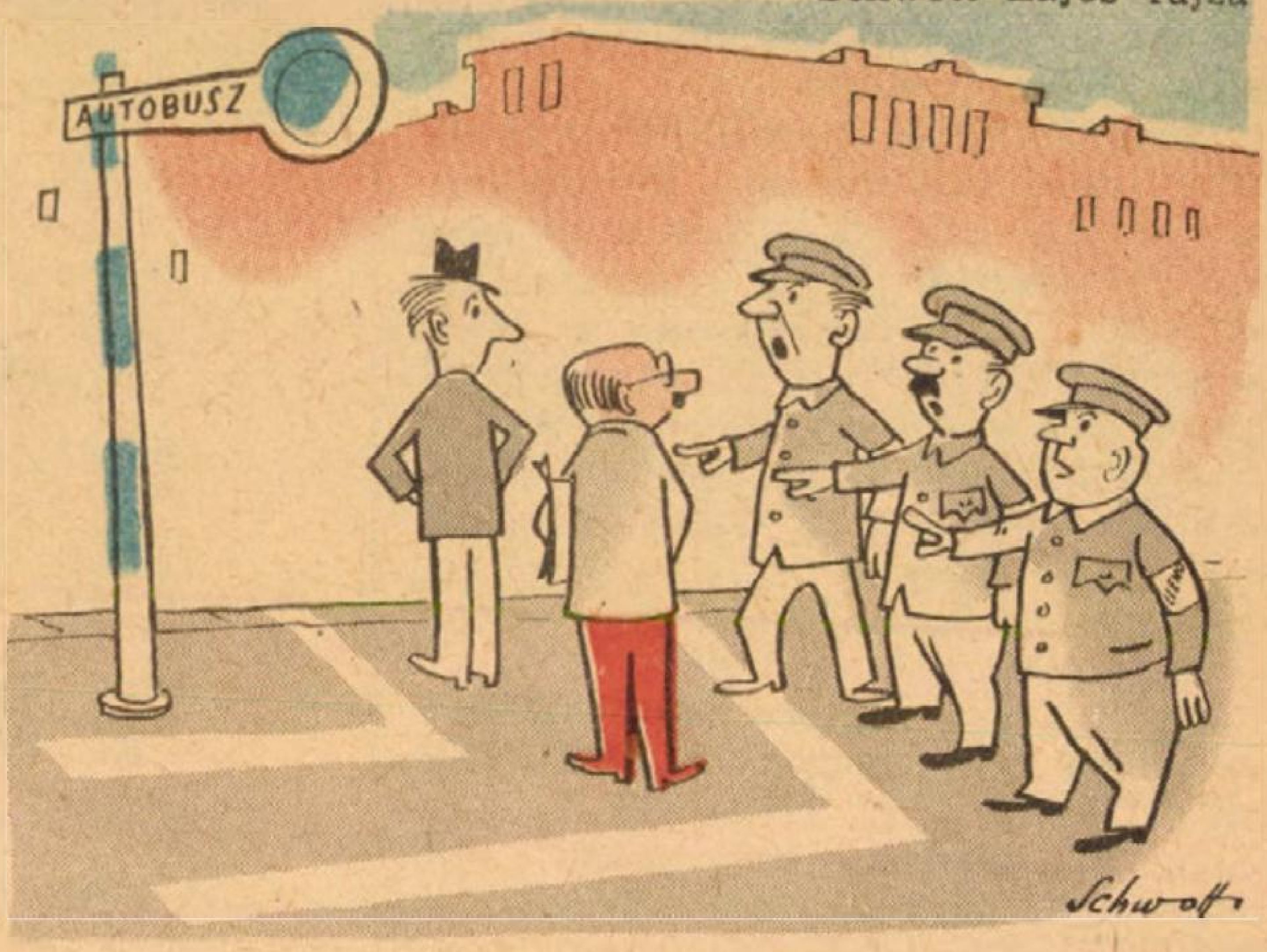

– Álljon, kérem, sorba!

Divatbemutató is lesz a moszkvai magyar kiállításon

Szűr-Szabó József rajza

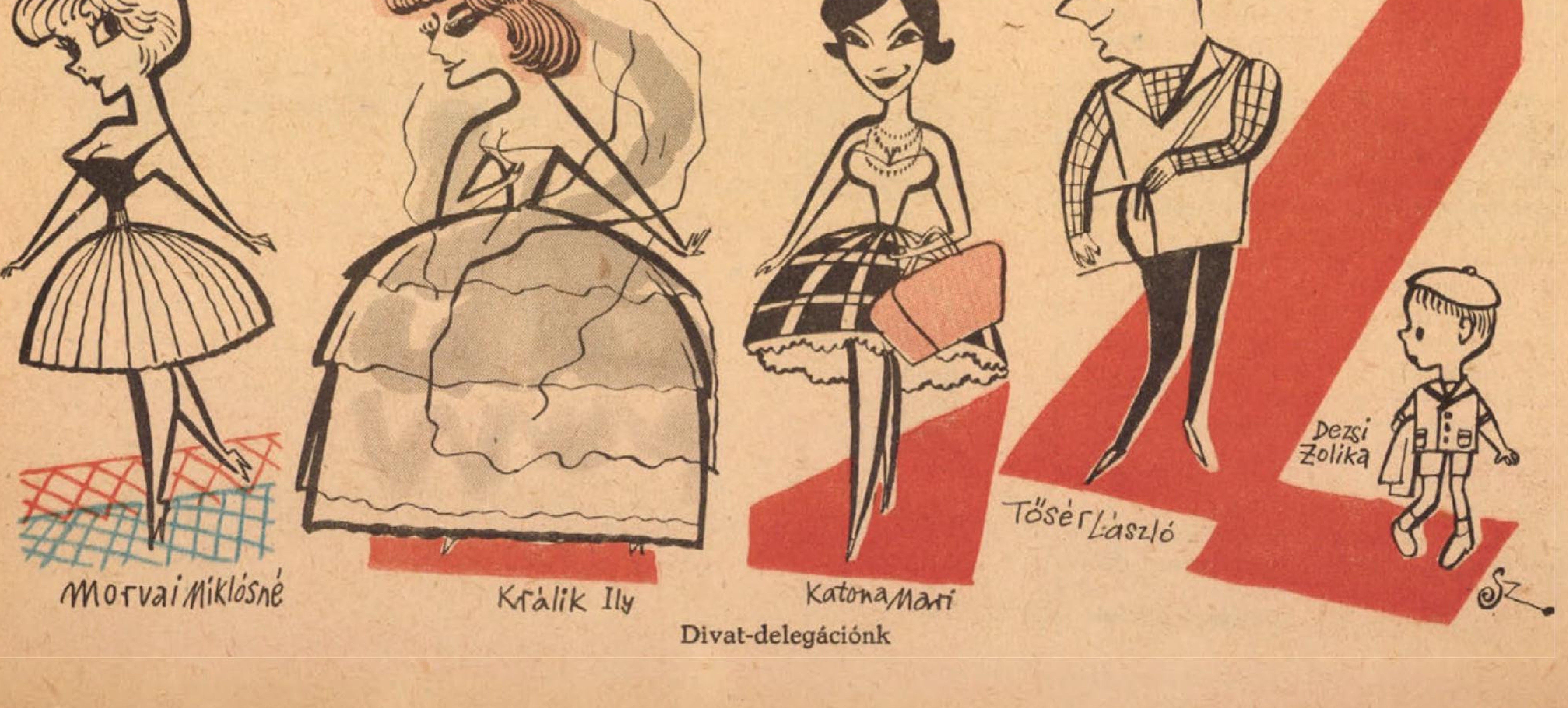

Divat-delegációnk

ÚTITÁRSAK

1.

Már elindult a vonat, amikor a lihegő, pirosképű ember felkapaszkodott a szerelvényre és szuszogva telepedett le az egyik fülkében. Alig gördültek ki a pályaudvar üvegteteje alól, a pirosképű juhsajtot és paradicsomot szedett elő az aktatáskájából.

— Megkínálhatom? — fordult a szomszédja felé. — Juhsajt és paradicsom a hosszú élet titka!

— Köszönöm, csak egy falatot kérek — bólintott barátságosan a szomszéd.

2.

Székesfehérvár után mindketten megállapították, hogy ilyen kellemes útitárssal még nem találkoztak. Örömmel fedezték fel azt is, hogy földiek: mindketten budapesti illetőségűek. Lepsénynél ünnepélyesen bemutatkoztak egymásnak:

— Gordon Sándor, kelmefestő.

— Vazella Imre, szövőmester.

3.

Zamárdinál örök hűséget fogadtak egymásnak:

— Még soha nem volt ilyen igaz barátom, mint te — bizonygatta könnyes szemmel Vazella.

— Fogadjuk meg, hogy se jóban, se rosszban nem hagyjuk el egymást!...

Ünnepélyesen esküre emelték kezüket.

4.

Bélatelepnél egyhangúlag megállapították, hogy egységes elveket vallanak.

— Az Emberiségnek szeretetre van szüksége. Köztem és közted soha nem lehet ellentét. Te jó vagy — rebegte Vazella.

— Te még jobb vagy, testvérem. Együtt fog dobogni a szívünk egy életen át! — kiáltotta Gordon.

5.

Zalaszentjakab előtt egy fejkendős paraszt néni tipegett a kalauzhoz:

— Tessék azonnal jönni! A szomszéd kupéban két férfi verekszik! Ha nem siet, még megölik egymást!

6.

A betóduló utasok, élükön a kalauzzal, nagy nehezen szétválasztották az ellenfeleket. Vazella zakója rongyokban lógott, szeme alatt sötétkék monoklit viselt. Gordon a csomagtartóban kereste a zápfogát.

— Béküljenek ki! — szólította fel őket a kalauz.

— Soha! Minket egy világ választ el egymástól! — kiáltottak fel izzó haraggal.

— De hát miért bántják egymást? — kérdezte a jegykezelő.

Vazella megvetően sziszegte:

— Én fradista vagyok, ő pedig MTK drukker!

Galambos Szilveszter

Egy müncheni csemegekereskedés előtt

Szegő Gizi rajza

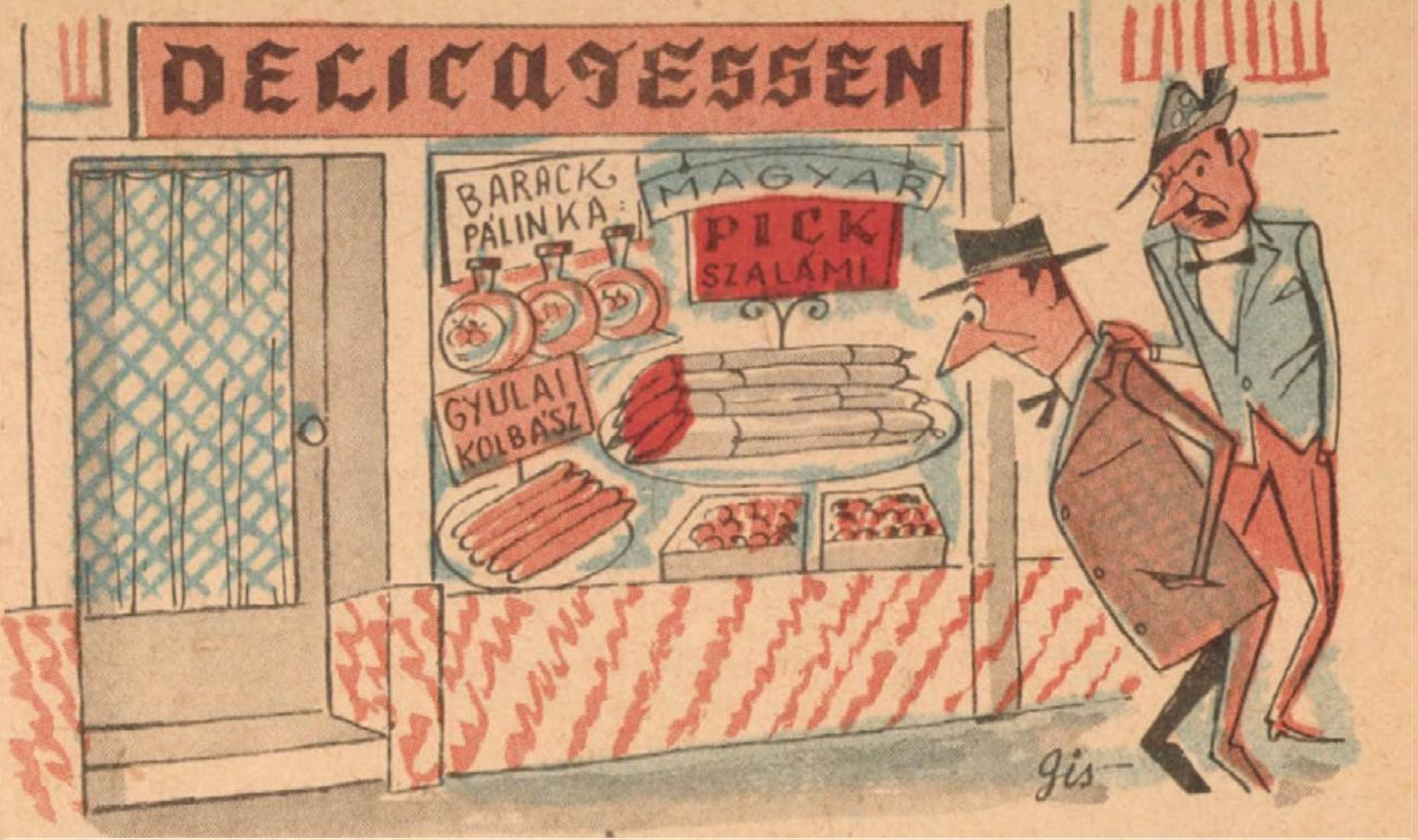

– Oszkár, ne is tagadd, neked honvágyad van...

Minden út Rómába vezet

Hegedűs István rajza

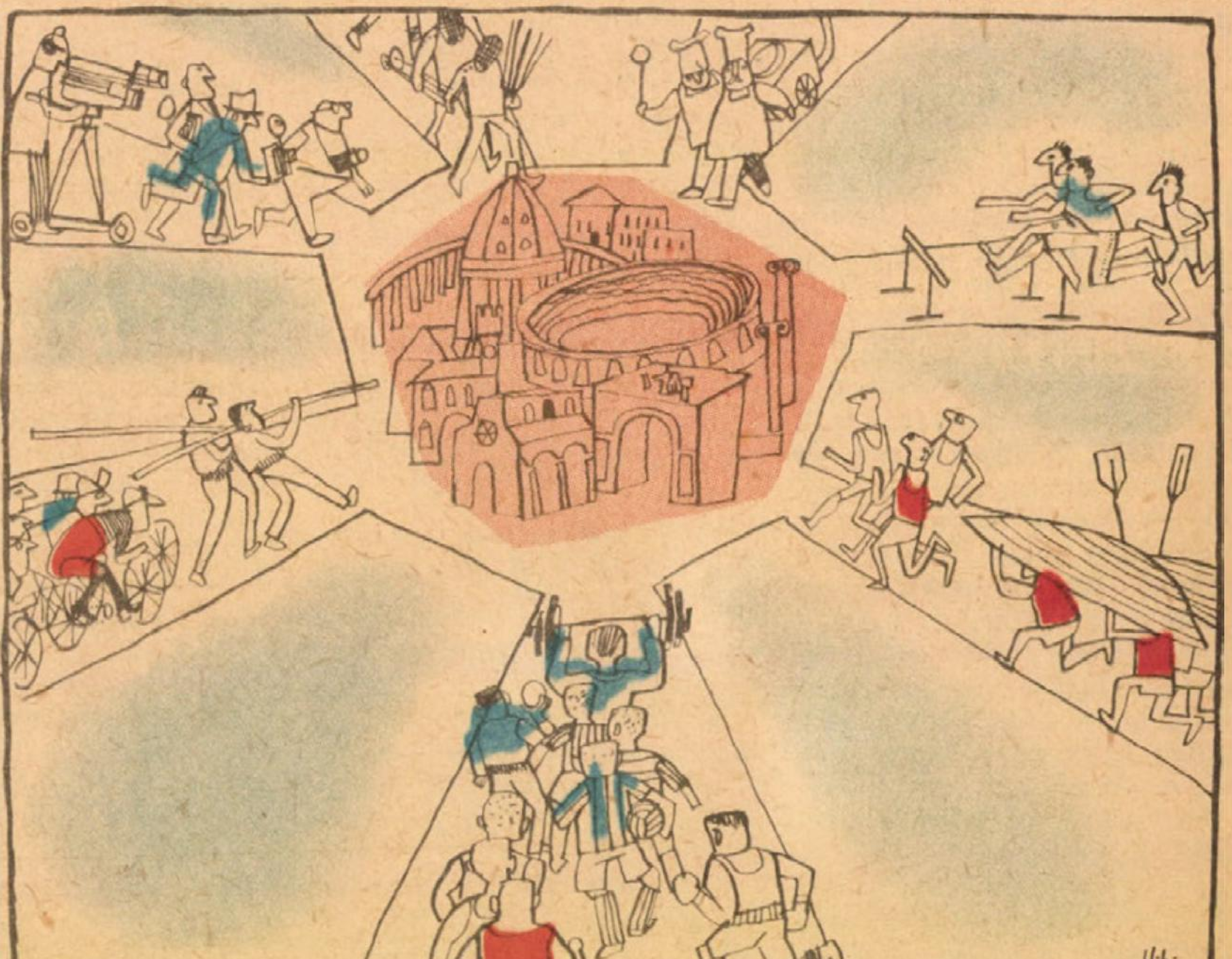

Vasutas képzőművészeti kiállítás nyílt

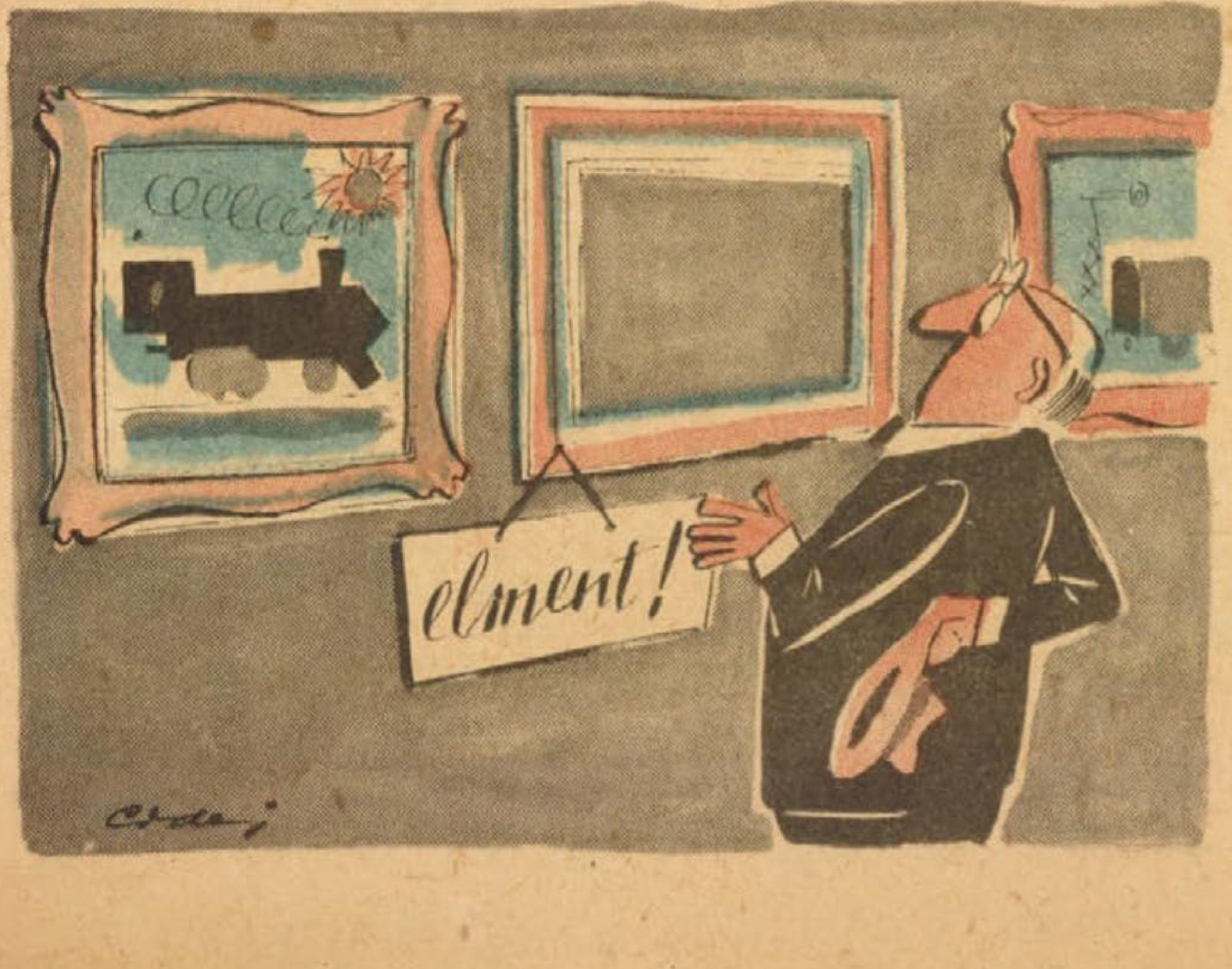

Kolumbusz Budapesten

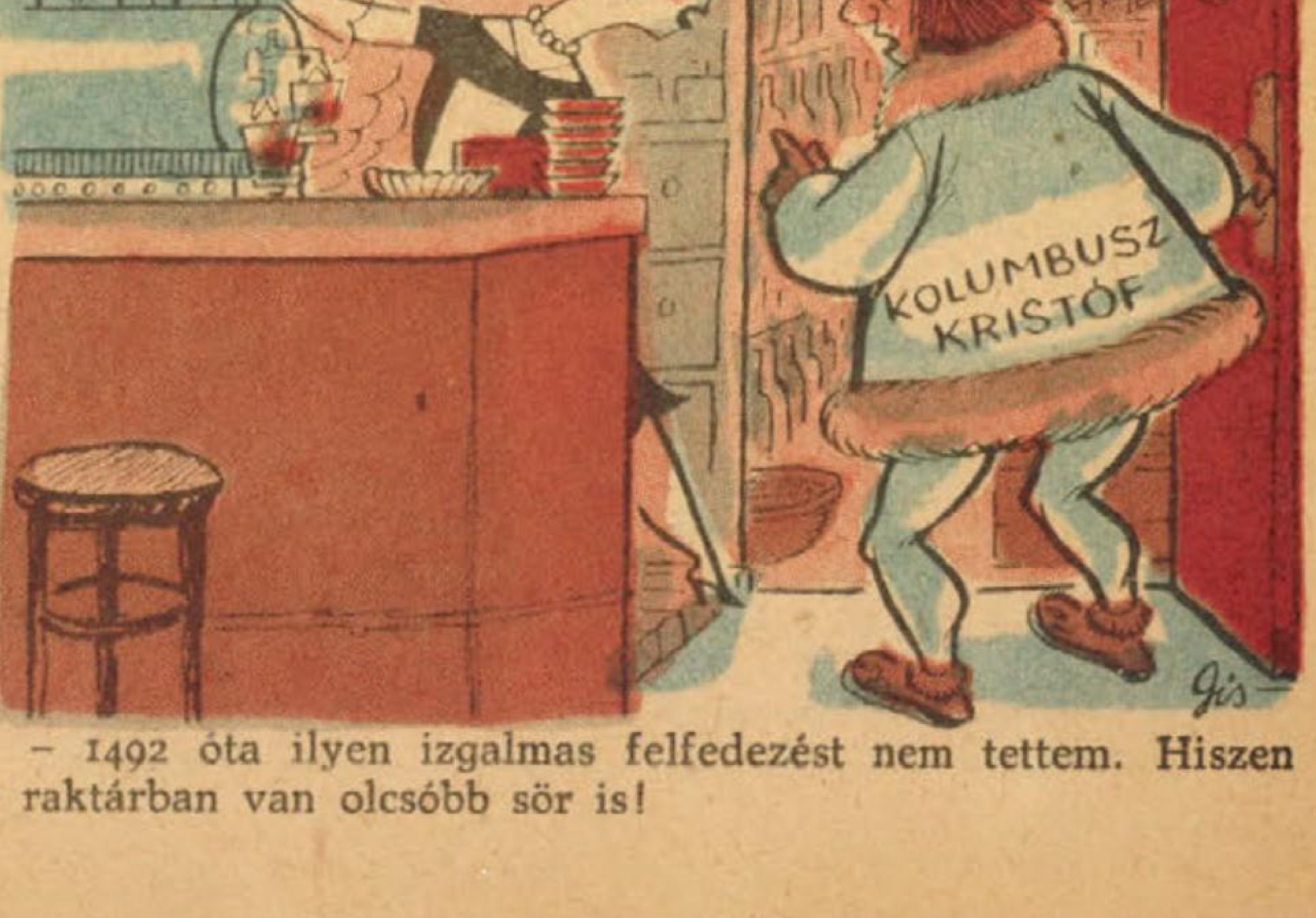

– 1492 óta ilyen izgalmas felfedezést nem tettem. Hiszen a raktárban van olcsóbb sör is!

Munka után, HAZAFELÉ...

Hát tehet ő arról, hogy nem ismerte meg Gizikét? Tedd a kezed a szívedre, Olvasó, esküdj meg, hogy te megismered a kabinosnődet este az Operában, a pincéredet az uszodában vagy kedvenc kéményseprődet, ha fehér arccal és kiöltözve virágot vesz a sarkon?

Nem, nem ismerte meg Gizikét, és ha valaki azt mondja neki, hogy ez a harangszoknyás, karcsú, huncut mosolyú leány, aki felszállt a buszra és

az a malteros-meszes kőművessegéd, aki ott mászkált az állványokon, egy és ugyanaz, tán bolondnak tartja.

Bár ez nem valószínű, mert galambszívű, szelíd lélek volt Kovács, még a hangos szót is kerülte, noha külsőre azt hitte volna valaki, hogy birkózóbajnok. De nem az a fajta, akinek gyűrött a füle, nyomott az orra és sonkákban lógnak a végtagjai. Széles mellkasa volt Kovácsnak, keskeny csípője, és lefésült, sima, fekete haja. Gizinek nagyon tetszett.

Ő tudta, hogy Kovács nem birkózó, azt is tudta, hogy szelíd és galamblelkű és a műanyaggyárban, ahol dolgozik, sokan irigylik őt, de nem azért, mert négy újítása van, hanem azért, mert sikerei vannak a nőknél.

Honnan tudta mindezt Gizi, akiről Kovács még azt se tudta, hogy Gizinek hívják? Hát onnan, hogy Gizi négy álló hétig ott verte a téglát a műhely ablaka fölött és már az első nap, amikor véletlenül bepillantott, feltűnt neki az az erős, jóképű férfi. Ezek a véletlen bepillantások „véletlenül" ismétlődtek, egészen addig, amíg be nem deszkázták az ablakokat. De akkorra már Gizi véletlenül megtudott mindent Kovácsról. Hogy harminc éves, nem iszik, nem kártyázik, nőtlen, és erre büszkébb, mint a négy újítására.

Szolid ember volt. De viszont, ha letette Kovács a lantot, ha elhagyta a gyárat, az más. Az egészen más. Fölrántja otthon az ünneplőt, aztán ihaj! Szabad ember, nőtlen, evoé! – ezt a szót épp most olvasta – övé a világ. Megnősülni? Na nem. Talán majd... egyszer. Aki ért a nőkhöz, annak nem kell sietnie. De nem ám. Olyan szépek a nők. A lányok. A harangszoknya. Ezek a harangszoknyák a fiatalság, a szépség, a szerelem dalát harangozzák. Evoé!

És tegnap az a lány ott a busznál! Hogy ringott a szoknyája a karcsú lába fölött! Ő lelépett a buszról és szaladt oda, a középső ajtóhoz, a lány után... de zsupsz, az ajtó becsapódott az orra előtt.

Gyorsan határozott, megy utána a következő 6-os busszal. Már ott is volt a következő busz. Egy 12-es. És még három 12-es. És egy 45-ös. 6-os sehol.

De nincs elvesztett csata, olvasta valahol Kovács. Megnézte, hány órakor libbent tova a tünemény. És másnap ugyanabban az időben ott állt a színhelyen.

Megdobbant a szíve. Feltűnt a nő, a tünemény. Ünnepelve hadvezéri logikáját, kihúzta magát. És felszállt rögtön utána a buszra. És leszállt rögtön utána a buszról. A két „rögtön" között több mint egy félóra telt el. Kovács csak nézte, nézte a harangszoknyás csodát, de nem ismerte fel. Gizi viszont leplezetten mosolygott,

mert ő már tegnap is felismerte Kovácsot.

Kétszáz lépést kiszámolt, aztán egészen közelment hozzá.

– Haza, kisasszony? – búgta Kovács. – Ha megengedi... Kovács vagyok.

Gizi nem felelt. Kovács ezt biztató jelnek vette, tehát ment utána.

– Tudja, mi tetszik nekem magán? – mondta ötven lépés uátn. – A füle.

Gizi meggyorsította lépteit.

– Gyalogolni jó – búgta Kovács és örült, hogy ezt a könyvet is olvasta.

Gizi befordult az egyik utcába. Kovács utána. Gizi befordult a másik utcába. Kovács utána. És beszélt, beszélt. Tavaszról, nyárról, az évszakok leírása után idegenvezető lett, elsorolta, hogy Budán hol vannak meghitt cukrászdák.

Megérkeztek egy kapuhoz.

– Itt lakik? – kérdezte Kovács.

– Itt lakom.

Kovács felbátorodott:

– Főbérlet? Albérlet?

Most egy kissé megrándult Gizi ajka. De ezt Kovács nem vette észre. Újra kérdezte: „Nos? Főbérlet? Albérlet?"

– Főbérlet. Egy szoba komfort. Most már mindent tud?

Kovács meghúzta nyakkendőjén a csomót.

– Felkísérhetem?

Gizi egyszer megcsúszott az állványon. De elkapta a lécet, visszahúzta a lábát. Most se hagyta el a lélekjelenléte.

– Nem túl gyors ez, Kovács úr?

– Tiszta szándék vezet – mondta Kovács, és mosolygott.

A második emeleten egy ajtó előtt Gizi megállt. Azt mondta:

– Itt törölje le a lábát.

Mi az hogy törölte! Táncolt. Rumba volt ez a lábtörlés. Mámor.

Gizi előkotorta közben a lakáskulcsát, kinyitotta az ajtót. Egy kis előszobába léptek be. Az előszobában sötét volt és ételszag. Gizi felgyújtotta a villanyt, most már látható volt egy nyitott konyhaajtó is, és az ajtóban, kezében főzőkanállal, egy őszhajú, nagybajszú és kövéres bácsi.

– Kovács úr... az édesapám! – mutatta be őket egymásnak Gizi. – Apu ugyanis nyugdíjba ment, ő vezeti a háztartást.

Kovács csak állt az előszobában, mint egy félhülye. De ez nem sokáig tartott. Tiz perc múlva, amint ott ült a szobában, a családi idill közepén, a harangszoknyás leány és a nyugdíjas atya között, már teljesen hülyén kapta balra-jobbra a fejét. Most már tudta, hogy a lányt Csombor Gizellának hívják, és a Magasépítőnél dolgozik.

– És milyen jól keres! – tette hozzá az atya.

Kint az előszobában, a búcsúzásnál, mikor illedelmesen kezet csókolt Csombor Gizellának, valamicske harag-zománc pattogott le az érces hangról:

– Miért nem mondta, kérem, hogy az édesapjával lakik?

– Kérdezte maga?

Nem bánta meg, hogy nem kérdezte. Ha megkérdezi, nem megy fel és akkor nem következik be az, ami bekövetkezett: Kovács, akit irigyeltek, megnősült. És megint csak irigyelték, mert kapott egy dolgos, csinos feleséget. Egy tüneményt.

És egy apóst, aki főzni is tudott.

Boross Elemér

Vállalati evezőstúra

Indulás

A csónakháznál egyikünk vadabb evezős a másikunknál. Senki sem akar a kormányhoz – vagy pláne szimpla utasként! – a keel-boat orrába ülni. Se szakmunkás, se műszaki, se adminisztrátor. A három csónak végül megindul fölfelé a Dunán. Gyakran cserélgetjük a helyet, mindenkire sor kerül. Úgy tíz kilométer után kezdenek megszelídülni a vad evezősök... Akkor már mindenkinek töri a lábát a fa-támasz, töri a fenekét a guruló ülés, töri a tenyerét az evező – és töri mindenki a fejét, hogy milyen ürüggyel kéredzkedjék a csónak orrába...

A tudálékos

Mindig akad a kartársak között egy, aki mindent jobban akar tudni. Hogy hol erősebb a Duna sodra, melyik felhő tartalmaz esőt, hol kell majd kőgátat kerülni stb. Mondanom sem kell, hogy éppen olyan tájékozatlan, mint mi többiek. Nos, a mi tudálékosunk jól megjárta, amikor a hirtelen megeredő zápor miatt egy ízben kényszerkikötést végeztünk valahol a bal parton. Egy közeli ház nagy verandájára menekült a csónak tizenkét utasa.

– Tulajdonképpen hol vagyunk? – kérdezte egyikünk.

– Felsőgödön – mondja valaki.

A mi tudálékosunk, anélkül, hogy figyelte volna, honnan jön a hang – felcsattant:

– Dehogyis vagyunk Felsőgödön!

Erre kijön a házból az előbbi hang gazdája:

– No, akkor én jól megjártam, ebben a tévhitben lakom itt már negyven éve...

A kőgátnál

Vác előtt kőgát nyúlik messze a Duna közepe felé. Elég nehéz megkerülni a nagy sodrás miatt. A csónakot, amelyben én meg Dezsőfi kartársam evezett, még az a balszerencse is érte, hogy pontosan itt kapta el egy hajófölverte hullámzás. Haj- és bajuszmeresztő kaland: a csónaktestet rádobta a kövekre – s vagy fél percig, míg vissza nem csurogtunk –, ezen a zátonyon hányódtunk. Ezalatt két nőutasunk közül az egyik remegő szájjal segítségért kiáltozott, a másik csak artikulátlan hangon sikongatott.

Hiába, ilyen a női idegrendszer...

Mi, férfiak egy hangot sem tudtunk kiadni a rémülettől...

(dunai)

Tudományos dinnyekutatás

A vásárcsarnok bejáratánál találkoztam a szép Eperjesinével. Hálójában pompásan fejlett dinnyét cipelt.

– Gyönyörű példány.

– Nemcsak szép, de jó is – állapította meg ellentmondást nem tűrő hangon a szép Eperjesiné.

– Honnan lehet ezt tudni? – kíváncsiskodtam. – Ki lát a dinnye belsejének rejtelmeibe?

– Én – hangzott a szerény válasz.

Meghívtam a szép asszonyt egy eszpresszóba, hadd mondja el a dinnyekutatás titkát. Önzetlenül és részletesen elmesélte:

– Mind az öt érzékemet mozgósitom, hogy asztalunkra a legízletesebb dinnyét válasszam. Az első a szem. Az „ép testben ép lélek” jelszó nemcsak az emberekre vonatkozik, hanem a növényekre is. Nézze meg ennek a gyümölcsnek a kecses alakját, figyelje meg nemes színeit. Félóráig szemlélgettem, amíg kiválasztottam kollégái közül. Aztán jön a fül. Meg kell kotyogtatni a dinnyét. A belülről kiáramló zörejek mindent elárulnak. A lötyögős dinnye túlérett, elpuhult és élvezhetetlen. Ez finoman, dallamosan zenél, a halk kis nesz friss és egészséges belsőről tanúskodik. Fontos a tapintás is. Végighúzzuk az ujjunkat a felületén. Az érdes, hogy úgy mondjam, a rücskös dinnye az igazi. Az ízlelés napjainkban lett csak igazán döntő tényező, mondom napjainkban, amikor nem engedik meg az árusok a lékelést, a háziasszonyok örömét. De a nyelvünk még a héjon keresztül is kikémleli a belső titkokat. A nyelv a dinnyetudomány röntgenje. Jó-jó, tudom, hogy a dinnyehéj keserű, de ennek a keserűségnek is megvannak a maga árnyalatai. Ebből következtethetünk a dinnye minőségére. Ha a dinnyehéj keserűsége emlékeztet az eper és a bodza keverékére, akkor nyugodtak lehetünk, belül mézédes közeget találunk. Végül: az orr szerepét, a szaglálás feladatát azt hiszem, felesleges bővebben részletezni. Mint ahogy a borversenyen elsősorban az orr kutatja a bor zamatját, úgy a dinnyénél is a szaglálás dönti el az aromát. Kifinomult orr nem tévedhet.

Kivette a hálóból az agyondicsért portékát, magasra emelte, mint diadalmi jelvényt és kinyilatkoztatta:

– Ez a dinnye kiállta az érzékek próbáját. Szakszerű jegeléssel és cukrozással toldom meg és akkor már nincs más hátra, mint a tálalás és az öröm, hogy nem végeztem hiábavaló munkát: az én Sándorom boldogan fogja habzsolni a jónak ígérkező vasárnapi ebéd után.

Őszinte bókkal búcsúztam:

– Adja át szívből jövő irigységemet Sándornak.

Hétfőn találkoztam Sándorral és érdeklődtem a vasárnapi ebéd részleteiről:

– Milyen volt a dinnye?

– Ragyogó! Mint a méz!

– Nagyszerű nő a feleséged, öregem...

– Miért ő? – kérdezte megbántva. – Én vettem. Amit ő hozott haza, olyan volt, mint a tök.

Stella Adorján

Egy étterem konyháján

Toncz Tibor rajza

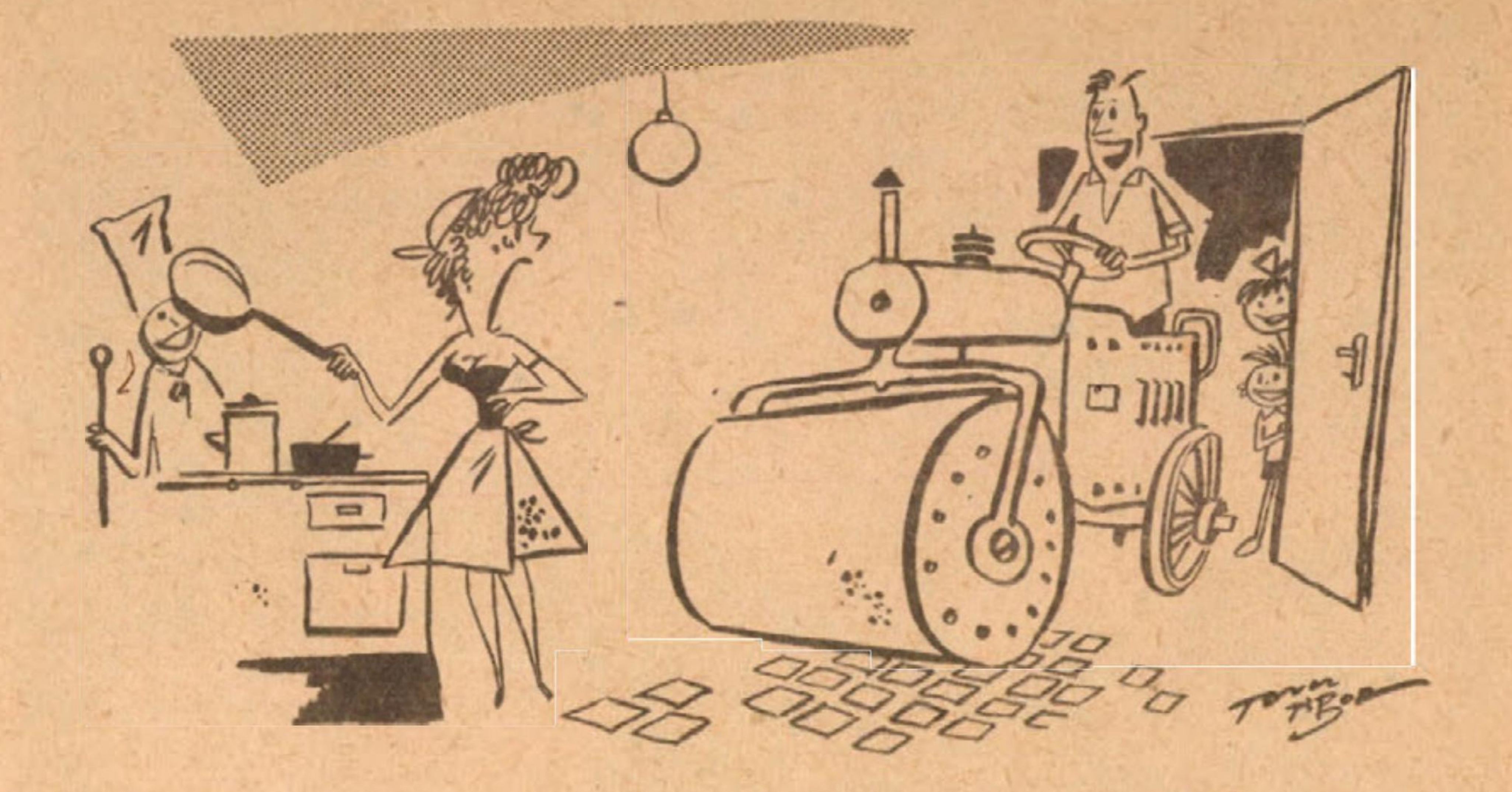

– Na, most már csinálhatunk jó nagy bécsiszeletet!

Az izgalmasabb műsor

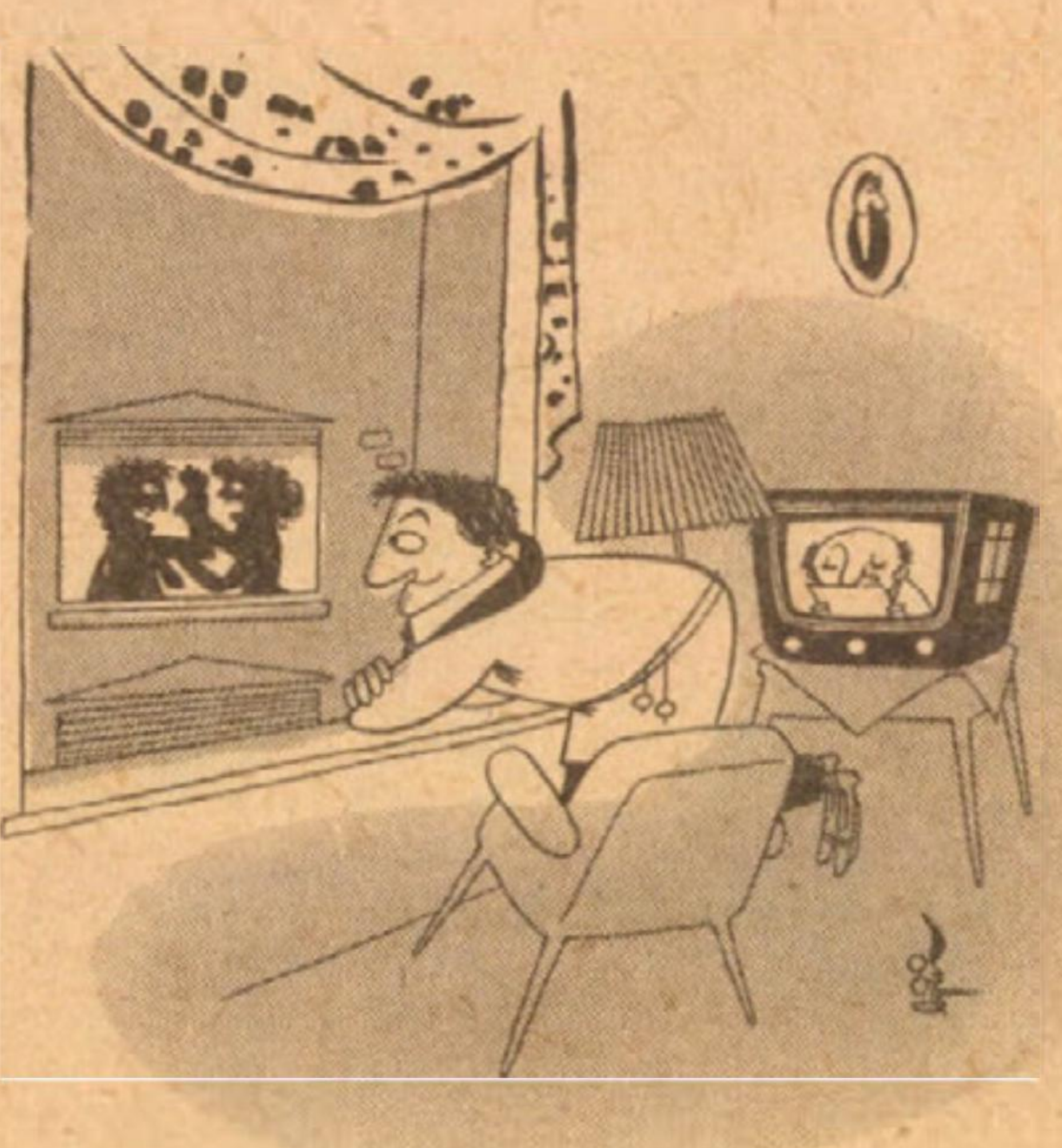

A babona csődje

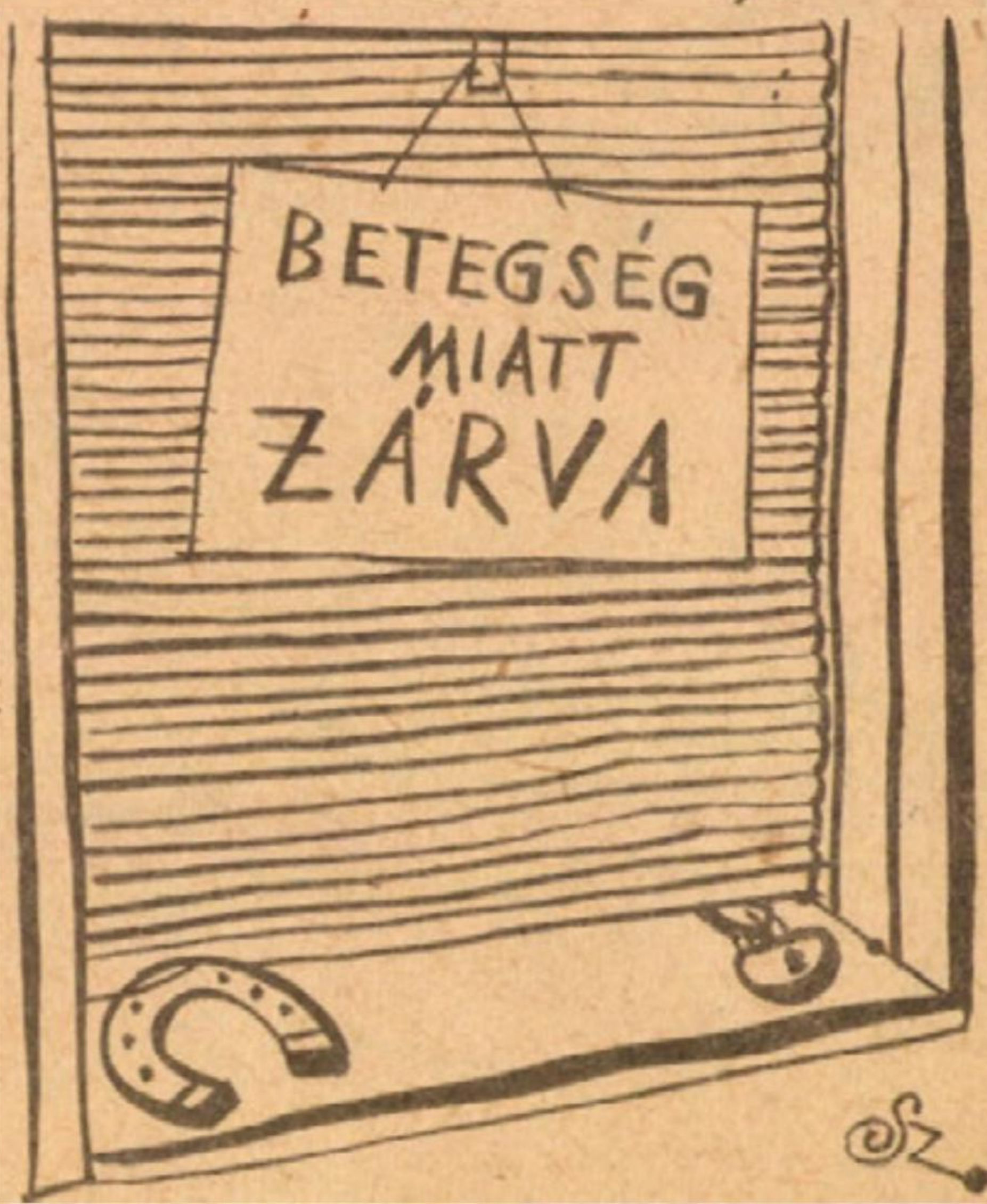

Lakodalom volt a mi nyomdánkban

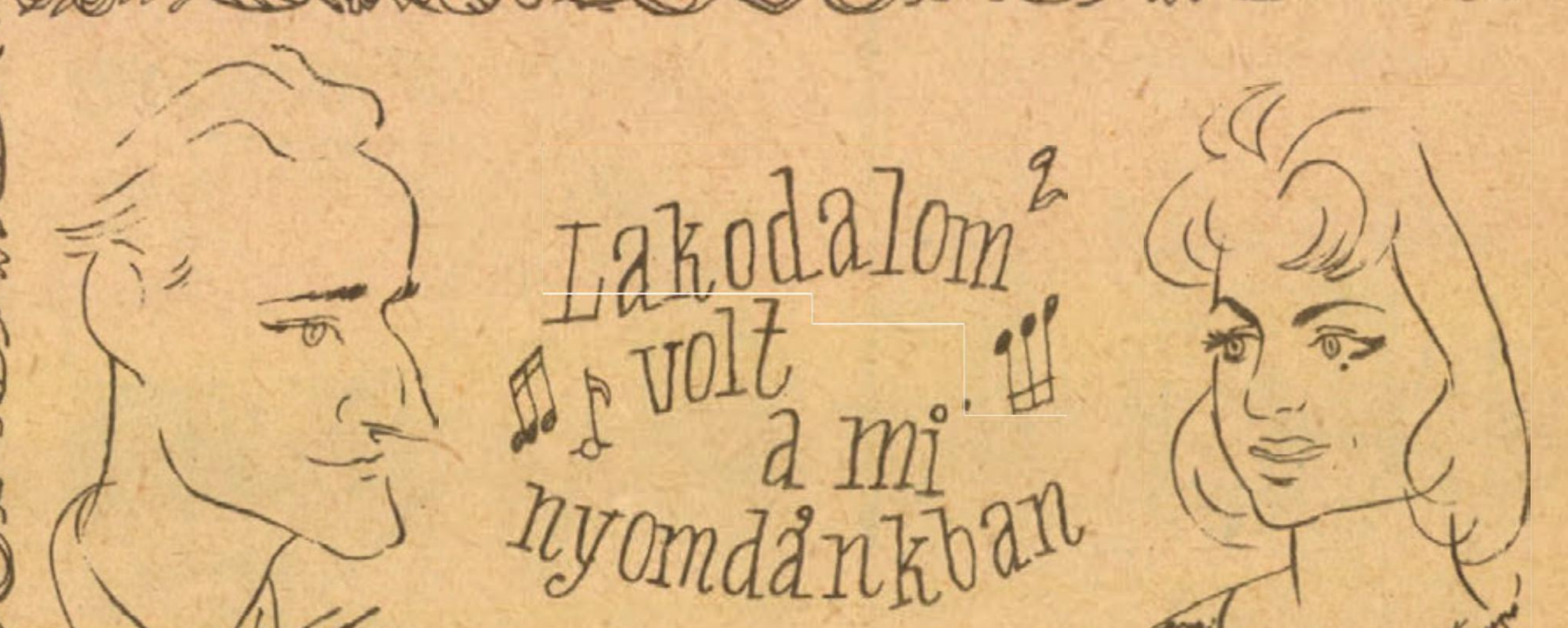

Úgy július derekatájt verses meghívó tudatta velem, hogy a Kossuth Nyomda két, KISZ-korban levő szedője: Petényi Vera és Jancs Ferenc július 23-án házasságra lépnek egymással. Azt is elárulta a meghívó, hogy a lagzit a KISZ és a szakszervezet „patronálja” és hogy az a vállalat kultúrtermében lesz.

Na, mondom, ha a lagzi is olyan díszes lesz, mint a meghívó, akkor jó lesz a meghívottaknak is meg az új házasoknak is. Most, hogy már túl vagyunk az ünneplésen, nyugodtan elmondhatom: a lagzi lepipázta az aranykeretes nyomdaterméket. Volt ezen a százterítékes esküvőn olyan pecsenye, de olyan, hogy még herceg Eszterházy is megnyalta volna az ujjait, ha ott lehetett volna.

Volt még bor, sör, rövid ital nyakig, tortaféleség meg fülig. Ezek után ne is csodálkozzék senki, hogy rövidesen tánc, éjféltájban pedig olyan menyasszonytáncoltatás kerekedett, hogy a megváltási díjat kalapba gyűjtő vőfély pótkalapot volt kénytelen igénybevenni. A többire, sajnos, már nem emlékszem, mivel a bor is nagyon jó volt . . .

b. e.

NYARALÁS NYÁRON

Vasvári Anna rajza

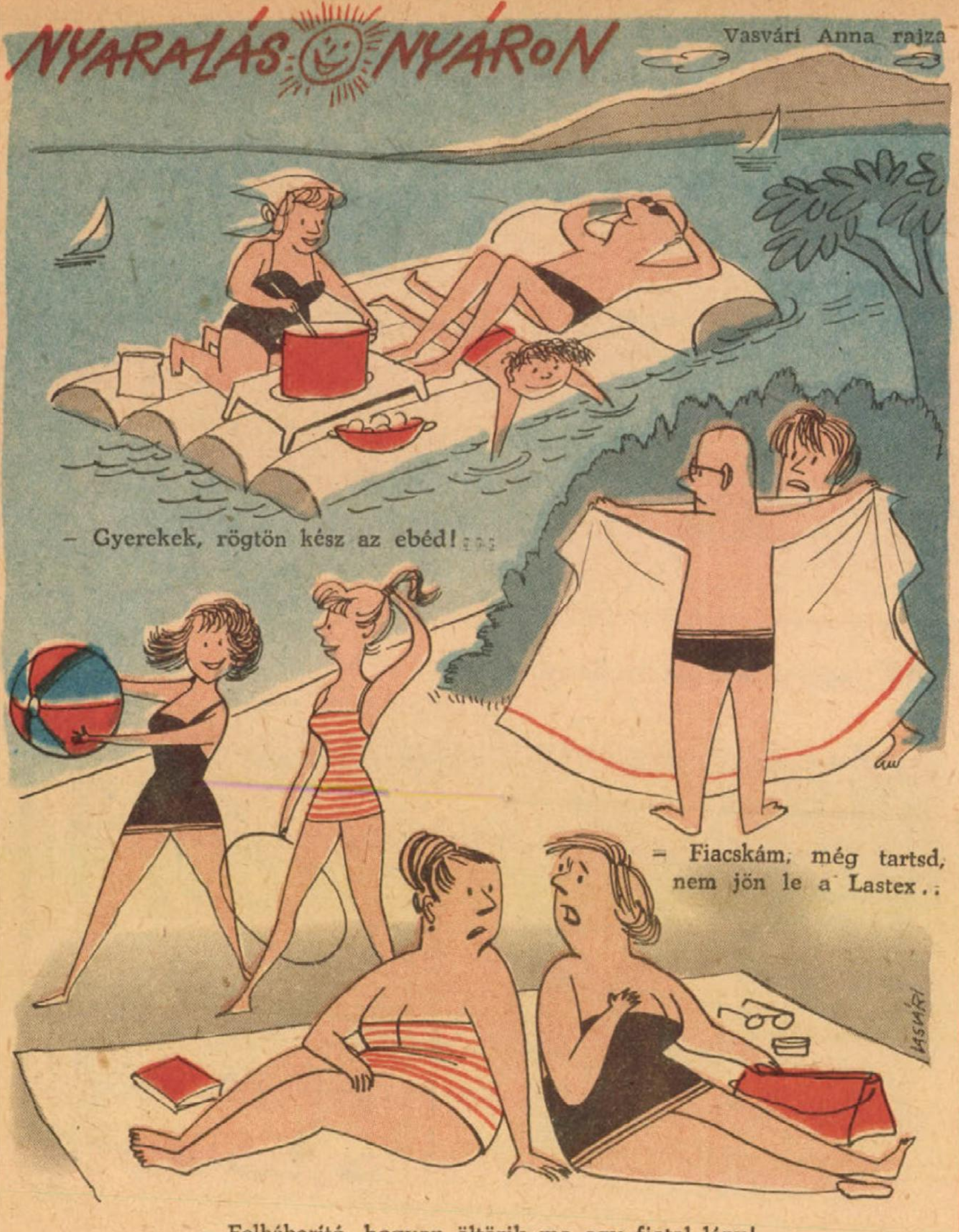

– Gyerekek, rögtön kész az ebéd!...

– Fiacskám, még tartsd, nem jön le a Lastex...

– Felháborító, hogyan öltözik ma egy fiatal lány!

Nyílt beszéd

Nem működött a középajtó,
Az utas bárhogy tépte, rázta,
A kalauz e jelenséget
Röviden imígy magyarázta:

Az orgona már kétszer is nyílt,
Amint ezt közölte a sajtó,
Ezzel szemben még egyszer sem nyílt
Minálunk ez a középajtó.

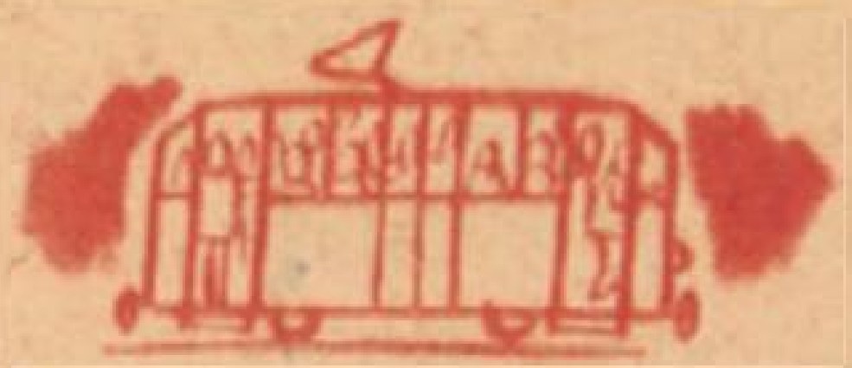

Bocsánat, hogy a vendég közbeszól

Egy zöldvendéglő lugasában
Pohár sört kértem egyik este,
Megvárattak, de nemcsak engem,
A poharas sört más is leste.

Előzékenyen hoztak viszont
Zsiráf sört, hogyha ilyet kértek,
De konstatáltam, kimért sört csak
Kissé kimért modorban mértek.

Virágének

Midőn e privát panaszomat
E kicsi dalban most elzengem,
Azt előre kell bocsátanom,
Félreismertek mindig engem.

A muskátlik az erkélyeken
Minden időben megigéztek,
Ma egy erkélyről lelocsoltak:
Úgy látszik, muskátlinak néztek.

Hidvéghy Ferenc

A szép Budapestért!

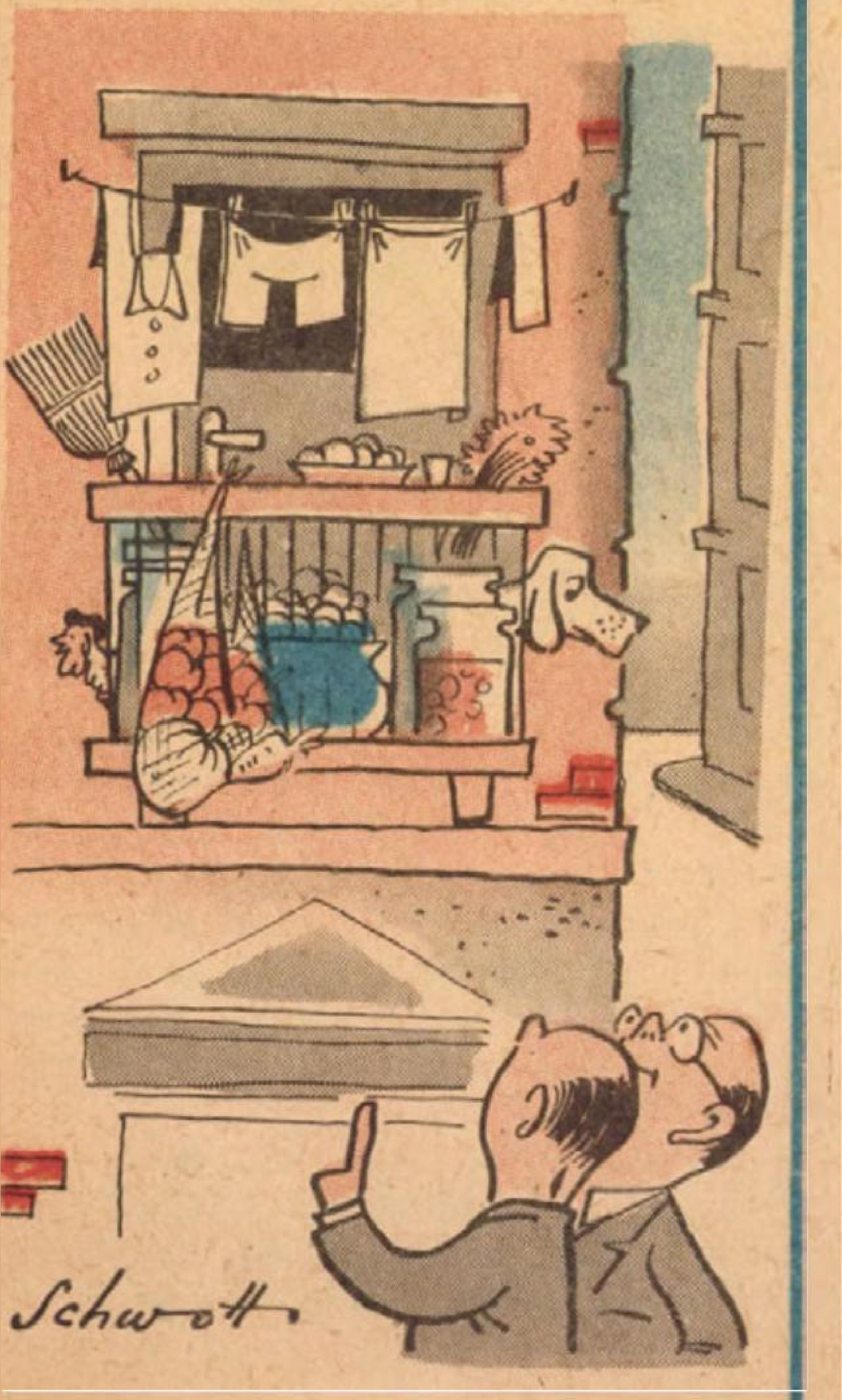

Elegáns erkély-dekoráció

GYORSÍTOTT ÜGYMENET

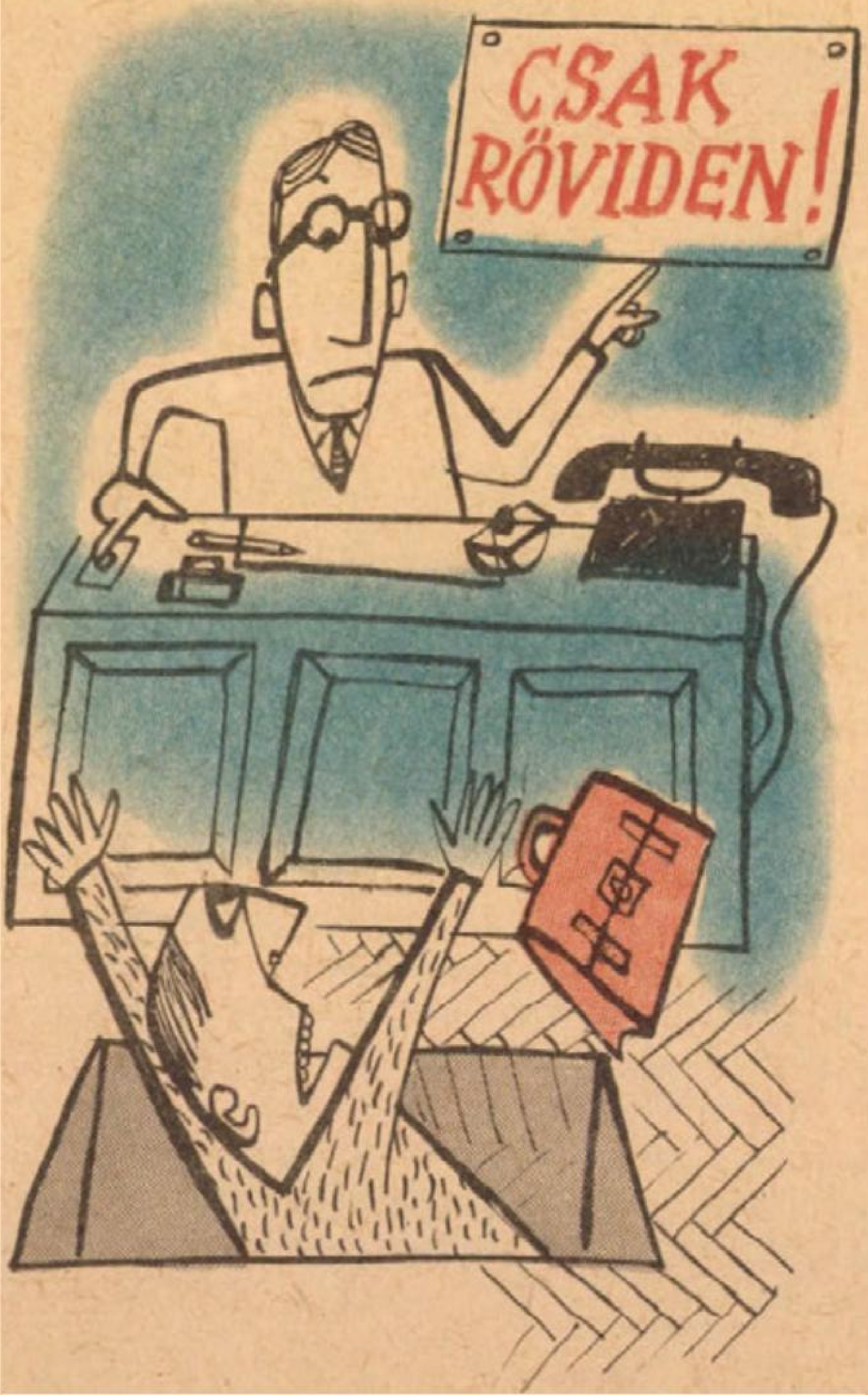
CSAK RÖVIDEN!

E heti hirdetésünk

Rakodás, alkalmi munkák...

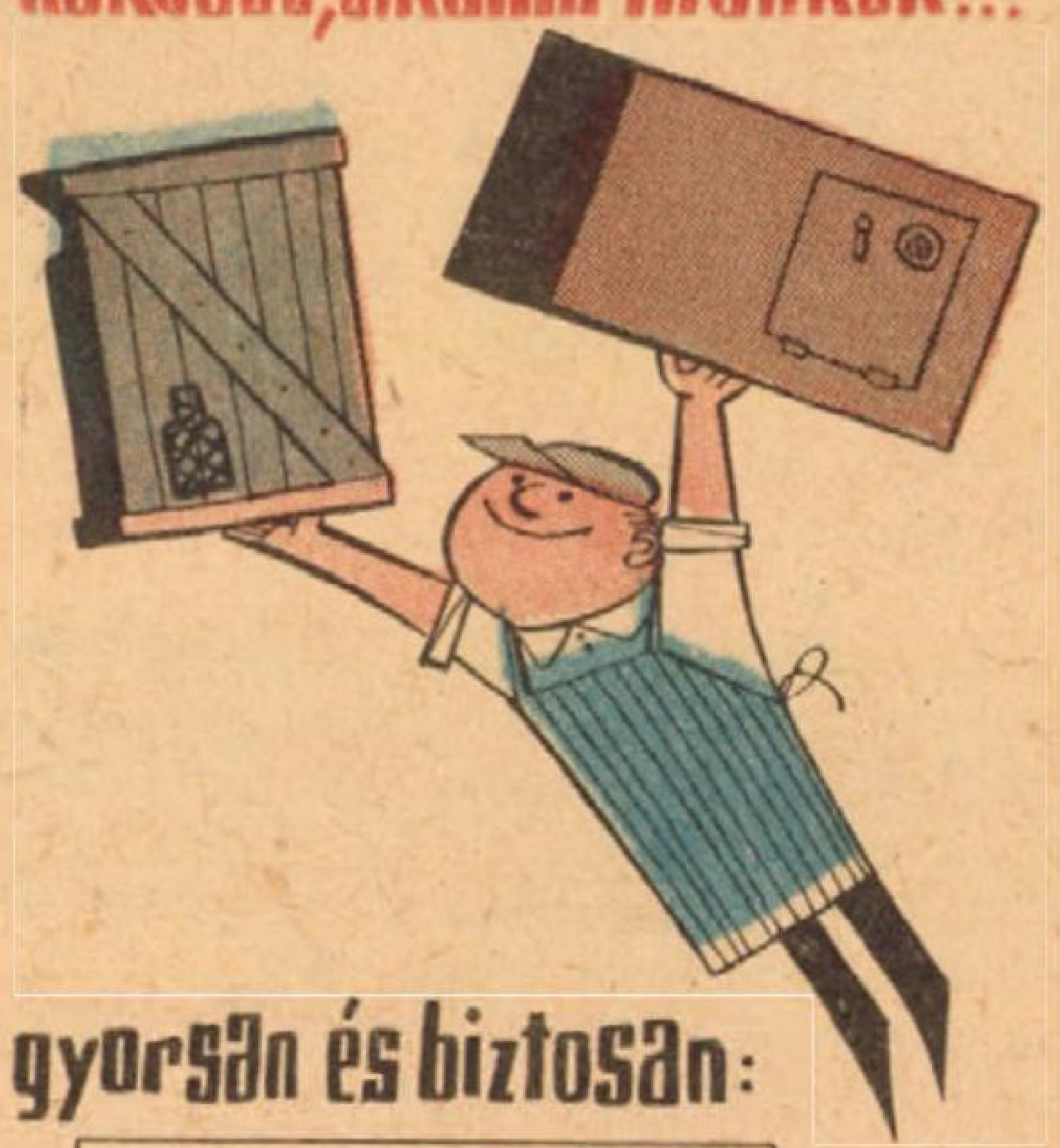

gyorsan és biztosan:

TEMPÓ
K. Sz.

telefon:
125-447
221-859
330-757

Fontos ember

Toncz Tibor rajza

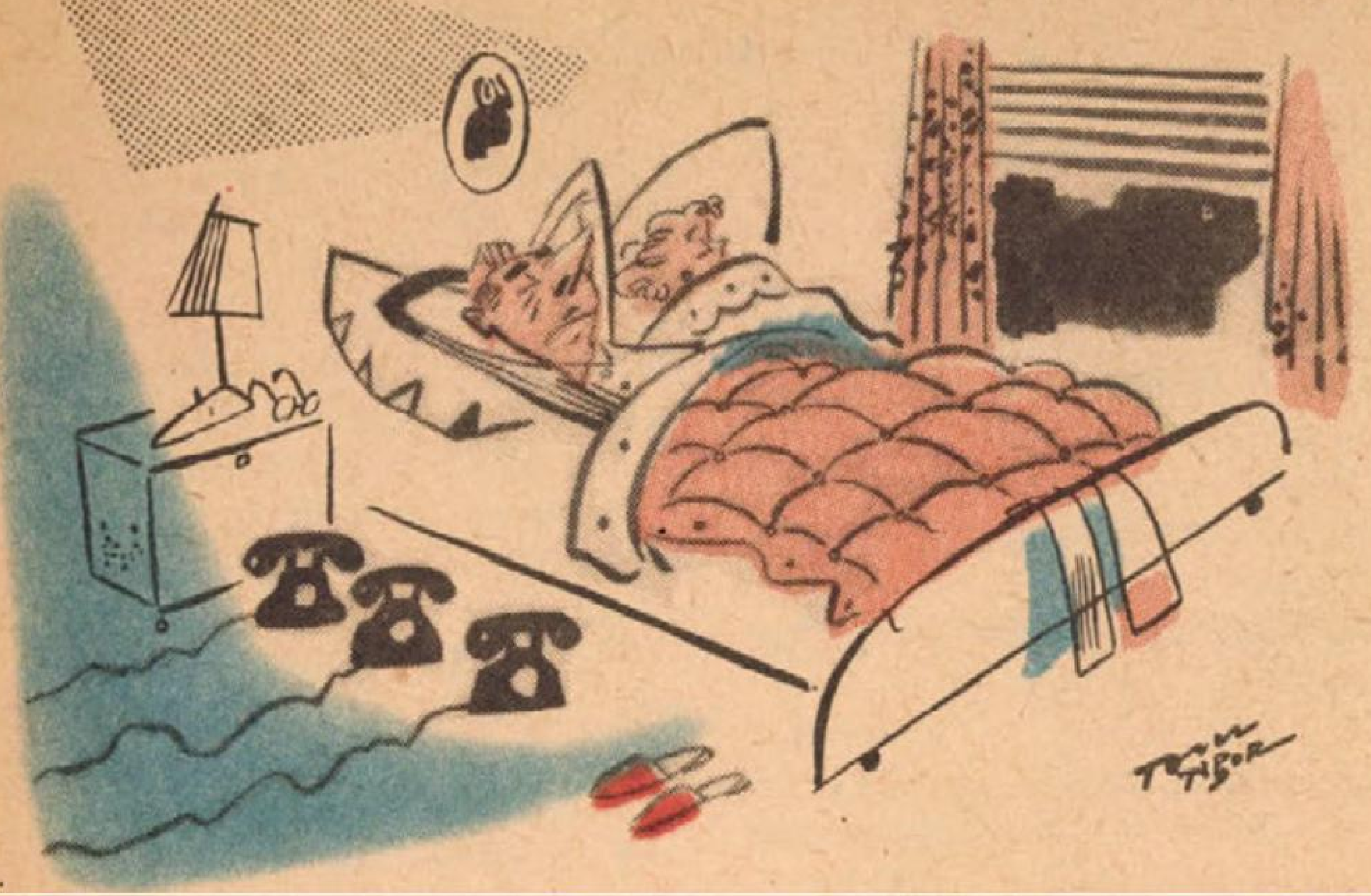

Az elégedett férj

Szepes Béla rajza

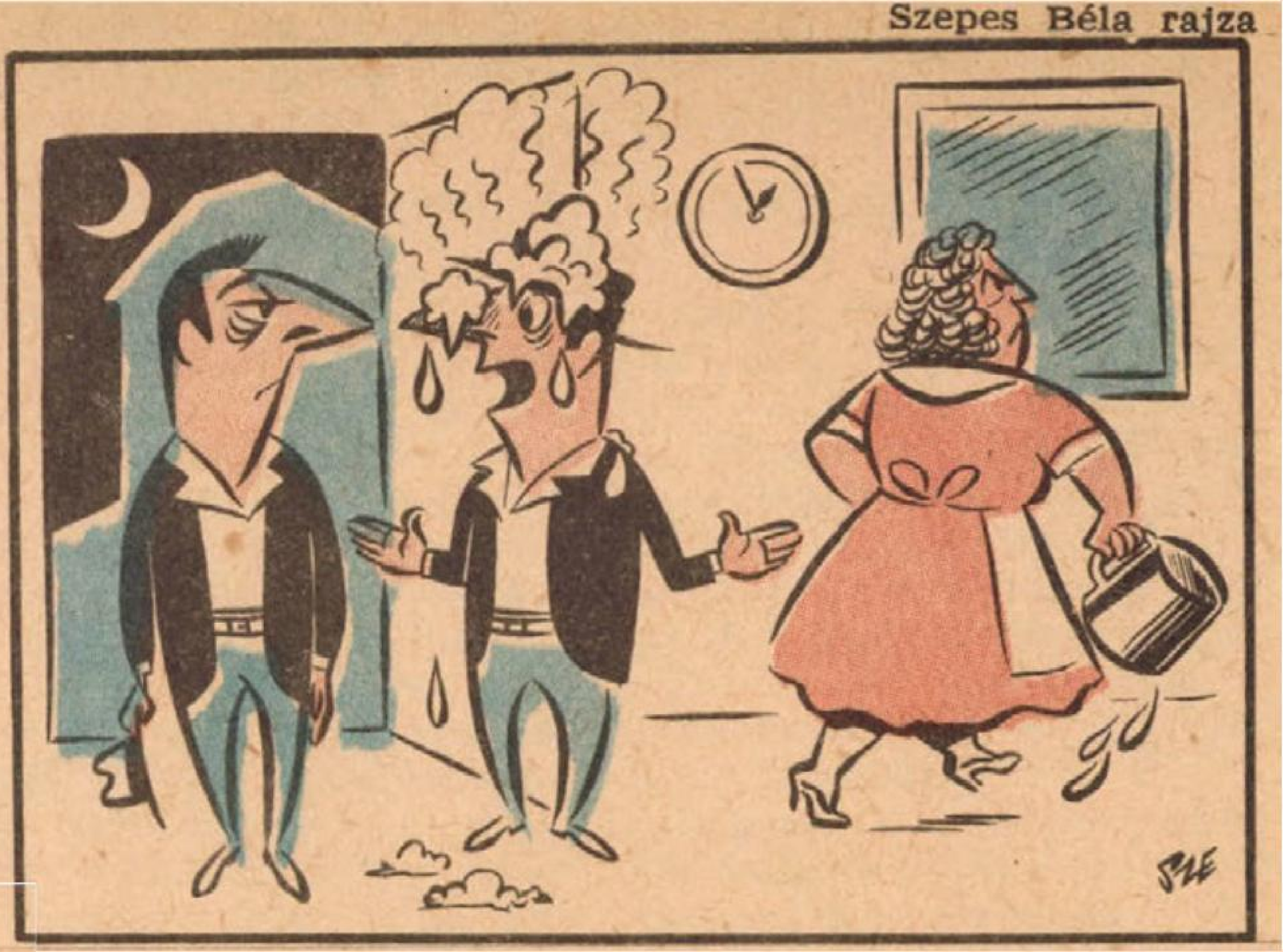

– Mit mondtam neked!? Akármilyen későn jövök haza, mindig meleg vacsorával vár!

Derű

A napokban egy balatoni üdülőben két régi kedves matematikus barátomra bukkantam, kikkel – amint mondani szokás – ősidők óta nem találkoztunk. Az örömteli üdvözlések után humoros hetilapunkra került szó és csúful megbírálták.

– Nem sokat tudunk nevetni rajta – szögezték le a véleményüket. – Nem elég mulattató.

Az ember manapság hajlamos arra, hogy mindenféle kritikát kritikátlanul elfogadjon. Én sem szálltam szembe az elítélő véleménnyel, megértőn, tehetetlenül bólogattam, magamban azzal vigasztalódva, hogy amióta nem találkoztunk, úgy látszik, csökkenhetett a humorérzékük s nem is tudnak jóízűen nevetni. Annál meglepőbb volt hát, hogy néhány óra múlva a társalgóból jóízű nevetést hallottam, s felismertem egyik matematikus barátom hangját. Az ajtóhoz lopakodtam, bekémleltem: ők ketten ültek benn, Albert a szemüvegét törülgette, mely a könnyes röhögéstől bepárásodott, János hanyatt vetette magát a kényelmes fotelban és rázkódott a nevetéstől. Hallgatóztam:

– Akkor azt mondja a Manford – mondja Albert levegő után kapkodva –, hogy az egyenlet nem közelíthető meg a differenciál hányadossal, mert ő valahányszor levezette, mindig hehehe, mindig hihihi, jaj, a derekam . . . Tudod, mit kapott . . . Bruhaha . . . zérust kapott . . . Végem van, ohhàhá, zérust kapott . . .

Előre dőlt a görcsös röhögéstől. János a kezével jelezte, hogy megpróbál beszélni.

– Nekem már régebben mondta, hogy az a gyanúja, hogy i . . . hihihi . . . himaginárius számmal áll szemben...

Fejhangon visított, Albert teljesen elborult arccal, összetörve fogta a gyomrát. Egy percig fulladoztak hang nélkül, mialatt kissé magukhoz tértek.

– Manford szerint az eset a valószínűségszámításba tartozik . . . – mondta János halkan, nem merve kinyitni a száját, s így is meg-megvonaglott. – Egy Fi számot tételez fel . . .

Albert kétségbeesetten legyint, hogy ne folytassa.

– Tudom – mondja hörögve –, egy integrál-egyenletet keres hozzá . . . áááá . . .

Bezuhan az asztal alá, fetrengve vonaglik a röhögéstől. János arca zöld, nyelve püffedten kilóg a szájából, ő maga eszméletlenül hever a fotelban.

Csöndesen eltávoztam az ajtóból, megállapítva, hogy nekik van humorérzékük, nekem nincs.

Somogyi Pál

A szerkesztő megjegyzése: Fenti kroki nem közölhető. Egyáltalán nem látom bizonyítva általa, hogy lapunk mulatságos.

Nyáréjszaka 1960. július 21

Annyit olvasok mostanában
mindarról, ami robban,
hogy mikor tegnap éjjel
az Ég, vagy Isten
roppant
mennykővel, mennydörgéssel
felébresztett —
Rá egy cseppet se gondoltam.
Eisenhowerre gyanakodtam.

Szendrő József

A bonni színpadon

Erdei Sándor rajza

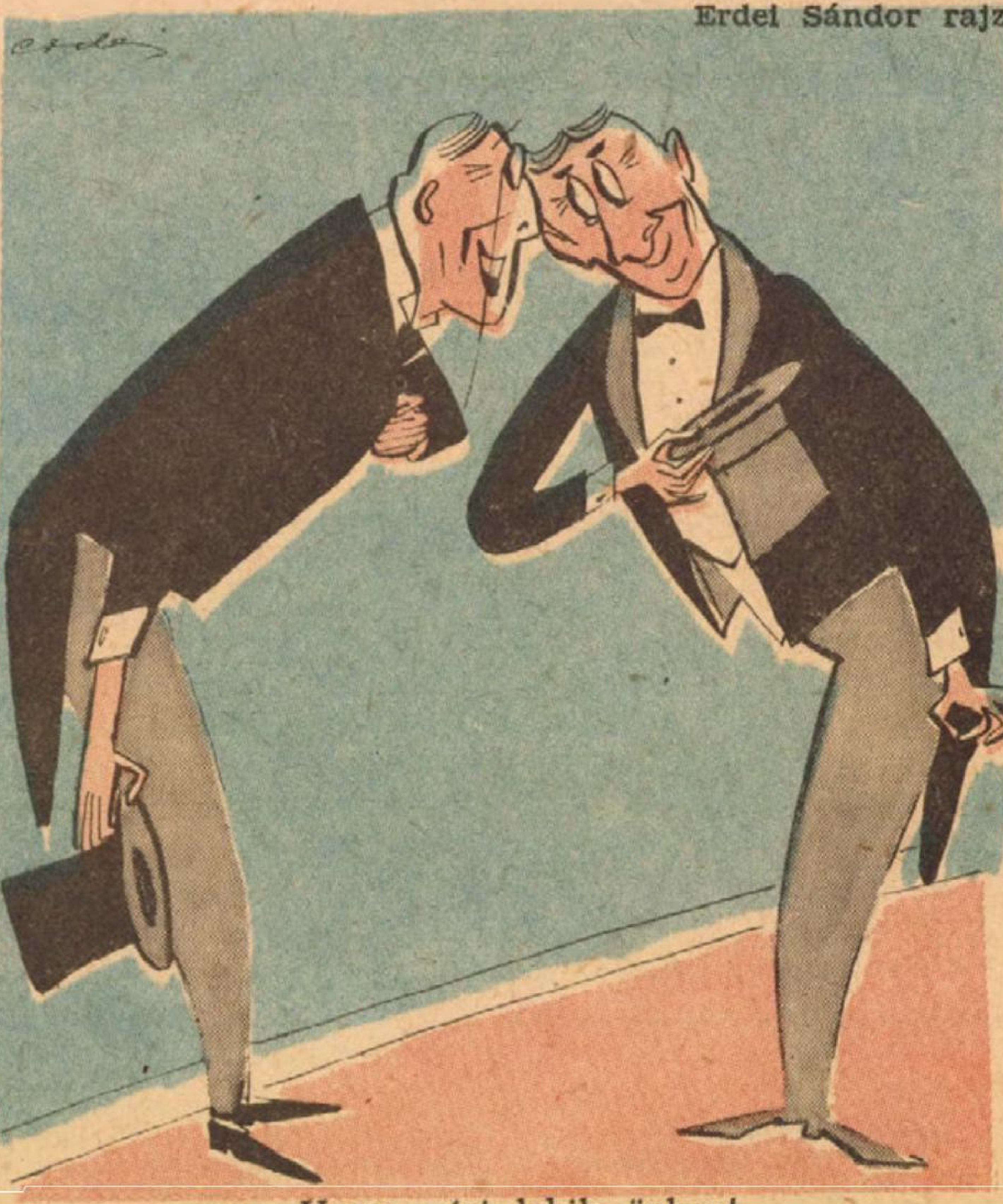

– Uram, náci lakik önben!
– Uram, önben nemkülönben!

Hétvégi „öröm”

Schwott Lajos rajza

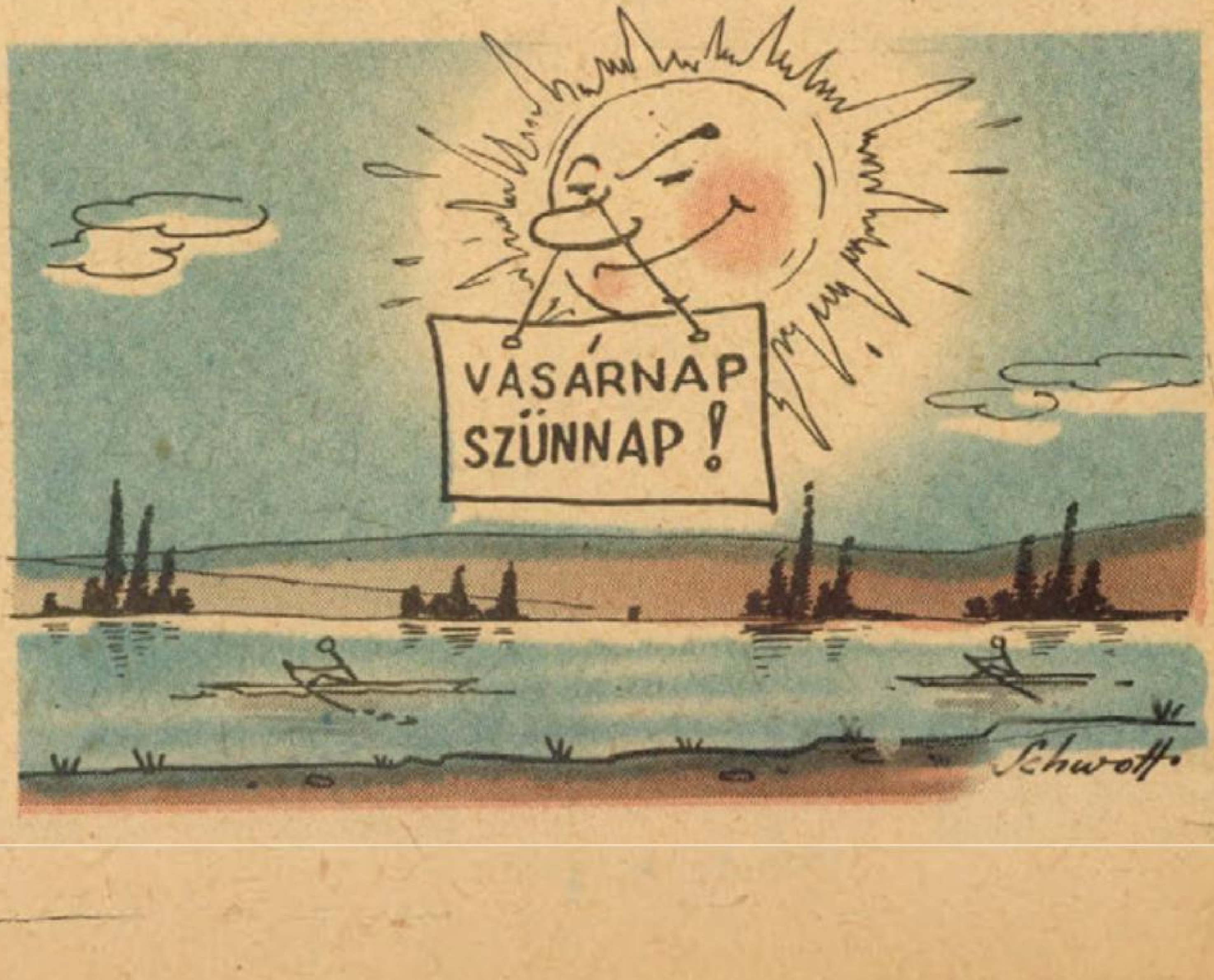
VASÁRNAP SZÜNNAP!

Le a bürokráciával

Segítsetek, ti elemek!

A balsors három háztartási holmival vert meg, mely szárazelemmel működik. Egy zseblámpával, melyhez laposelem kell, egy gázgyújtóval, melyhez kis rúdelem kell és egy gyermekjátékkal, melyhez nagy rúdelem kell. Mióta eszemet tudom, még nem fordult elő, hogy éppen a keresett elemet szépszerével megkaptam volna az elemárusításra kiszemelt boltokban. Ha kis rúdelemre volt szükségem, a boltban laposelem volt kapható, laposelem-szükségletem óráiban viszont ládaszámra állt a boltokban a rúdelem. Ha kétfajta elemre volt szükségem, a boltokban a harmadik fajtájú képezte az árusítás tárgyát, és ha mindhárom elemből kellett volna vásárolnom, az üzletekben minden elem kifogyott.

Azt megértem, hogy a Keravill-boltok profilírozása folytán nem mindenütt kapható az elem. De ahol kapható az elem, ott miért nem kapható? Esetleg profilírozni kellene külön Keravill laposelem-boltot, kis rúdelemboltot és nagy rúdelemboltot, mert egyszerűsíti a vásárlást, hogyha a vevő egyenesen a Keravill nagy rúdelem-boltjába megy be abból a célból, hogy ne kapjon nagy rúdelemet, ami éppen nincs.

(s. p.)

5 kérdés 3 témáról a balatonföldvári tanácshoz

1. Miért nincs még mindig Földvárnak cukrászdája, ahol az üdülők délutánonként leülhetnének süteményt enni, vagy fagylaltozni?

2. Miért nem lehet délután négytől nyolcig cukrászdának használni és kinyitni a „Keringő" nevű éjszakai lokál kerthelyiségét?

3. Miért létesítettek a főútvonalon levő volt „Kisbetyár" helyén nemzetközi borozót, ahelyett, hogy éppen itt egy korszerű cukrászdát rendeztek volna be?

4. Miért nem készült el a június 1-i átadásra tervezett BIB beruházási hitelből épült posta melletti üzletház? Talán majd a télen nyitnak ki az oda tervezett talponállók: a bisztró, a tejivó, a fagylaltozó és az ajándékbolt?

5. Miért van az idén annyi panasz a Balatongyöngyében étkező SZOT-üdülők gyenge kosztjára és általában a kiszolgálásra?

Az érdekeltek hozzászólnak

A „Szeretném látni az olimpiát!" című cikkük nyomán vállalatunk székesfehérvári szervíz-szolgálata a javítást a fél teljes megelégedésére a helyszínen elvégezte. Közöljük továbbá, hogy a Zalaegerszegi KTSZ munkáját a panasz alapján felülvizsgáljuk és a szükséges intézkedéseket megteszszük.

Vill., televízió és Rádiókészülékek Gyára
Székesfehérvár

„Feleséggel drágább" című bírálatukra közöljük: az IBUSZ igazgatóságánál eljártunk, hogy a kifogásolt házastársi hálókocsipótjegy hiányát mielőbb megszüntessük.

MÁV Utasellátó ÜV.
Kassai János
főoszt. vez. h.

„Villámlátogatás a keleti villamosszínben" című rajzuk eredményeként a mosdó és öltöző építése megkezdődött. Fogadják érte dolgozótársaim szíves köszönetét.

Vizi András

„Ne dobja ki pénzét!" című közleményükre értesítem önöket, hogy a MÉH-központ közbenjárására a felgyülemlett hulladékpapírt raktárunkból elszállították.

MODEX
Szántó László

Különös házirend

Egyik este megtérve otthonomba, a levélszekrényben egy cédulát találtam az alábbi szöveggel: *„Ma este fél nyolckor a II.-es lépcsőházban lakógyűlést tartunk. Az ügy fontosságára való tekintettel a lakótárs megjelenésére számítunk. Házkezelőség."*

Új lakó lévén, el is mentem a gyűlésre, ahol a kerületi Tanács küldöttje, a lakóbizottság elnöke, valamint a Házkezelőség megbízottja részletesen ismertette velünk a házirendet. Felhívták figyelmünket, hogy a ház, amelyben lakunk, köztulajdon, tehát becsüljük meg és tartózkodjunk mindenféle rongálástól stb., stb.

A Házkezelőség Száva utcai kirendeltsége lakásunk mellett van. Így aztán, ha lenézek az ablakon, akarva, nem akarva látnom kell az ott történteket. Egyik reggel például meglepetten vettem észre, hogy az irodának a felénk néző ablakában megjelent egy köteg kábelcső és csúszott kifelé az udvarra. Utána megjelent a párkányon a Házkezelés egyik dolgozója és egy ügyes lendülettel ő is az udvarra tornázta magát. Ez úton követte őt a többi társa is. Alig tűntek el a kábelesek a tett színhelyéről, az udvar felől jött egy másik brigád és valamennyien az ablakon keresztül tértek be az ő jól megérdemelt munkahelyükre. Ezek a „házirenden kívüli" ablak-jelenetek minden reggel megismétlődnek. És én minden reggel vigyázva nyitom ki az ablakot, leküldöm fiamat a harmadik emeletről a földszintre, hogy rázza ki a porrongyot. Eközben azon elmélkedem, hogy a házirendet talán még a Házkezelés dolgozóinak is illenék betartani.

Náfrádi Sándor
X., Üllői út 126/130.

Nem tudja a jobb kéz…

A Gyulai Pál utca 6. számú házat tatarozzák.

Július 27-én a déli órákban megjelent a ház előtt egy teherautó meg egy emelődaru. Az autón huszonnyolc darab vasbetongerenda volt, amiket a daru az ő rettenetes gépi erejével percek alatt leemelt a kocsiról és szépen odarakta a járda fal melletti részére, aztán elporzott az autó is meg a daru is.

Július 28-án, reggeli órákban egy állványozó-brigád vonult a ház elé. Azzal a szándékkal jöttek, hogy majd állványoznak. Igenám, de a tegnap lerakott négy és félmázsás gerendák pontosan azt a helyet foglalták el, ahol ők az állványzat egyik tartólétráját el akarták helyezni. Gyorsan előkerítették az építésvezetőt, aki rögtön mozgósította a házon dolgozó valamennyi épkézláb emberét, akik azután a tegnap daruval lerakott gerendákat kézierővel részint a járda másik oldalára, részint pedig a kapu alá cipelték. Persze, ez a művelet közel sem ment olyan gyorsan és könnyedén, mint ahogy azt a daru csinálta. Meg aztán drágább is valamivel. Úgy látszik, hogy az építésvezető nem tudta szerdán délben, hogy csütörtökön reggel milyen munkálatok következnek. Sürgősen küldjék el őt egy jósképző tanfolyamra!

(bernáth)

Ezt láttuk egy budai cukrászdában:

A

SÜTEMÉNYEK

saját

MŰHELYÜNKBEN

készülnek

MENTŐK 04
TŰZOLTÓK 05

Turista gondok

Természetimádó barátom olyan gyönyörű színekkel ecsetelte a kirándulások örömeit, hogy én is elhatároztam: vasárnap a hegyekbe megyek.

Igen ám, de mivel a turistasághoz némi felszerelés is kell, betértem a Váci utcai Diadal sportáruházba, hogy ott néhány turista-holmit vásároljak. Először egy zsebes sportinget kértem, mert a Moszkva téren, ahol sok turista szokott vasárnap reggel találkozni, azt láttam, hogy szinte valamennyien zsebes sportingben startolnak.

– Zsebes sporting nincs – válaszolta az eladó.

– Miért nincs? – kérdeztem.

– Nem a mi profilunk.

– Úgy látszik, rossz helyre jöttem. Azt hittem, hogy ez sportáruház.

– Sportáruház vagyunk, de a sporting nem a mi profilunk. Bár tudjuk, hogy annak itt volna a helye, de a felsőbb szervünk elvonta tőlünk ezt a cikket.

– Akkor kérek egy svájcisapkát. Ha netán esni fog, a fejemre húzom.

– Sajnos, ez se a mi profilunk.

Ezen már elcsodálkoztam. Hiszen a turistaság sport, mégpedig a javából. De mit lehet tenni? A profilt nem a vevő határozza meg.

– No, akkor kérek egy térdnadrágot. Erdőn, mezőn, csaliton, pagonyon, hegygerincen akarok természetjárni és ezt a testet-lelket üdítő sportot nem gyakorolhatom hosszú nadrágban, mert beleakad az indákba, liánokba és bokrokba.

– A térdnadrág nem a mi profilunk.

– Kérem, ne essünk tévedésbe, én nem XIV. Lajos korabeli térdnadrágot akarok vásárolni, hanem egy egészen mai sportbricseszt.

– Tudom, kérem, de nem a mi profilunk.

Eltávoztam, mert frakkra és klakkra nem volt szükségem. Pedig az minden bizonnyal a sportáruház profiljához tartozik…

(sti)

Meglepő ajánlat

Pusztai Pál rajza

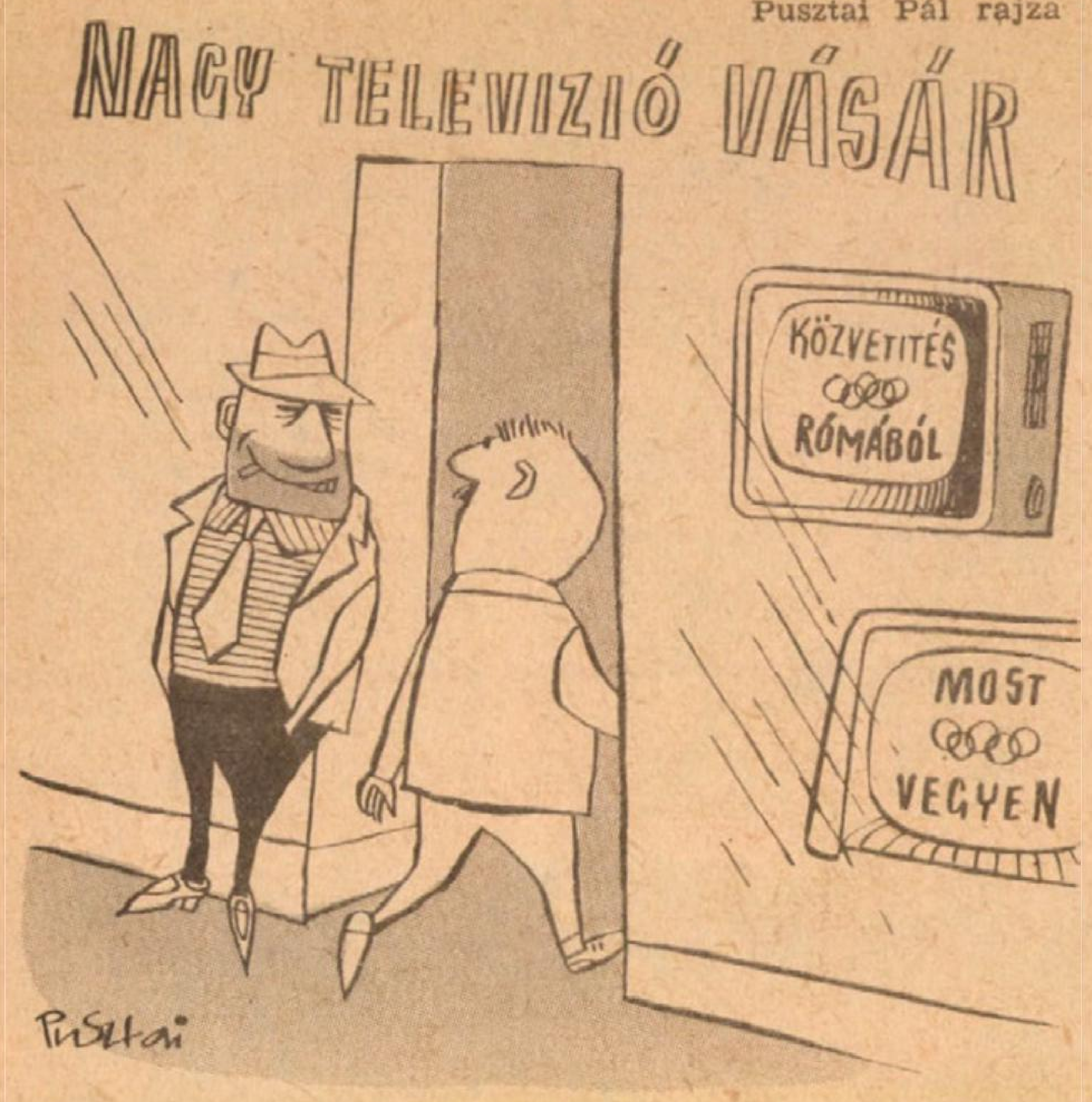

– Ide figyeljen, fater, van két felesleges jegyem Rómába! . . .

Ébresztő

Réber László rajza

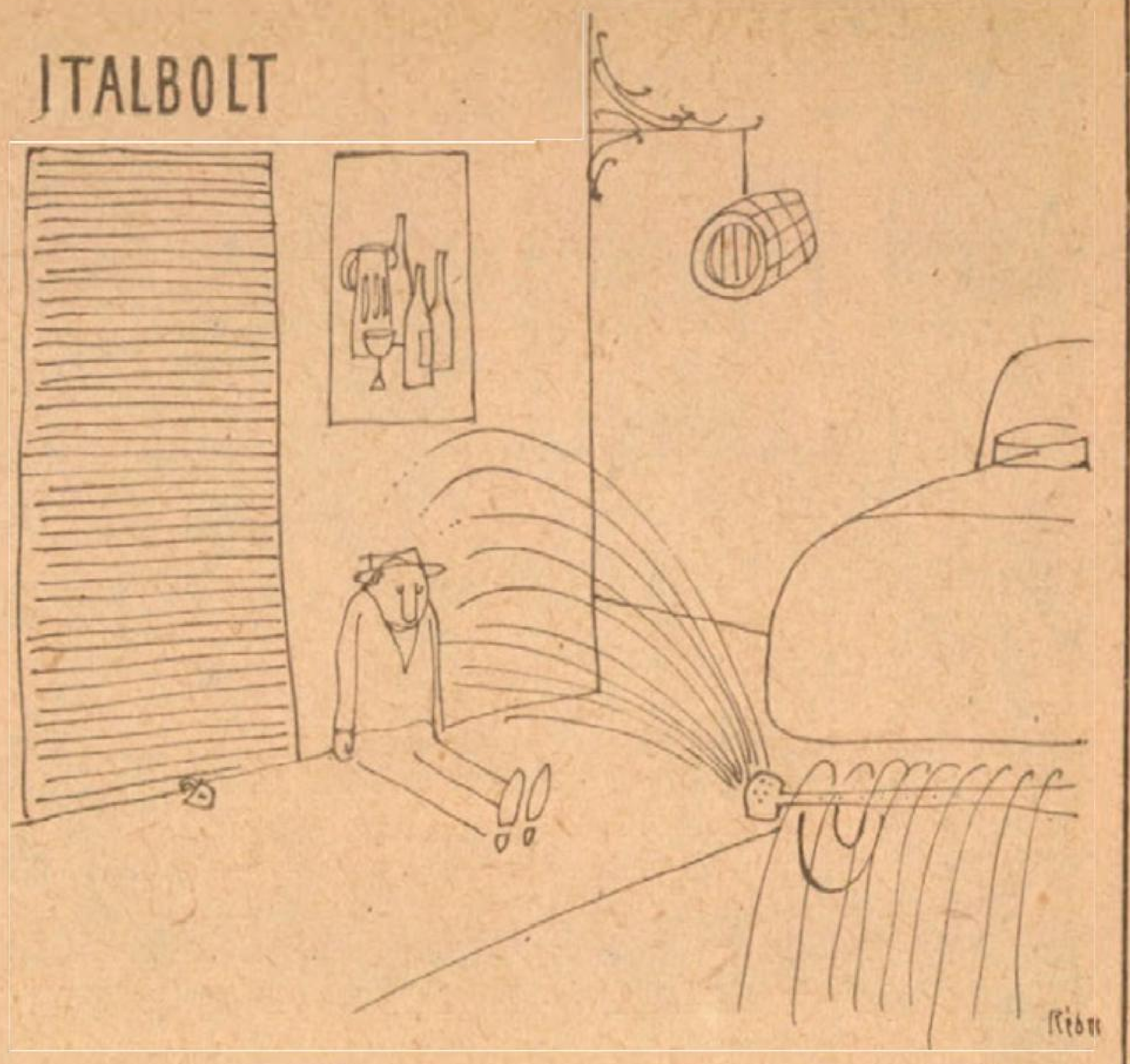

Kis esetek

Hogy jártam a villamoson?

Felszálltam a villamosra. Jött a kalauznő és én kértem tőle egy átszállót. Mikor megkaptam a jegyet, azt mondtam:

– Köszönöm.

A kalauznő rosszallólag nézett rám és megcsóválta a fejét.

– Munka közben nem ismerkedem, kérem.

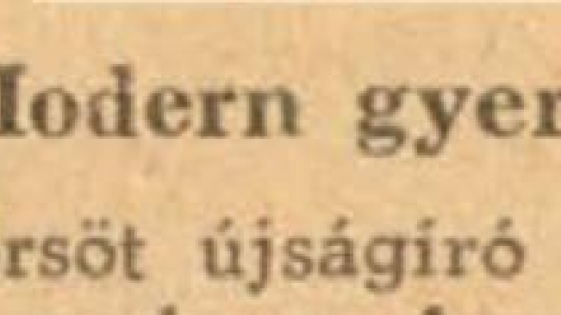

Modern gyerek

Az úttörőörsöt újságíró látogatja meg. A gyerekek sorban elmondják vágyaikat, terveiket. Egy copfos kislány villogó szemekkel mondja:

– Űrhajós akarok lenni. Én szeretném lenni az első, akit kilőnek a Holdra.

Az újságíró mosolyogva jegyzi fel a kívánságot, aztán megveregeti a kislány arcát:

– Közlöm az illetékesekkel, jó?

A gyerek egy ideig hallgat, aztán megszeppent hangon szólal meg:

– Jó. De tessék megmondani, hogy kutyával együtt nem megyek.

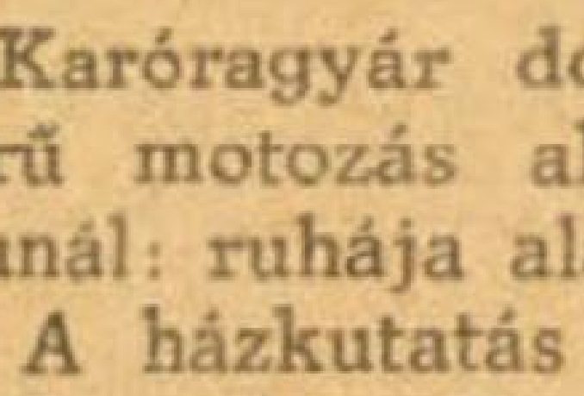

Egy gyakori felfogásról

Z. A.-t, a Karóragyár dolgozóját egy meglepetésszerű motozás alkalmával elkapják a kapunál: ruhája alatt órát akart kicsempészni. A házkutatás során másik hármat találtak nála. Z. töredelmesen bevallotta, hogy rendszeresen dézsmálta a gyári készleteket. Ekkor a nyomozó összehúzott szemmel kérdezte meg:

– Mondja, arról a nyolcszáz forintról, ami A. K. művezető szekrényéből eltűnt, nem tud valamit?

Erre Z. paprikavörösen ugrott fel.

– Mit képzelnek rólam? Nem vagyok én tolvaj!

Gajdos László

Kirakatok

Balázs-Piri Balázs rajza

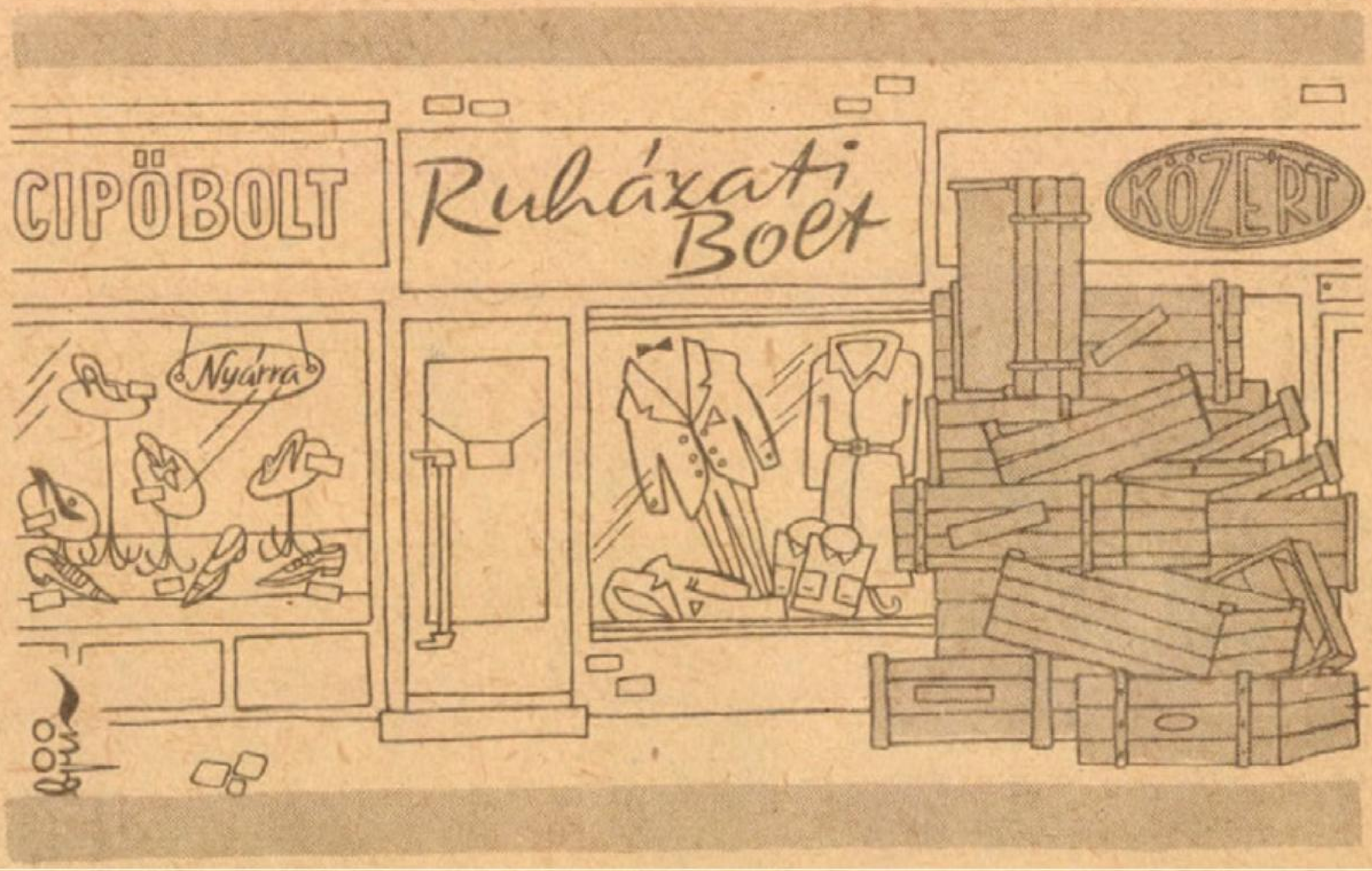

Sajdik Ferenc rajza

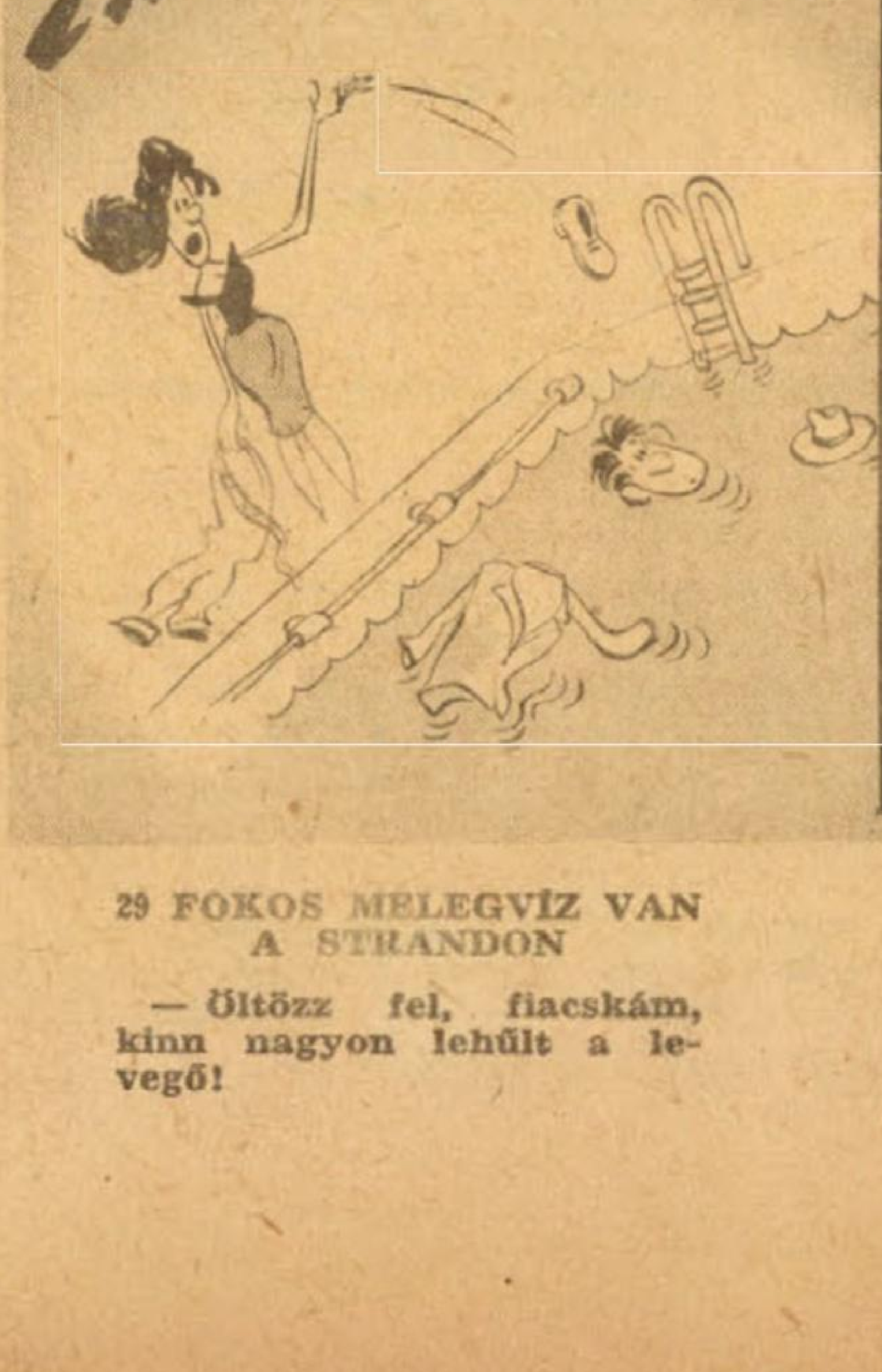

29 FOKOS MELEGVÍZ VAN A STRANDON

— Öltözz fel, fiacskám, kinn nagyon lehűlt a levegő!

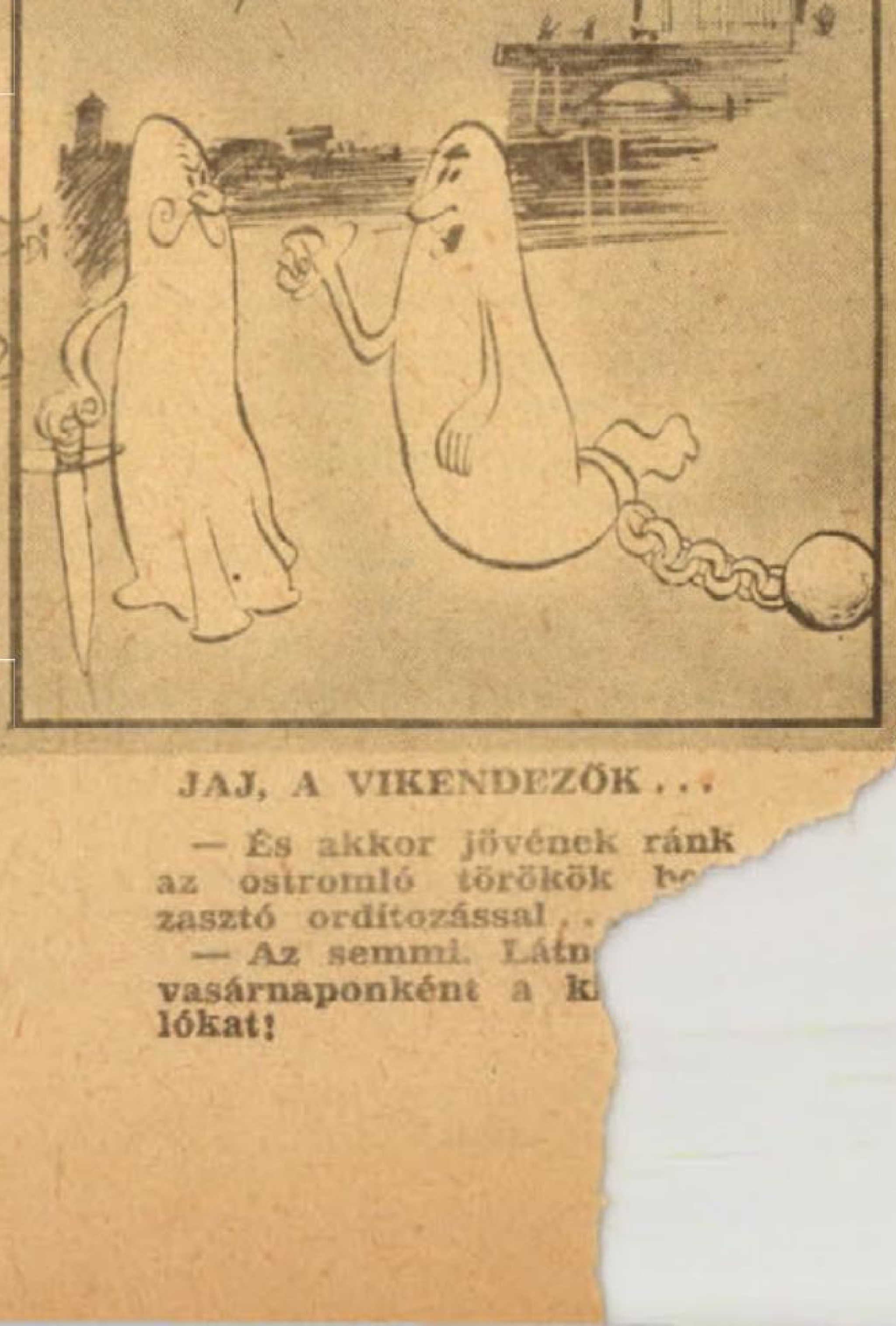

JAJ, A VIKENDEZŐK . . .

— És akkor jövének ránk az ostromló törökök be zasztó ordítozással . . .

— Az semmi. Látn vasárnaponként a ki lókat!

Két új villa története

Szegő Gizi rajza

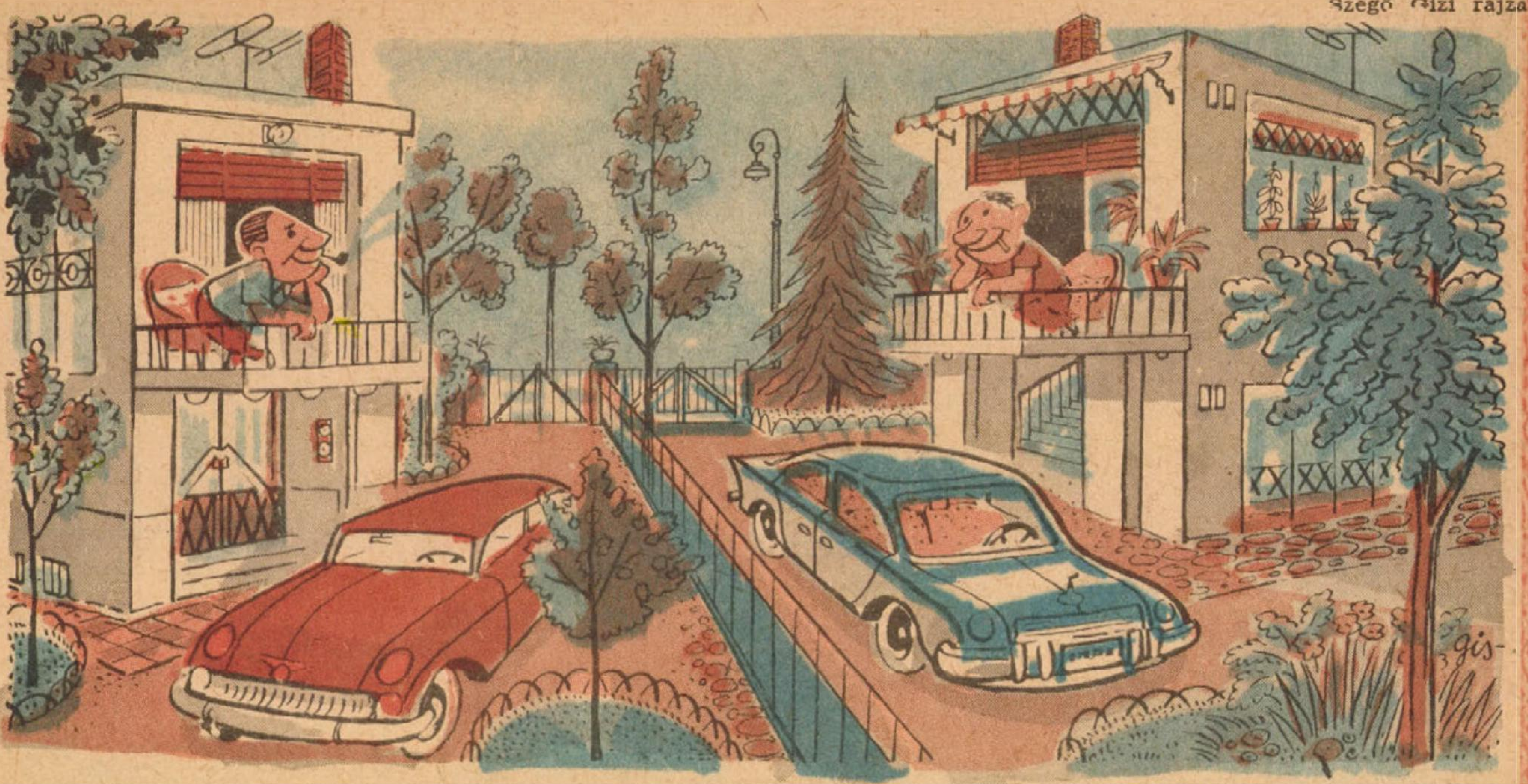

– Látod, kérlek, érdemes vegyszereket eladni az állami szerveknek . . .
– Jó, jó . . . De azért a számlákat ellenőrizni se rossz üzlet . . .

Vitatkozzunk a helyszínen

Mészáros András rajza

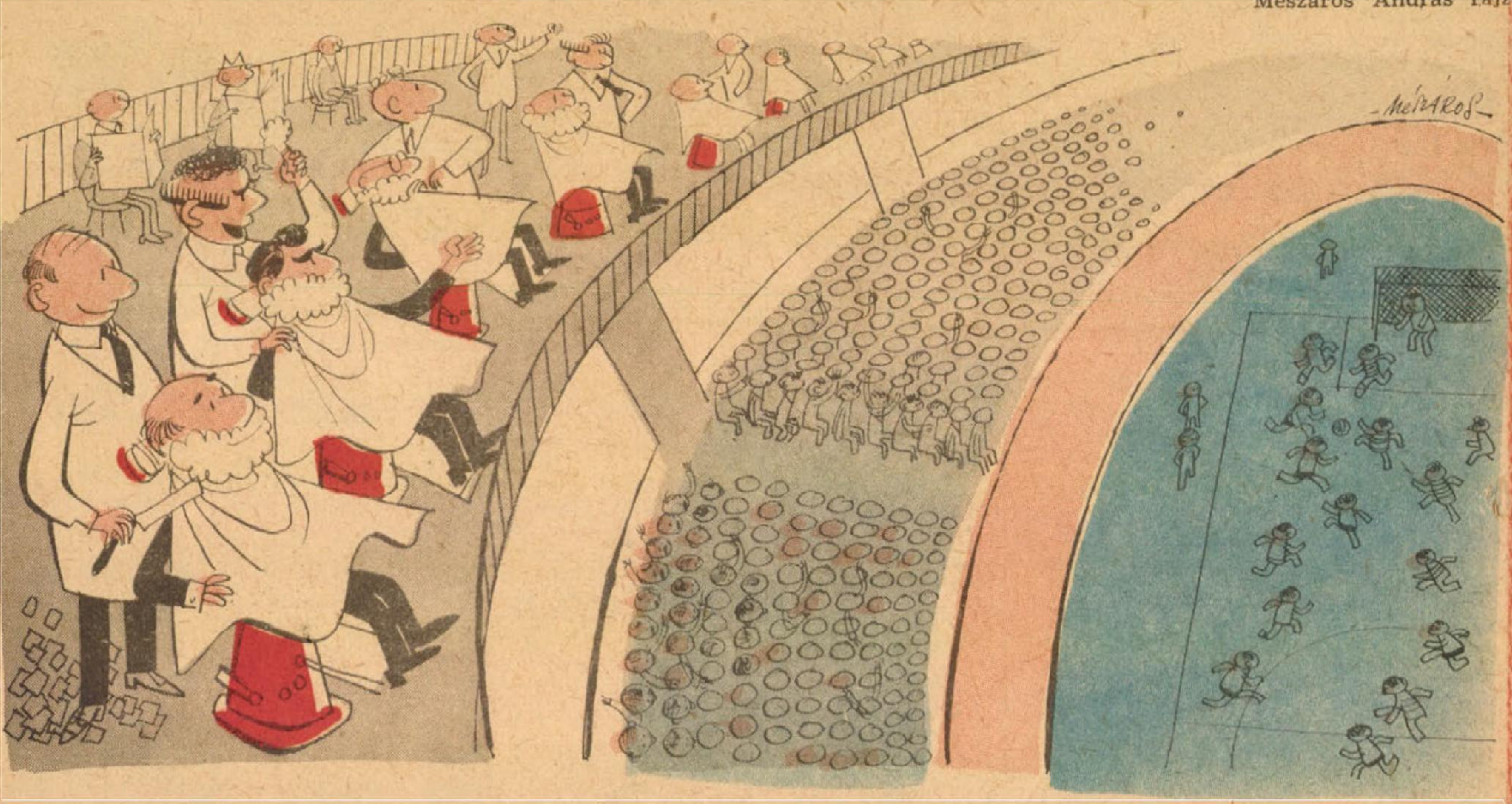

A fodrász-szövetkezetek javaslata!

Az amerikai államoknak külön sajátos törvényeik is vannak. A londoni „Daily Mirror" washingtoni tudósítója csokorba gyűjtött néhányat.

Nyugat-Virginiában büntetendő cselekedet vonaton tüsszenteni.

Indianában törvénybe ütköző dolog fokhagymaevés után villamosra szállni.

Különös TÖRVÉNYEK

Négy órának kell eltelnie a fokhagyma és az utazás között.

A floridai Miamiban Louis Weissing bíró két rendkívül érdekes ítéletet hozott. Egy Joseph Thomas nevű 49 éves férfit gyilkossággal vádoltak. Bebizonyosodott, hogy Thomas a gyilkosság elkövetésekor részeg volt. Weissing bíró a vádlottat szabadon bocsátotta, azzal a kikötéssel, hogy 7 évig nem szabad innia. Egy Danehy nevű embert viszont azzal vádolták, hogy 3 üveg pálinkát lopott. A bíró 7 évi börtönre ítélte.

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
lapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.:
dóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel. 343—100, 142—220. — 60.3191 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány
ca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.